
تو کہ زندے درورے

زاہدہ رئیس راجی

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ
عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

تو کہ زندئے درورئے
(گدار)

زاہدہ رئیس راجی
۲۰۱۹ء

ISBN # 978-968-680-089-7

نہاد: =/200

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

نامدات

آدرستیں دل پہلکیں وانوکانی نامء

کہ برے پہ ایرادء برے پہ

رہشونیء منی ساچشتانی سرء

وتی تچکیں چمشانک اش داتگ۔

نچین

4	:	چیزے گپ
12	:	اولی در۔ سپر در سپر (ستمبر نوزدہ سدنو)
54	:	سال نوزدہ سدنودشش
67	:	دومی در۔ (سال دوہزار دو)
87	:	میراث۔ (سال دوہزار چار)
117	:	فیصلہ
129	:	چکاس ۽ موسم کٹ اتگ (سال دوہزار پنج)
137	:	سی در
170	:	کئے گشیت چکاس ۽ موسم مٹ اتگ؟
199	:	چارمی در
232	:	کارمرز بوتلیس گالرتیچ ۽ آبانی بزانت

{ چیزے گپ۔۔۔ }

چونائی ءِ و من با زیں چیزے ماں بلوچی زبان ءِ نبشتہ کتگ ءِ باز چیز چہ
چاپ ءِ پشت ہم گیتلگ بلے نہ زاناں کہ اے اولی کتا بے اگس نہ دومی یاسی کہ
اے ساعت ءِ شُمنے دست ءِ انت۔

اگس کسے ءِ منی آزماکانی دپتر یادگہ کتا بے پیسیر ءِ ویتگ گڑا آسر پد
انت کہ زاہدہ چہ نبشتہ کنت ءِ پر چا نبشتہ کنت۔ بلے آہاں کہ نوکی منی اولی کتا بے
دست ءِ انت، الم ءِ جیڑ انت کہ زاہدہ لبزانگی یک تھرے ءِ پر چہ سُرم آ رام نہ
گر ایت کہ برے یک تھرے ءِ سٹوک جنت ءِ برے دومی ء۔

منی رنگیں آدرستیں مردماں کہ تب اش گوں ند ءِ ہمگر بچ انت، آ
درست شری ءِ سر پد انت کہ بچ ساچشت چہ شور بندی یا پلانگ ءِ دیم ءِ نیت۔
شعرے کہ پہ درشانی ءِ ساڑی بیت آوتی زیر ءِ دریاب ءِ وت در گج ایت۔ چہ
آسر ءِ پیش شاعر ءِ وتی جند ہم نہ زانت کہ چونیں ساچشتے دیم ءِ کیت۔ ردانک ءِ
حال ہم تاں حدے ءِ انچوش انت۔

ریز مانک، آزما نک، گدار، گدارک ءِ کسمانک، چونائی ءِ درستینانی
وتی جتا جتا ئیں پچار، تکنیک ءِ لوٹ انت بلے بید ءِ چہ ریز مانک ءِ کسمانک ءِ

اے دگر درست یک دومی ء توک ء کم ء گیش کارمرز بوت کن انت ء آتھر ء
دروشم ء زیب دار، تامدار ء ڈولدار تر کن انت۔

The words "Novel," "Novelette," and

"Novella" come from the Italian word "Novella,"
feminine of "Novello," which means "New."

انگریزی زبان ء ناول ء گالبند (اصطلاح) چہ اطالوی زبان ء ناویلا ء
زرتگ ء ہے بزانت ء گوں اُردو ء زند ء ماں بلوچی ء اتلگ۔

ناول ردانگی کسہ ء رنگ ء بنی آدم ء زند ء عکس ء پیش دارایت۔ ناول ء
بزانت ء بارہ ء زانتکارانی گشگ انت کہ آئی ء تہ ء کسہ بوہگ، ردانگی تھر
بوہگ، زند ء عکس ء پیش دارگ، یک رنگی ء ہمگر نجی بوہگ المی چیز انت۔
آزمانک ء گدار یا ناول ء نیام ء فرق یا تپاوت زند ء پیش کنگ انت یا پیش
کنگ ء وڑ ء پیم ء راہ ء رپک انت۔ آزمانک ء تہ ء زند ء یک تک ء پھناتے
ء نشان دیگ بیت و ہدیہ ناول یا گدار ء باز پھنات ء باز تک انت ء اے زند ء
بازتگی ء شون دنت۔ بزانت آزمانک ء نسبت ء ناول یا گدار ء کینوس سک مزن،
پراہ ء شاہیگان انت۔

وہد ء زمانگ ء حساب ء ناول ء تھرائی تہ ء ہم بدلی اتلگ چوشکہ تاریخی یا
گوستانگی ء راجد پتری ناول، سیاسی ناول، گوٹھک، رزمیہ ناول، مہماتی ناول،
لے بیورسک، جذباتی ناول، کرداری ناول، ڈرامائی یا کسمانگی، واقعاتی،
رومانوی، نفسیاتی، علامتی، نظریاتی ء دگہ لہتے۔

ہنچو تہراں ابید ہم ناول ء بارہ ء گشگ بیت کہ ناول ایوک ء ناو لے ء اے
 درستیں جتا نیں تہر یا چہ ایشاں دو سے یکیں ناول ء تہ ء ہم ہوار بوت کن آنت۔
 ناول ء سرجم کنگ ء ناول ء تہ ء پلاٹ، کسہ ء کسہ ہی تب، کارست،
 چاگرد یا ماحول، گپ ء تران یا مکالمہ، درشان داب، نقطہ ء نظر، زبان، جذبات
 نگاری تکنیک ہوار آنت۔ چہ ڈاکٹر پروفیسر عبدالصبور ء دا تگیں پسو ء رد ء ناول ء
 ناولٹ ء تہ ء تپاوت کسہ ء گوٹڈی ء شاہیگانی ء پد ر بیت۔ ء ما چہ دری زباناں
 رجانک بیٹگیں گداراں ہم گندایں کہ بازینے ء تا کہ ایم چہ شست چار ء گیش نہ
 انت بلے آگدار گشگ بنت۔

وکی پیڈیا ء دگہ لہتے انگریزی لبر بلدانی گشگ ء رد ء ناول ء ناولٹ ء تہ ء
 تپاوت گیشینگ ء ہچ رہ بند نیست ء اے ندکار ء سر ء انت کہ چون ایشی ء گیش ء
 گیوار کنت، بلے لہتے مزنا میں میان استمانی لبر انکی گل ء آہانی چا پکار ء شنکاراں
 و ہدے پہ گدار ء دیروی ء چکاسی مرا گشے پہ نوکیں ندکارانی دیم ء یارگ ء ہنگی کت
 گڑا آہاں لوٹ ات کہ نوکیں ندکار سک باز دراج کشیں گدار دیم مہ دینت پمشکا
 آہاں ناول ء ناولٹ ء لبرانی تعداد یا شمار دیم ء ایر کت آنت ء رند ء ہمیشانی
 رند گیری دگہ چا پکاراں ہم کت۔

وکی پیڈیا ء کسہ ہی لبرانک ء تہر، لبرانی تعداد ء رد ء چوش گیشینگ آنت:

Classification	Word count
Novel	40,000 words or over
Novella	17,500 to 39,999 words
Novelette	7,500 to 17,499 words
Short story	Under 7,500 words

بلے آہاں کہ کسہی لبزانک ء کلاسک ء سرء مجگیں کارکتگ آلبرانی تعداد
یا شمارء نہ چار انت ء ہماگپ ء جن انت کہ ڈاکٹر صبور ء جنگ۔

ناول یا گدار نویسی ء پڑء اے ستر منی اولی تجربہ انت۔ بلے گدار وانگ
ء بلائیں تجربہ یے من ء چہ اُردی ء گون انت پمشکا ادء ہما تکنیک ء رپک کہ
من کارمرزکتگ انت، آچہ اُردو ء گیش انگریزی زبان ء ونگیں ناولاں زورگ
بوٹگ انت۔

چونائی ء اے گدار جون دو ہزار شانزدہ ء سرجم کنگ ء رند براتے ء یہ
ہیرت چاری ء دیم داتگ اتوں۔ آئی ء لہتے ماہ وتی گورء ایر کنگ ء رند بلے
شری ء بدیانی شوندری ء پیچ ترینت۔ چہ وتی نیمگ ء گدار ء کساس بیست یاسی
رند ء ہیرت چاری ء، زبان ء بیان ء ردیانی شرکنگ ء پدکاپی یے ناگمان ء کاپی
یے ضیاء بلوچ ء دیم دات کہ آہانی وتی دزگی ہم بازات انت۔ مزنیں مدتے ء
رند کہ چہ آہانی نیمگ ء من ء گدار دست کپت، نون منی وتی دزگٹیاں من ء
نتیشت کہ گدار ء فائنل ٹچ، بہ دیاں۔ بلے پدء دو ہزار ہبده ء بدات ء کموکے موہ
رس ات کہ دگہ کارانی بنگیچی ء پیش ایشی ء سرجم بہ کن آں۔ بلوچی اکیڈمی ء باسک
ہیبیتان ء منتوار آں کہ اگس آئی ء من ء چہ گدار ء چاپ ء سکین ء دلبدی مہ دات
انت بلکیں اے اتوں ہم وانوک ء دیم ء نہ اتلگ ات۔

گدار نویسی ء پڑء منی اے اولی تجربہ چیخو د رسد سو بین پیتگ ء چیخو
د رسد ایشی ء تہ ء شری ء گنجائش پشت کپتگ، اے گپ ء من زانکار یں وانوکاں
چے ابیدو ہدء سرء ہم یلہ دیک ء آں کہ وہد مستریں گچین کارے۔ اے راستی ء
بلوچی لبزانک ء گوست د پتر ء جندشون دیک ء انت۔

اے گدار ۽ بُن گپ ۽ سکین، من ۽ بلوچستان ۽ بازیں تر ۽ تاباں داتگ۔
 تری وتی جند ۽ ملک کسر کند ۽ منی بُن بیہہ ۽ جاہ بُگان یا نزیکیں سیادانی جاہ ہیبت،
 سار بوگ بہ بنت یا نیک شہر، گنرک، درگس، سر باز، سراوان، ایرانشہر، مند،
 کچ، بلیدہ، پنجگور، نوشکی ۽ شال بہ بنت یا مشکت، دبئی، کراچی ۽ اسٹاک ہوم ۽
 بلوچ چاگرد بہ بنت درستیں جاہاں بلوچ ۽ وت ماں وتی کینگ ۽ آس جاہے تینز
 ۽ جاہے جہل تر ۽ روکی ۽ اَلْم ۽ دیستگ۔

چونانی ۽ ہما چاگرداں کہ وانگ ۽ زانگ ۽ پڑ ۽ گیشتر دیروی کنگ
 اود ۽ اے کینگ ۽ تاوان کمتر انت بلے آہاں کہ سر ظاہر ۽ وانگ ۽ سر ۽
 بازیں سندے کپتگ ۽ چُچ کنگ ۽ وتی مناں دیروی ہم کنگ بلے راستی ۽
 گامے دیم ۽ نہ کنز اتگ انت آہانی حال ہما انت کہ اے گدار ۽ تہ ۽ پڈر
 کنگ ۽ جہد کنگ پیتگ۔

اے کسہ یا اے کسہ ۽ توک ۽ چست بیتگیں بازیں کسہ کہ وانگ ۽ پڈ
 شُمے دیم ۽ کاینت، یک حاصیں چاگردے ۽ نہ انت کہ کسے بہ گش ایت کہ آئی ۽
 ذاتی زند دیم ۽ یارگ ۽ نشان کنگ پیتگ، ایشی ۽ بنگیچی چہ آ درستیں مردمانی
 مارشتاں پیتگ کہ آہاں وت ۽ جاہے پیرینانی دپ ۽ جاہے ورنابانی جوڑگاں
 پڈر کنگ۔

اے گدار ۽ چونانی ۽ سر جمیں تک ۽ پہنات یک نہ یک چاگردے ۽
 راستی ۽ ہم آدینک انت بلے اگس راستی شمارا گواچینی دروشم ۽ دست کپت، گڑا
 بزان ات کہ اے منی ازے۔

پرچا کہ ایشی ء بُن گپ یک نیمگے ء روبرکت نیگ انت ء دومی نیمگ ء
 کراچی ء چا گرد ء، ء ہر دو نیمگ ء گالوارانی تہ ء مزینں تپاوتے آست پمشکا من
 جُہد گتگ کہ کارست ء زبان، آئی ء چا گرد ء دروشم ء بہ بیت۔ چوشکہ کراچی ء
 وانندگیں چا گرد گیشتر انگریزی ء اُردو ء ہورنہ ہوریں بلوچی کن انت بلے ہے
 کراچی ء ہما بلوچ کہ گوں وتی ٹلک ء مردماں باز نند پاد ء کن انت آہانی بلوچی چہ
 اے دگراں زگر تر انت۔ ہے رنگ ء روبرکت ء وانندگانی دپ ء پارسی گال
 گیشتر نشنگ انت بلے آہانی پیرین ء لوگی جنیں آدمانی بلوچی چہ اے دگراں
 زگر تر انت۔

منی دل ء کسہی لبزانک ء کلوه آگس تئی پدنتگیں چا گرد ء تچکی ء مہ رس
 ایت گڑا بزاں کہ تونہ لوٹے تئی زانت ء زانشت ء نپ تئی ہفتاد د رسد رعیت ء بہ
 رس ایت۔

اے گپ ء اد ء جنگ ء پُشد رایش انت کہ مئے کش گور ء دری
 لبزانک ء من اتگیں لبزانک (معیاری ادب) ء باپاری لبزانک (کمرشل
 ادب) ہر دو نین ء پڑ ء وتی گام مہر داشتگ انت کہ باپاری لبزانک آہانی لوگ
 لوگ ء سنگینیں رنگے ء پترتگ ء چاروک ء تب ء سر ء وتی شتری ء بدی اش یل ء
 داتگ ء من اتگیں لبزانک ء آہانی لبزانکی مڈی بڑتریں جا ہے ء رسیتگ، بلے
 بلوچی بگہستی ء بہ چارات کہ ہر دو نیمگ ء سک باز کمی گندگ ء کیت ء وہدے
 کہ کسے چہ وتی نیمگ ء یک گامے چست کنگ ء جُہد ء کنت گڑا ناسر پدینانی
 ٹولی یے دیم ء کیت ء آئی ء جُہد ء یک پارگ ء پروش دنت کہ اے تاوان آ
 جُہد کار ء گیش بلوچی زبان ء لبزانک ء رسگ ء انت ء نہ باید کہ چوش بہ بیت۔

چہ وانوکاں دز بندی یے کہ اے گدار ء سمر ء وتی دل پہکیں چممشانک ء
 رہشونی ء الم ء بہ دسیت کہ تانکہ ساچشتکار وتی ساچشت ء بارہ ء وانوکانی حیاں ء
 مارشتاں مہ زانت آہجبر دیروی کُت نہ کنت۔

گوں منتواری ء شمنے نیکیں دُعا ء رہشونی ء رہچار

زانت ء پڑ ء چہ شما کستر

زاہدہ رئیس راجی

31 دسمبر 2017

اولی در

سپر در سپر

(ستمبر نوزدہ سد نود)

میر چا کر ۽ مردینی مہمان سراء تاں عصر قضاء شتریں واب جنگ ۽ رند، انا گہ ۽ چم
۽ پچ کت انت ۽ وتی کش گور ۽ شانک دات انت، اود ۽ کس نیست ات۔

کولر ۽ سارتیں گوات دو برواپینگ ۽ دلما نگ ات، بلے دیوال ۽ گوں لچ اتگیں
کڑیال ۽ چم ۽ کپگ ۽ گشنے آیکپاریگ ۽ وتی ہوش ۽ اتک۔

”ساعت شش ۽ نیم؟۔۔۔ انچو بلے وہد۔۔۔ گنگ ۽ نون نماز ہم قضا
انت۔۔۔ چوشیں گوک والے و من ہجبر نہ بوتگوں۔۔۔“ گوں دل ۽ جیٹگ ۽ جوڑگ
(Jawarrag) ۽ چوتی جاہ ۽ پادا تک اُشتات۔

گوں ایرکشگ ۽ جان ۽ ژندی یے کم ترینت ۽ وتی چٹاں لتاران ۽ مہمان سراء
ڈنی در ۽ نیمگ ۽ چارات ۽۔ پد ۽ سُست سُست ۽ گام جنان ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ سربیت ۽
چہہمانیمگ ۽ ڈن ۽ درکپت۔

گرماگ ۽ گرین گوات ۽ دیم ۽ ژندی شہماتے گوردات کہ نیم واپیں چم ۽
یکہ نگہ آگاہ بیت انت۔ موسم سک گرم ۽ تپت ات، بیگاہ ۽ ساعت شش ۽ نیم ۽ ترندیں
گوات ۽ دنز ۽ سوب ۽ روچ کمو کے تہار دیم ات۔ آس گواریں تبد ۽ ڈن ۽ در آہگ نہ
بیگ ۽ ات بلے چہ پچیں کمپان ۽ ڈنی نیمگ ۽ جہلیں دیوالاں، دومی نیمگ ۽ کمپان ۽ پراہیں

پٹ گوں مچاں ظاہرات آنت کہ اودے لہتے جنین ء چک ٹر پُر کنگ ء ات آنت۔

یک پُر تاہیریں بچکندے آئی ء لُنطانی سرء تالان بیت۔ چچو و ہد گو ستگ کہ اے

ندارگ چہ چمانی دیم ء اندیم ات ءے۔ گوں وت ء تران کنان ء آئی ء دمانے ہمانیمگ ء

چار ات ء پد ء مہمان سراء دیوال ء گوں ڈک اٹگیں پسیل (حمام) ء پُترت۔

عصر ء نماز ء رندا انجوش مُسلا ء بیچک ء ات کہ میر چا کر مہمان سراء پردگ ء

لیٹینان ء توک ء پُترت۔ چم ءے انجوش پر آئی ء کپت آنت وشیں بچکندے لُنطانی سرء

تالان ءے بیت ء اتک آئی ء دیم پہ دیم ء دیوال ء کش ء ایریں سر جاہ ء گوں ڈیک

دات ء نشت۔

”سلام منی چو۔۔۔ چتورے باریں۔۔۔ گندگ ء و ش واب بوتگ ءے۔“

سرین بند ء گر نچ دیان ء میر چا کر ء آئی ء چہ واب ء گوات کپتگیں چمانی نیمگ ء چاران ء

جُست کُت۔

’علیک سلام نا کو جان!۔۔۔ الحمد للہ و ش ڈ ڈوں۔

اہو! سک ژند بوتگوں۔ (پہ گیا سگ ء وتی دَسْت ءے د پ ء دیم ء دات) چہ

کویت ء کراچی ء سفر۔۔۔ چہ کراچی ء مند ء مند ء بہ گرتاں ملک ء دراجیں سفر، پد ء آہم چہ

پُشتی راہ ء۔۔۔ وللد مردم ء چک دل بند یک یک بنت۔ (دمانے ء رند گوں بچکندگ ء)

شاباش انت سودا گراں کہ ہدام رپت آمد (رویا) کن آنت۔“

”آہو، راست گشتے۔۔۔ پیشادیریں مرز (گواز) ء دیم ہمانگونہ رپتگوں۔

(گین سارتے کشگ ء پد) برے برے چکانی ز ہیر دل ء سک بے تاہیر کنت گڑا

گوانکو ء سر ء زنگے جنوں۔۔۔ (دمانے حاموشی ء رند) من و حیر وتی چکاں گشتگ، اگس

باز ء نہ بیت بے سر سالے دو سال ء یہ یہ رندے بہ دینت کہ اے پیریں پت، نوں چہ

پاداں مہر انت۔۔۔۔۔ بلے آہاں ہم میارے پر نیست کہ مز نیں شہرانی چست ء ایر ہم مز ن
 بنت۔ آوں (ہم) پہلاپ ء شوہاز ء شپ ء روج سرگردان انت، نوں پورتی اش بیت۔“
 ”اہوا نچوش انت۔۔۔۔۔ بلے نا کوجان! اداء مہلوک ء و تو زانئے۔۔۔۔۔ ورا انت
 ملک ء کشت ء کشار ء بیگ ء، پدء سرجمیں کار اش شریکاں گون انت، آہانی دل ء در ملک
 ء زندگی کنگ، آسودگ ء آسان تر انت، بلے چوش نہ زان انت کہ حون حشک بیت نوں
 اے ریال ء درم رس انت۔۔۔۔۔“

رئیس دادرحمان ء گوں وش تبی ء دراہینت ء وتی بڈ ء پشت ء ایریں سرجاہ ء کش ء
 کپتگیں گونڈ وکیں سرجاہے چست کت ء وتی کٹ ء ایرئے کت۔

”گپ ء جند ہمیش انت منی چو۔ کسے ء کہ وت ء کار داندہ یے مہ بیت آئی ء دل ء
 دڑست چوہانیک ء بلے کار انت۔۔۔۔۔ (دما نے خیال ء رند)

حیر! من ء گوں تو چیزے ہے حیڑہ ء سرء گپ جنگلی ات۔۔۔۔۔“
 ”جی نا کوجان! بہ گش۔۔۔۔۔ دلگوش اوں۔۔۔۔۔“

”ٹک ٹک۔ ٹک ٹک“ مہمان سرا ء تو کی نیمگ ء دروازگ ء ٹلگ ء توار
 اش اچوش گوشاں کپت دوینانی دلگوش یکپاریگ ء ہمانیمگ ء شت۔ دما نے ء رند نا کو
 چارک ء چاہ ء سینی (ٹرے) گون ات کہ مہمان سرا ء توک ء پترگ ء ات۔

’سلام واجہاں، نا کو چارک ء اے دوینانی نیمگ ء چاران کت ء سلام دات۔
 ”علیک سلام نا کوجان۔۔۔۔۔ چتورے تو۔۔۔۔۔ چک مردم چتور انت۔۔۔۔۔ تو و
 نوں پہک ء پیر ترا تگ نے۔۔۔۔۔“ رئیس دادرحمان ء آئی ء اسپتیں مود ء ریشانی سرء گوں
 وش تبی ء الوت کت۔

”اہو واجہ! پیری ء دگہ کانٹے و پر نہ بیت انت۔۔۔۔۔ بلے مئے امر شمنے واجہانی

حذمت ۽ گھوستانگ --- نون دل رازيگ نه بيت انت كه چداں به رنيس ---“

ناكو چاڙڪ ۽ كوپاني توڪ ۽ سياه چاه اير ريچان ۽ ايشي ۽ ديم ۽ اير كننان ۽ پڙسودات

”ناكو! مروچاں شپڪ چه كنگ ۽ انت، پيش ۽ و دبستان (اسكول) ۽ بُمپان

بوٿگ ---“

ڪنڊ (ڊگلي شڪر) ۽ ڳرے دپ ۽ اير كننان ۽ رنيس داد رحمان ۽ جُست ڪت

”شُوئي ۽ جتگ --- باريں چه گج ۽ ترياك ۽ علت ۽ چتگ، نون و بے چرس ۽

ترياك ۽ نشت نه ڪنت --- واجه ۽ (مير چا ڪر ۽ نيمگ ۽ اشاره كننان ۽) هنجو سر پد ڪتگ،

په علان ۽ بازيں زر ۽ حرج ڪتگ بے بچ ۽ نه ڪپتگ، نون آني ۽ چڱاني لاپ هم واجه ۽

سره ۽ انت --- مئے ولوگاني ديم واجه ۽ داشنگ دگه مسيٽ ۽ دپ ۽ پنڌوڪ آتیں ---“

ناكو چاڙڪ ۽ گون گين سارت ۽ دل ۽ زنگ ريتڪ انت

”چومه گش چاڙڪ --- تي رزق باوند ۽ اءِ هور ڪتگ دگه ڪس ڪس ۽ ديوك نه

انت تو ووت اے لوگي ڪاراں دست مان ڪنگ لوٽے --- دگه انچو سال انت كه تو مئے

حذمت ڪتگ بايد تو نون بچ مه ڪن ۽ ماتر ا به د نيس ---“ مير چا ڪر ۽ گون وتي ندامي تب

۽ مهورا نيس رنگ ۽ در ا بينت

”نه واجه! اے شُمئے وتي شرمي انت، دگه ما و شُمئے پاداني حاڪ ---“

”ناں ناں ناکو! چوشين ڪپے جندمه جن ۽، حاوند نارضا بيت --- ڪس ڪسي پاداني

حاڪ نه انت --- هما مردم كه زات ۽ زريات ۽ سره وت ۽ بالا ۽ اے دگراں حاڪ سر پد

بنت آهاني دين ۽ دنيا هر دو نيس گار انت ---“

حير! اے گپ ۽ بل --- (دمان ۽ رند) من و حيران پرے گپ ۽ ياں كه

رديگ ۽ سره همنچو ترندي انت كه ڏوڪيں سوپاري (سوپاڙي) ۽ سلگتیں گرا ڪوے

(گڑا کوے) گوست نہ کنت بلے سرجمیں بلوچستان ۽ گردترا سوپاری، گرا کو ۽ نشہی ہمک چیزے ہمنچو آرزانی ۽ دست کپ ایت گشتے ہیر و نین ۽ کشار او گانستان ۽ جاہ ۽ بلوچستان ۽ بوہگ ۽ انت۔۔۔ پدے بڑنی گپ ایش انت کہ منکی گیشتریں ورنہاں حدایا گپتگ۔ وہدے ورنائیں بچ وتی پت ۽ بڈ ۽ بندگ ۽ جاہ ۽ وت ہمائی ۽ محتاج بہ بنت گڑا و دنیا ۽ آسر انت۔۔۔“

”انچوش انت واجہ۔۔۔“ نا کو چارک ۽ وتی چم ۽ ارس سپا کنان ۽ پسو دات۔
 ”تو وتی دل ۽ دورمہ دے نا کو۔۔۔ اللہوت تئی شپک ۽ نیکیں ہدایت بہ دنت۔“
 رئیس دادرحمان ۽ دُعا حیرے کت۔

”انچوش بات انت۔“ نا کو چارک ۽ روگ ۽ پڑ ۽ گشت ۽ وتی کو پگ ۽ اسپتیں
 رومال پدے بڈ ۽ جت ۽ چہ مہمان سراء ۽ درکپت۔
 انچوش تو کی در ۽ بندکنگ ۽ توارے گوشاں کپت رئیس دادرحمان ۽ وتی دلگوش
 یک رندے پدے میرچا کر ۽ نیمگ ۽ ترینت۔
 ”جی نا کو جان! شما گپ ۽ آتے۔۔۔“

”آہو! (شاکارگ ۽ رند) اسل ۽ کسہ ایش انت کہ تئی پل ۽ شریکاں سردور و وچ ۽
 سراء ۽ حالے گون انت کہ رئیس بہرام ۽ مردماں جوہ ۽ آپ بستگ۔۔۔“

پاری بے ہوری ۽ ٹلک ۽ سرجمیں ڈگارانی دیم پیرینانی بستگیں کہن ۽ داشنگ ات
 بلے رئیس بہرام۔۔۔ آئی ۽ گوں وتی پلینڈیں سنگتاں۔۔۔ چوشیں دمانے ہم نیشنگ کہ
 چہ شیطانی ۽ دست کش بہ بنت۔۔۔ ہما سالی بانکلینک ۽ برنج بے آپی ۽ مُرت انت ۽
 پیراری من و ترا گوانکو ۽ سراء اوں سہیگ کنگ ات کہ انجیر ۽ تود ۽ تاوان رس اتگ۔۔۔
 دو سے سال پیش ۽ سعودی ۽ یک باپارے ۽ گوں تئی سرجمیں ناہ ۽ پہ بہا د یگ ۽

سوداٹھیننگ اتوں داں شے سچاری (ء) دام ء و ہدء سرء پچ ترینت بہ کنوں ء بہ رہن
 داتگیں تئی ملک ء چہ آئی ء زوت پچ بگراوں (موگ) بلے رئیس بہرام ء شریکاں ---
 آہاں جادہ (سڑک) ء نیمگ ء سرجمیں ڈگارانہ ہوش بُراتگ انت ء مئے سودائی اش
 حراب کنانینگ ---

من وتی گش اوں داؤل جان! اگس آتئی برات مہ بوتیں ء تئی کماش ء نیکی مئے سرء
 مہ بوتیں --- منی یک اشارہ یے ء آئی ء انچیں تاوانے رس اتگ ات کہ ہفت پشت ء
 کو اراتگ ات ء --- بلے حدازانت کہ من ء تو شات نہ بئے۔ انچوستک ء اوست کہ
 تو منی سرء کتگ، من داں زندگوتئی و امدا روں ---

”ناں ناں! نا کو جان --- پے چے چوشیں گپ جن ءے۔ تو و منی کماش ءے، منی
 پت ء بدل ءے --- منی کماش ء وتی حیاتی ء گشتگ ات کہ ستر سیادی ء شما آئی ء بلو زتک
 ات بلے چہ براتاں دیم ء ترء ہلگیں براتے ء درورات۔ اے حساب ء چونائی ء ہم شما پے
 من ء قابل ء احترام ء شمر پد مندے --- پدء اے گرانیں نوبتاں کہ وتیگاں مارا پہک ء یلو
 داتگ ات یلگیں شما ءے کہ حدایارند مارا بے آسرا یلو نہ کت ءے ---“

”منی چو --- چہ تو ذبندی کنوں کہ نوں تو ملک ء واتر کتگ، ہمید ء ننگ ء
 زندگی کنگ لوٹے --- باید وتی امانتاں چہ من ء پچ بہ گرء اے گرانیں زمہ واریاں وتی
 دستاں بزور کہ منی امرنوں دیم پے ہلاسی ء انت ---

پدء تئی برات ء کار ء کرداں منی بیسہ ء اوست انچوش پُروشنگ کہ نوں وتی جندء
 چُگانی سرء ہم من ء بازء باور نہ کنت --- من ء ترس انت کہ چوش مہ بیت، --- منی سر
 ہیلیٹ ایت ء تئی امانت دگرے ء دست ء زوال بہ بیت ء قبرء من عزاب بہ باں ---
 ”تراحاوند سلامت کنات، نا کو جان ---“

چہ میر چا کر ۽ گپاں رئیس دادرحمان ۽ دیم ۽ پگر ۽ پریشانی ۽ سیائیں جمبرے ۽ مان
 شانت تاں شتریں ساعتے ۽ گوں بے تواری ۽ دل ۽ جیڑگ ۽ لگت ات ۽ گین سارتے
 کشگ ۽ زندگپ جنگ ۽ بناکت:

”تو و منی برات ۽ پھٹری زان ۽ ۽ اے ہم زان ۽ کہ من ہجبر آوتی پت ۽ چکٹ
 نزانگت۔۔۔ منی دل ۽ آء ادا ایمنہ منی یکیں مات ۽ پت ۽ (۽) چکٹ انت۔۔۔ پد ۽ نا کو
 جان! تو ت زانے۔۔۔ اے ملک ۽ میر اثانی وند منی جند ۽ و بہر نہ کتگ انت کہ کسے بہ
 گشیت من گیشتر زرتگ ۽ آئی ۽ کتر بہر داتگ۔۔۔ دزست پہ شتری ۽ سہیگ ۽ سر پد
 انت کہ پت ۽ وتی زندگی ۽ منے برات ۽ گہارانی بہر گیشیننگ داتگ انت ۽ شمتے رنگیں
 کماش ۽ واجہانی دیم ۽ قاضی تواری جنگ ۽ وتی وصیت کتگ کہ منی یک چلے ۽ اے حق
 نیست کہ دومی برات یا گہار ۽ حق ۽ چماں بہ جنت ۽ ناحقی بہ کنت کہ حشر ۽ میدان ۽ منی جت
 چہ چکاں ہے بیت انت۔۔۔“

”منی چو! تئی کماش سکیں لائقیں ۽ سر پدیں مردے بوتگ بلے آئی ۽ دومی سانگ
 گوں شیطان زبیاں کتگ۔ (میر چا کر ۽ گپ ۽ سر ۽ رئیس دادرحمان ۽ بچکاند ات)۔۔۔
 چونائی ۽ رند ۽ تئی کماش ۽ ہم زاننگ بلے دپ ۽ ریچگ ۽ تور اتگ۔۔۔ حداء
 ہمنچو اوں (ہم) شگر انت کہ وتی وصیت ۽ ناحقی ۽ نہ کتگ۔۔۔ وتی چکانی مات ۽
 بہر وتی چکانی بہر دزست ۽ گیشیننگ داتگ انت ۽۔۔۔ دگہ اے پلینڈاں۔۔۔
 ایشاں و پھما یک کدارے اوں نیشنگ ات۔“

”راست انت نا کو۔۔۔ بلے گو تگیں دہیں سالاں کہ من چہ ملک ۽ دیر اتوں ۽
 روزگار ۽ گڑ ۽ چپلاں موہ نہ رس اتگ کہ دلگوش اے نیمگ ۽ دات بہ کت ایں۔۔۔ منی و
 نیت ہے بوتگ۔۔۔ کہ چکاں چہ اے ملک میراث ۽ جنگ جدلان ۽ پشتمی کشت ۽
 گشارانی دود ۽ دیر بہ دارون ۽ آہاں بو انینوں، شتر ۽ سر پدیں انسانے جوڑ بہ کنوں بلے بخت

ء کپگ ء بہ چار، پدء ہما جا ورائی جنگل ء مارا یاورت ء چگل ء دات۔۔۔۔

راست گشتگ پیریناں۔۔۔۔ نحت مدام انسان ء دیم ء تچ ایت۔ انسان سترزور

بہ جنت ستروتی بہ کنت بلے آسرء بیت انت ہما کہ نحت ء نبشتگ۔۔۔۔

”انچوش انت منی چو۔۔۔۔ عراق ء پزورنیں کویت ء سرء اُرش ء پیریں چم ہے

گندگ ء انت کہ باندات ء عراق ہم بگہمتیانی آماج انت۔۔۔۔ شمنے رنگیں درملکی

کارمنداں روزگار ء وسکی دیم ء اتگ بلے بڑنیگیں گپ ایش انت کہ ما اے ملک ء سرء

یازدہ سال ء جنگ سگ اتگ ء جنگ ء تباہ کاریانی دیناں مے شمنے پیمیں مردماں کہ

آہاں ہچ میار پرنہ بوتگ، تاوان کیشترس اتگ۔۔۔۔ ہے تھمنے کہ بیست ء ہی سال پیش ء

نہادے چہ پاکستانی کلدارے ء گیش بوتگ۔ نوں حال ء ایش انت کہ کٹ ء پُر بہ کن بہ

بر پدء اول (ہم) وتی جاہ ء نیت نہ رس ایت۔“

”نا کو جان! پمشکا دلوں نگران (فکر مند) انت۔۔۔۔ یک نیمگے ء چہ دست ء

روز یگ شنگ ء دومی نیمگ ء چُگانی شرّیں وانگ ء وانگ ء آسراتی۔۔۔۔ نئے زندگی ء

تاہیر پشت کپتگ نئے کہ ایمنی۔ شوئی ء بہ چارات! پدء ہما جاور، پدء ہما چست ء ایر، پدء ہما

کینگ، پدء ہما پلینڈی میلینڈی۔۔۔۔ دگہ راہ پدے اول گون نیست کہ مردم دیم ء

ہمانگور بہ کنت۔۔۔۔ چہ مجبوری ء وائے ون حشکیں دار۔۔۔۔

رئیس دادرحمان گوں نزوریں گالوار ء دل ء رنگاں ریچگ ء ات۔

”منی چو۔۔۔۔ چہ مشکلاں نچگ مردی کارے نہ انت، من زانوں ترا گوں جنگ

جدلاں تب نیست۔۔۔۔ تو ایمنی لوٹ لوتے، براتی لوٹ لوتے۔۔۔۔ ہوری لوٹ لوتے، تپاکی

لوٹ لوتے بلے اے ہما چیز انت کہ چہ حشکیں واہگ ء لوٹ ء دست نہ کپ انت۔۔۔۔

واہگ ء واہش ء کوشست ء جُہد پکار انت۔۔۔۔ داں ماوت ایثانی بہر مہ بنیں ہچ بدی ء شرّ

کُت نہ کن ایں۔۔۔۔ چہ وتی چاگرد (معاشرہ) ء ہچ حرابی ء سلّی ء رکینت نہ کن ایں۔۔۔۔

کسے بنیت بہ گُش ایت۔۔۔ من ڈنّ ء بہ نندوں ء وتی زمین ء دلبند ء بے توم ء
 کلمے کشگ ء بے آپ ء ریچگ ء وتی ڈگاراں آبات بہ کنوں دُرست دروگ اُنت۔۔۔“
 دمانے بے تواری ء رند آئی ء وتی گپ دیم ء بران کُت:
 ”منی بیبگر جان ہم تئی رنگین ے۔۔۔ بے منی چو! منے رنگیں پیرینانی وہدگوستگ
 نوں شمنے وڑیں ورنابانی باریک اُنت۔۔۔ تئی کماش ء باز رحمت کش اُتگ، ستر شریکاں
 گون بوتگ اُنت بے جندے اوں گون بوتگ پہ وتی ملک ء ڈگارانی سار سنبھال
 ء۔۔۔ باید نہ اُنت کہ شاپہک ء ویل اش بہ دبیت ء دگہ جاہے ء بُروات زندگی بہ کن
 ات۔۔۔ بچار! نوں کہ واتر کُتگ ے پد ء یل دیک رَوگ ء نام ء مہ گر۔ تو وتی کوشست ء
 بہ کن، داں ساہ مان اُنت تئی رہمشونی ء کنوں۔۔۔ رند ء کہ مُرتوں و شتوں۔“ میر چا کر ء
 دلہڈی دات۔

”حاوند ترا سلامت کنات۔۔۔“

”تو وتی دل ء بیچ دَور مہ دے۔ ہمٹ ء مرداں مدد ء خُدا۔۔۔ تو کہ ڈڈ بے،
 زرنگ بے تئی چُکانی حق ء کس جت نہ کنت۔۔۔“
 ”شالا انچوش بات۔۔۔“

”دگہ یک گپے، پتئی اڈایمنہ ء، چُکاں کلوه ء پیر دیم داتگ کہ تو اتلگ ے
 (دمانے ء سار تے ساہے کشگ ء رند)۔۔۔ آئی ء گندگ ء وللد حیرانوں کہ نہ
 گشے آریس بہرام نی (ء) ہلیگیں گہار اُنت ء تئی پت ء چُک۔۔۔ مدام کیت تنیگ ء
 تئی چُکانی جُست ء کنت۔۔۔ بلکیں پتئی گندک ء اوں بنیت۔۔۔“
 ”شر گشے نا کو جان! اڈایمنہ چہ من ء باز کستر اُنت بے چوماتانی رنگ ء مہر
 وان اُنت۔“

”ہے گپ ء من گوشوں۔ (دمانے بے تواری ء رند)“

چُک گُشگ ءِ اُنتت کہ یلان ءِ تپ گُہن اُنت۔۔۔ باریں! تو پیسراءِ درمان
دارگے گُتگ یا اُتاں؟“

”اھونا کو! کویت ءِ داکتر ابا بگر بلوچ ءِ گورءِ یہ دورند ءِ درمان زُر تگ پدءِ بم
تراک ءِ آئی ءِ لوگ ءِ بیمارستان (نادراہ جاہ) دزست تباہ بوت اُنت، کس ءِ نہ زانت کہ آئی
ءِ جند مُرتگ اُگس نہ زندگ اُنت۔۔۔ من ہمیش اُنت کہ چُک زُر ت اُنت ءِ کُمکی کیمپاں
بُرت نادینت اُنت پدءِ بالی گراب (ہوائی جہاز) ءِ سراءِ اول ءِ مارا اسلام آباد ءِ رند ءِ کراچی
ءِ ایش سرگُتگ۔۔۔ پدءِ کراچی ءِ یہ روچے لی مارکیٹ ءِ آرشی ہوٹل ءِ داشنگ اُت۔۔۔
دگہ کسی لوگ ءِ آدر سے (ڈس ءِ نشانے) وگون نیست اُت کہ ہیدءِ حشک بہ کن
ایں۔۔۔ پدءِ دل ءِ اے گپ ہم اُتگ اُت کہ دگہ کسے پہ مینگی پُر چیا دل سیاہ بہ بیت۔ ءِ
اے ہم حیاں کُت کہ سپر یک شلا (یک سراءِ) بہ بیت شتر تر اُنت داں ژندی یپارگ
(یکپاریگ) ءِ دَر بنیت۔۔۔“

رئیس دادرحمان ءِ وتی سرین بند بوجان ءِ شرنکان ءِ پستودات۔

”تو وتی جاہ ءِ شگر گشے دادل جان! بلے اُگس چہ کراچی ءِ تومن ءِ گوانکو ءِ سراءِ یلان ءِ
نادراہی نیگی سہیگ کُت اُنت، منی بیبگر جان وت تئی دیم ءِ اُتگ اُت۔۔۔ مروچاں آ
شتر تر یں مینگے ءِ نشنگ، چے گُشنت ءِ ڈپینس (ڈیفنس)۔۔۔“

منے ملک ءِ والکا پیں داکترے نیست، پدءِ ہم تو بہ چار اُگس ایرانشہر ءِ نہ بوت گُڑا
زاہدان ءِ بہ برے بلے تپ ءِ باز دیر ءِ مہ دار کہ سر پہ دگہ نادراہی ءِ کش ایت۔۔۔“
”شگر گشے نا کو جان! (دل ءِ پگر جنگ ءِ رند)۔۔۔ چاروں باریں چے کنگ
لوٹیت۔“

میر حمل دیریں چداں شنگ ات تاں کا پرء چیرء بہ چارایت باریں چگاں پس
گوشنیکاں ہمانگر بستگ انت یا انگتہ کمپان ء ویل انت۔

رئیس دادر حمان ٹی وی ء سرء ملکی حال (نیوز) ء چارگ ء دلگوش ات کہ مہران
مہمان سرا ء پردگ ء لیٹینان توک ء پترت۔ پت ء سلام دیک ء رند مات ء کلوه ء
سرکنگ ء لگت ات:

”منی پے! منی ماتر الوگ ء انت، تر وہل ایمنہ یاتہ۔۔۔“

”کج انت؟“ رئیس دادر حمان ء وتی چشمک چہ پونز ء لٹ (ہڈ) ء دیر کنان ء آئی ء
نیمگ ء چاران ء جُست کت۔

”ہما اوتاگ ء منی ما (مات) نشتہ، آترا ہمود ء لوگ ء انت۔۔۔ اود ء دگہ

جنین نیست۔“

رئیس دادر حمان چہ وتی جاہ ء پاد اتک، اُشتات ء مہران ء پشت ء روان بیت۔ چہ
مزنیں کمپانے ء گوزان دیم پہ یک اوتاگے ء در ء دپ ء سر بیگ ء رند مہران دمانے ء
اوشات۔ در تکا ات ء دیم ء پردگے لونجان ات۔

آئی ء در کلہو کے جت۔ مہران ء در توکی نیمگ ء پیچ کت۔

بی بی ایمنہ کہ مہران ء مات ناز اتون ء کش ء نشنگ، الوت ء ات انچوش چمے
پر آئی ء کپت انت چہ وتی جاہ ء پاد اتک اُشتات۔

دہ سال رند گہار برات دیم پہ دیم اتنت۔ دوینانی چم آرس ء گل گل بیت انت۔
رئیس دادر حمان ء گہار امبازاں زرت۔ دست ءے چک اتنت۔ تاں شمریں ساعتے ء رند
گول یک دومی ء گیش اتنت ء حال پرسی ء لگت ات انت:

”چونے منی ادا جان!۔۔۔ بہرام گوں چُگلاں چون انت، تو و ت ء و پہک ء
دورا تگ۔“

”دُرست وش ء حیر انت۔۔۔ دُرست ہمہد ء ات انت یکیں تو اء نہ اتے۔۔۔
چم ہدام تئی ر ہچارات انت۔“

”ایش انت مروچی تئی برات تئی دیم ء انت۔۔۔ بلکیں حاوند ء تئی نیکیں
دُعا اشکتگ انت۔ دگہ تئی برات ء اے ملک، پے داتم ء ویل داتگ ات۔۔۔“
”ناں منی برات چوش مہ گوش۔۔۔ وتیگ ہجبریلو د یگ نہ بنت۔۔۔ تئی اُست ء
نیست ہمہینگور انت۔۔۔ منی دوا (دُعا) و ہدام پے تنگیگی ہے بوتگ کہ ہر گ ء بہ بے
حاوند ء امان ء بہ بے۔۔۔ چُکانی دیم ء بہ بے۔ جان اش ذراہ بات، داں جہان اُست،
اُست بات ے۔۔۔ اے گہار ء چہ حاوند ء دگہ چے لوٹیت۔“

”اڈل! دگہ پگر یا پریشانی یے و ترا نیست انت ناں؟۔۔۔“
رئیس دادرحمان آئی ء چہ سر ء بہ گرتاں پاد ء پنچ ء چارگ ء ات کہ کسانیں امر ء
جنوزامی ء گدے گور ات انت ء دیم ء تامورے ء گپتگ ات۔ وتی دوستیگیں گہار ء اے
دروشم ء گندگ ء دل ء ءے ترگگ کت۔

”اناں، شُمنے براتانی برکت ء من ء چے پگر ء پریشانی یے بوت کنت، شُمنے سر
سلامت، منی جان سلامت۔“

”بہرام مروچاں چے کنگ ء انت۔۔۔ چُک ءے باریں وانگ ء انت یا
اناں۔ زباد چہ مہران ء سے سال ء مستر انت باید وانگ ء چہ مہران ء دیم ء تر بہ بیت۔“
”اہو وتی منّاں دبستان (اسکول) ء روت کیت بلے ہدام مدیرانی (اُستاداں)
گلوہ سر انت کہ چُگلاں جنت چوپیت ء وانگ ء باز ء دلگوش نہ دنت۔۔۔“

بہرام ءِ کار ءِ اگس بہ گشوں۔۔۔ ہے کماش ءِ داتگیں ملک انت کہ شریکان اش
گون انت۔ ہمایانی مُرءِ گر ایت وارث۔ دگہ کار ہنرے وَ نہ زانت کہ دگوش ءِ بہ
دنت۔۔۔ ہے رنگ ءِ وتی وہد ءِ تیلانک دیان انت۔“

”چو و اہو۔۔۔ کماش ءِ ہمنچو داتگ کہ تاں زندگ انت بہ نندا ایت بوارث۔۔۔
حیر! تئی بہر ءِ وَ دنت یا آئی ءِ اوں (ہم) وَ ت و ر انت؟“

رئیس دادرحمان ءِ گپ گپ ءِ جُست ءِ بی بی ایمنہ ءِ دیم ملور ترات۔ دمانے ءِ رند
آئی ءِ گوں دلوارگی ءِ دراہینت :

”من ءِ زاناں چک چلانکے اُست انت کہ پوت ءِ جتا میں بہرے پچ گرگ ءِ
دلمانگ بہ یوں۔۔۔ ہرچے لوگ ءِ کیت من ءِ اوں رس ایت۔۔۔ سروں ساہگ ءِ ایں
ہمنچو گنج انت۔“

”شر۔۔۔ منی لوگانی حال ءِ بہ دے۔ مہمان سرا (گیسٹ ہاؤس) وَ من ہما وہد ءِ
گُشتگ ات کہ کماش ءِ پہ مساپراں شپ روچ پچ کنتہ بو تہ من ہم بند اش نہ کنوں۔۔۔ پد ءِ
من اے اوں (ہم) گُشتگ ات کہ منی لوگ ہم بلی پچ انت تاں کسے نندگ بہ لوٹیت
نشت بہ کنت ءِ چہ بندی ءِ حاک پُلمک مہ بنت۔۔۔“

نوں منی مینت ہمیش انت کہ کمو کے ژندی ءِ بہ کُشوں چُکاں وتی لوگ ءِ بہ بروں کہ
نوں وَ زندگی ہمنگور کنگی ایں۔۔۔“

رئیس دادرحمان ءِ حبر ءِ گوں، بی بی ایمنہ ءِ دیم برگشت۔ تاں شریں ساعتے ءِ گوں
بے توار ی ءِ وتی لُنت ءِ گنٹ چنگ ءِ رند گُشتگ ءِ لگ ات :

”داؤل جان! بہرام جان ءِ وتی زال ءِ گپانی سر ءِ بازیں نہ کُشتگیں کار گُشتگ

انت۔۔۔

آئی ء تئی مہمان سراگوں وتی کمپان ء ہور کتگ ء رند ء کہ درآمدیں مساپرے
 نلک ء اتلگ ء مسیت ء پیش امام ء نپر پہ کلینانی پیچ گرگ ء دیم داتگ کڑا ہے کلوہ ء
 گون کتگ کہ چہ لوگ ء درآمد گوازینگ نہ بنت ء لوگ ء نادینگ نہ بنت پمشکا نوں کس
 ء دیم مہ دئے۔۔۔ نلک ء و بازیناں اے چیز بد بُرتگ ء گشتگ کہ دادرحمان ئی (ء)
 مہمان سراتئی کمپان ء توک ء ہور و نہ بوتگ کڑا تو پر چیا گوں وتی کمپان ء یکجاہ کتگ بلے
 زیتون ء آئی ء مات ء دراجیں لٹک ء دیم ء کئے اُشتات کنت۔۔۔

پدء منی برادل جان! و ہدے آہاں ہے دیست کہ ترا انچو سال انت تو نلک ء سمر نہ
 جنگ بزاں دی متر ء ہم تو نیائے، پمشکا آہاں تئی لوگ ء کمپان ہم گوں وتی کمپان ء ہور
 کتگ ء رند ء نلک ء ہر کسی دپ ء داتگ کہ اے جاگہ برات ء منے گور ء بہا کتگ ء
 زرے زرتگ کویت ء رپنگ دگہ آئی ء گور ء انچوزر چہ کجا نگو اتلگ کہ در نلک ء رپت
 بہ کنت۔۔۔“

”الا کوک کنت انت شمیمیں شیطان ء۔“ رئیس دادرحمان ء بازیں رنگ اتک
 شت انت۔ چہ زہر ء وتی مُشت ءے زمین ء جت۔

مہران ء مات کہ دلگوش ءے دوئیں برات ء گہار ء نیمگ ء ات ءے، یکہ نگہ ءے
 گون کپت:

”وے جننے! بہرام سمر ء برور انت یازیتون ء پھک ء گنوک تڑینت ء۔۔۔
 ما کدی چہ آئی ء تمونے اوں زرتگ۔۔۔ دزستیں دُنیا زانت کہ آلوگ ء مہمان
 سرامہران ئی (ء) پت بیگ انت ء کس ء دست دعویٰ گون نیست۔۔۔“
 ”نلک ء درائیں مردم ہے گشت نازاتون! بلے زیتون ء آئی ء چلنڈیں مات کہ
 پلینڈ ء دروگ بندانی مستر انت بہرام اش ابدال کتگ۔ آہمک کسی چیز ء وتیگ کن انت

۽ بہرام ئی (ء) دل ۽۔۔۔ جن ۽ گپ چو پاکیں کلام ۽ راست ۽ تچک انت۔۔۔ بلے
داڈل جان! گونچان چہ گوالگ ۽ گیشتر نہ دارایت۔“

بی بی ایمنہ رئیس دادرحمان ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ ات بلے آئی ۽ جم زمین ۽ سمر ۽ سکت
انت ۽ آئی ۽ کش ۽ نشنگیں کسانوکیں مهران ۽ جم پر آئی ۽۔
”منی پے! مانوں گج ۽ رئیس (روئیں)۔۔۔“

مهران گون جہلیں توار ۽ چہ رئیس دادرحمان ۽ جسٹ ۽ ات۔ آئی ۽ وتی سرچست
کت ۽ مهران ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ رندوتی لُنٹ گنٹ چت انت ۽ گین سار تے کش ات۔
”حداء زمین سکت مزن ۽ پراہ انت منی چو۔ مارا جا ہے نہ جا ہے الم ۽ رس ایت۔“
وتی ابیتکی ۽ پریشانی ۽ ایر بران ۽ مهران ۽ سمر ۽ وتی دست ۽ سمار ات۔

ہے و ہد ۽ جم ۽ یلان ۽ کپت انت کہ اوتاگ ۽ یک کرے ۽ نیادے پرداتگ
و پتگ ات ۽ امان چہ آئی ۽ کمو کے ہانگشتر نشنگ گون لیبوکاں لنیب ۽ ات۔

یک نیمگے ۽ یلان ۽ حون ۽ آزمائشانی رپورٹ اتگ انت ۽ درستانی دیم ۽
تامورے ۽ کپتگ ات ۽ دومی نیمگ ۽ نازاتون ۽ برات رئیس عبداللہ ۽ پہاں کلو ہے دیم
داتگ ات کہ آئی ۽ لوگ ۽ دروازگ پہ وتی گہار ۽ زامات ۽ دائم ۽ پیچ انت، نہ باید
آدر آمدانی لوگ ۽ بہ کپ انت۔

”نا کو میر چا کر! درآمدے نہ انت کہ تئی برات ۽ اے تیر پیچیں کلو ہے پہ ما دیم
داتگ۔۔۔ اگس آنہ زانت حال ۽ بہ دے کہ نا کو چا کر ۽ ہما و ہد ۽ مارا پناہ داتگ کہ وتی
نزیکیناں مارا در پے در کنگ ۽ لانک بستگ ات۔۔۔“

وتیگی ۽ بٹاک جنوک باز انت۔۔۔ بلے کئے مارا سکت ۽ ساعت ۽ گور رس اتگ

ما کور نہ بوتگ ایس۔۔۔“ چہ رئیس دادر حمان ء ز پتیں پسو ء ناز اتون ء دیم تہار بیت۔

”مہران ئی (ء) پے! تو ہم پہ شہری زانے کہ منی برات ء گوں نا کو چا کرنی (ء)

چکاں چونیں دلگرائی انت۔۔۔“

”آہو! چہ من ء شتر تر کئے شمار از انت کنت۔۔۔ بلے بانگ! نون و ہدز مانگ

مٹ بوتگ انت۔۔۔ پر یاتون ہم نون سر لوگ انت۔۔۔ چوش نہ انت کہ میر بیبگر ء جبر

بندی پروشگ ء رند آدگہ کسے ء نہ گپتگ۔

نزر ہمد پر یاتون ئی (ء) ہم مٹ انت، آئی ء کدی نہ گشیت چداں پاد ء اود ء بہ

نند۔۔۔ پر یاتون وتی مستر کنیتر وت انت، گج ء روت گج ء گیت ہجر جسٹ ء نہ

کنت، دگہ آئی ء چے لوٹیت۔۔۔

پد ء اے سور سانگ دزست قسمت ء کار جبر انت۔۔۔ اے منے شمنے وتی

ناسر پدی ء کم اگلی انت کہ چہ اُردی ء چکاں یک دومی ء نام گپت کن ایس ء رند ء کہ مزن

بنت ء دل ء دگہ کسے جا گہ بہ کنت گڑا جبر پز ہر کاری ء رسین ایس۔۔۔“

رئیس دادر حمان ء ترندیں گپاں ناز اتون ء گیشتر وتی مُرک محینت۔

تاں شہریں دمانے ء بے ترک ء توار ء رندر رئیس دادر حمان ء وتی گالوار لہم کنان ء

آلوت کت :

”نا کو چا کر گشگ ء انت کہ چہ زابدان ء کراچی گہتر انت۔ زردونیک ء علاج چہ

اد ء ہمانگور شتر تر بوت کنت۔۔۔ آئی ء میر بیبگر اوں (ہم) گوانکو ء سر ء حال داتگ۔۔۔“

اشکنگ ء گوں ناز اتون دمانے ء برانز گپت : ”چے گشے؟۔۔۔ میر بیبگر؟۔۔۔“

توسر ء برو برے مہران ئی (ء) پے۔ (پد ء وتی زہری ء ایر موش کنان ء) ما آئی ء لوگ ء

نرئیں ء بے تنگی، اے لوگ ء اوں (ہم) نشت نہ کن ایس۔“

رئیس دادرحمان ء دمانے آئی ء نیمگ ء چارات پدء گوں جہلیں گالوار ء درابنت :
 ”من ء معلوم ات کہ تو ہے نیون ء کن ءے۔۔۔“

حیر! انشہی چہ نا کو چا کر ء اجازت (موکل) گرایں ء باندا ما شمارئیس عبداللہ ء
 لوگ ء لڈیں روایں۔۔۔ دو سے روج ء رندس مهران ء یلان ء زورون ء دیم پہ کراچی ء
 درکپوں۔۔۔“

”مهران ء پہ چے؟ نادراہ ویلان انت، یلان ء بہ بر، مهران ء پرچہ ڈمبلوکن ءے۔“
 نازاتون کہ چہ پیسر ء گد اتگیں ریشے ات گنتر گد ات۔

”مهران انگت ادء ہیلد ار نہ انت۔۔۔ پدء تو اول گندگ ءے کہ آگوں من ء
 گیشتر لچ اتگ۔۔۔ آمنی سر پدیں چک انت، مس لوٹوں آمنی ہمک چیز ء گپ ء سر پد
 بہ بیت کہ چہ من پد ہائی ء منی جاہ زورگی انت۔۔۔۔“

”اللہ ترا سلامت کنات مهران ئی پے (ء پت)۔۔۔۔ پہ چے (پرچا) چوشیں
 گپ جن ءے۔“

رئیس دادرحمان ء گپ ء نازاتون ء جان ء درگے زرت۔

”مهران ستر مزن بہ بیت، بلے تئی جاہ ء۔۔۔۔ ہجر رس ات نہ کنت۔“ آئی ء گپ ء
 نیم کپی کنان ء درابنت ءے۔

گوں رئیس عبداللہ ء لوگ ء سر بیگ ء، رئیس دادرحمان ء، پہ کراچی ء سر گرگ ء
 جار پڑینت۔

”مہلوک ء علاج ہے ملک ء بوتگ بلے در ملک ء گوات ء۔۔۔ ترانوں درامد
 دوست ترینت ءے۔“

رئیس عبداللہ ء اشکنگ ء گوں وتی مُرک مجینت۔ دمانے حاموشی ء رندوتی گپ
 ء دیم ء بران ء گشگ ء لگ ات :

”داں دہ سال ء ماچہ وتی گہارز ہتتاں (زہکاں) دیر بوتگ ایس۔۔۔ چوش ونہ انت کہ مردم پہک ء وتیگاں بہ سند ایت۔۔۔ اگس ترا تئی برات ء نہ زرتنگ ء زرداش داتگ ایشی ء مطلب اے ونہ انت کہ تو مئے گہار ء اوں چہ مارا بہ سندے۔۔۔ (پد ء وتی گالوار ء مٹ کنان ء) بلے حیر! آتئی زالے، مارا باز ء اختیار نیست بلے نوں انچو دراجیں مساپری جنگ ء رندیک برے پد ء کراچی ء روگ ء وت ء پڑشت پروش کنگ، منی دل ء بودنا کی یے نہ انت۔۔۔ اے نلک ء ہم شتریں شتریں داکتر ء طبیب کپتگ انت، زلوری نہ انت کہ مردم دگرانی کوشاں وتی سر ء بہ کنت ء آہانی منتاں بہ گرا ایت۔۔۔“

”نا۔۔۔ نا۔۔۔ عبد اللہ جان! چوش نہ انت۔۔۔ من کسی کوشاں وتی سر ء نہ کنگ ء اوں۔۔۔ شمنے گوں میر بیبگر ء ہر داہیں دگرانی یے آست انت آ شمنے وتی جیڑہ انت۔۔۔ بہ بگش ات کہ من شمنے جیڑہانی دیناں۔۔۔ وتی نازا کیں چک ء دات نہ کنوں۔ اء ناسر پدیں داکترانی حال ء شہا وچہ ء شتر تر سہیگ ات۔۔۔ (دما نے گین سارتے کشگ ء رند) ہمد ء بچارات! چہ دو ماہ ء گیش انت یلان ناراحت (نادراہ) انت۔۔۔ ہما انت واتر کتگ اء چنچو داکتر اں پیش داشتگ۔۔۔ بازیناں بے آزمائش ء گرگ ء ملیریا ء درمان مان ریتنگ۔۔۔ نوکی مروچی معلوم بوتگ کہ زردوئیگ انت ء۔۔۔ عبد اللہ جان! من نہ لوٹوں چد ء گیشتر وہد زوال بہ کنوں ء چک ء ناسر پدیں طیبیبانی دست ء تاوان بہ دیوں۔“

”گڑا وتی مستروت ء۔“ رئیس دادرحمان ء فیصلہ ء سر ء رئیس عبد اللہ ء ایردستی من ات۔

میر بیبگر ء گاڑی ء پدماں پدیں ہارن ء توار ء ”چاکر ولا“ ء ڈنی مزنیں آسن ء دروازگ چہ تو کی نیمگ ء پیچ کنگ بیت۔ آسن ء مزنیں دروازگ ء یک تاک ء دپ ء یک گوٹڈ ویے ء دومی تاک ء نیمگ ء دومی گوٹڈ ویے اشنا تگ ات۔ دو مینانی دیم ء وشیں

کندگے پھوش آتک ۽ تالان آت۔

مهران ۽ چم دوئیں گوئو دہانی سر ۽ کپت آنت ۽ پھیرانی آہانی نیمگ ۽ چاران

بیت۔

گاڑی چہ مزنیں آسن ۽ دروازگ ۽ گوزان دیم پھ توکی نیمگ ۽ پارکنگ ۽ شت

اُشتات۔ دوئیں گوئو دَر دَر وازگ ۽ تاکانی بندکنگ ۽ رندیکپاریگ ۽ گار بیت آنت۔

مهران ۽ چہ گاڑی ۽ پُشتی کانچ ۽ آسن ۽ دروازگ ۽ نیمگ ۽ دو بر چارات بلے نون اود ۽ کس

نیست آت۔

انچوش میر بیبگر چہ ڈرائیونگ سیٹ ۽ دروازگ ۽ دَر کپت ہما دمان ۽ رئیس داد

رحمان ۽ ہم وتی نیمگ ۽ دروازگ پچ کت ۽ ایر کپت۔ چہ پُشتی دروازگ ۽ مهران ۽ یلان

ہم یک پھ یک ۽ ایر کپان بیت آنت۔

رئیس داد رحمان ۽ یلان بد ۽ کت۔ میر بیبگر ۽ گاڑی ۽ کلیت چہ آہاں کموکے دیر ۽

اُشتاتگیں مردکے ۽ دست ۽ دَ یگ ۽ رند گوشت:

”بُورل! ڈیگی ۽ ساماناں دَر کن ۽ منے بیڈ روم (داب جاہ) ۽ کش ۽ کمرہ ۽ بہ بر ایر

اش بہ کن۔“

”شتریں واجہ۔۔۔“ بُورل ۽ پُسو دَ یگ ۽ رند گاڑی ۽ ڈیگی ۽ پچ کنگ ۽ سر پُٹ

بیت۔

مهران ۽ وتی چک ترینت ۽ بُورل ۽ نیمگ ۽ کلہو کے چمشانک دات ۽ پد ۽ پت ۽

میر بیبگر ۽ ہمراہی ۽ تینزی ۽ سر ۽ روان بیت۔ چہ مزنیں ہالے ۽ گوزان یک اوتاگے ۽

سربیک ۽ رندرئیس داد رحمان ۽ یلان چہ وتی کو پگ ۽ ایر گیتک ۽ گالیچہ ۽ سر ۽ واپینت۔

دیوال ۽ کش ۽ ہم ردیں زَنڈیں سر جاہانی دیم ۽ ایریں گوئو دہانی سر جاہ یے چست

کُتے ۽ ٺیلان ۽ سمر ۽ چیرہ ۽ ۽ دات۔

”بالاچ، سہیل، سمین۔۔۔ بے وھدانت بیارات نوں بہ وپس ات۔۔۔“

چہ ہال ۽ جنینی بڑیں توارے گوشاں کپت۔ دمانے ۽ رند چُگانی بُست باست ۽ تچ
تاج ۽ توار اتک ۽ پدے یک پاریک ۽ گار بیت۔ مہران ۽ چم چہ ژندی ۽ بند بیگ ۽ ات
انت کہ سی ۽ ہشت ادار ۽ مساپری ۽ آئی ۽ ہڈ بند پُرشٹ ۽ پروش ۽ آماج انت۔

”اے پردہ ۽ پُشت ۽ پسیل (حمام) انت۔۔۔ شامزدیم ۽ بُشود ات تاں ما
شام ۽ در بہ کنائیاں۔۔۔ زوت بہ ورات ۽ بو وپس ات کہ شماسک ژند ات۔“
میر بیگر گشگ ۽ رند چہ اوتاگ ۽ در کپت۔

”مہران جان! تو ہام (پسیل) ۽ بروبیا، پدے تئی برات ۽ بروں۔۔۔“

رئیس دادرمان ۽ چہ پسیل ۽ در کپگ ۽ رند گوں در تنگیں ٹوال ۽ دیم ۽ حشک کنان
۽ گشت۔

یلان ژندی ۽ جان گرمی ۽ سوب ۽ انچوش واب ات کہ ہم نچو توار رئیس دادرمان ۽ پر
کُت بلے آپاد نہ اتک۔ شام ۽ رند مہران ۽ رئیس دادرمان ہیچ مہتل نہ بیت انت ۽ زوت
واب شت انت۔

اے دگہ سہب ۽ آدینگ (جمعہ) ۽ روج ۽ ملک ۽ ہفتگی موکل ات۔ ساعت دہ ۽
ورگ ۽ میز ۽ سمر ۽ نور جان گوں بالاچ، سمین ۽ سہیل ۽ وشیں تے ۽ آہاں وش اتک کنگ ۽ چہ
آہاں پیسر تر نشگ ات انت۔

”للا! تو وتی گہار یکپاریک ۽ بے حال کنگ۔ انچو سال ۽ رند من ۽ باور نہ بیگ ۽
انت کہ منی برات منی دیم ۽ انت۔۔۔“ نور جان سک گل ات ۽ گوں مہروانیں تے ۽ گلگ
کنگ ۽ ات۔

”زندہ گرہ چیلان انجوش مان گیش اتگ اتوں کہ چہ وتی جندہ شموشکار بوتگوں منی گہار۔۔۔ پدہ شماوتی گہنیں جاہ ہم مٹ کنگ ات کہ من دو سے رندہ ہما لوگ ۽ گوانکو ۽ سرہ زنگ جنگ ات بلے لوگ ۽ واہندہ گشتگ کہ چداں لڈ اتگ شنگ انت۔۔۔ چہ آئی ۽ رندگوں نا کو چا کر ۽ گپ ۽ تران و بوتگ بلے بیدہ چہ کار ۽ گپ جبر ۽ دگہ موہ نہ رس اتگ کہ باز جست پُرس ۽ بہ کنوں۔۔۔ حیر! قسمت ۽ بہ چار پدہ ۽ سال ۽ رندما شما دیم پہ دیم ایں۔۔۔“

”راستے لالا۔ سک دیرگیں و ہد انت۔۔۔ بلے اللہ ۽ شکر انت کہ نوں مئے سرہم ساہگ ۽ انت۔۔۔“

نورجان ۽ رئیس دادر حمان و ت ماں و ت ۽ گپ ۽ ات انت کہ چہ ایشانی گپ ۽ بالاچ، سمین ۽ سہیل ۽ دیم بیزار یک ات۔

سمین کہ دیریں گوں بالاچ ۽ اشارہ ۽ سک سک کنگ ۽ ات کہ گوں رئیس دادر حمان ۽ گپ بہ جنت، بلے بالاچ ۽ بیچ موہ نہ رسگ ۽ ات۔ تاں شتریں ساعتے ۽ ودار ۽ رند سمین ۽ و ت پہل کت: ”کا کا! ماتئی چکاں لنتیب ۽ کنگ ۽ بہ بریں؟“ رئیس دادر حمان ۽ وتی چم سمین ۽ سرہ سک دات انت۔

”یلان ۽ جان وش نہ انت آگوں شما اتک نہ کنت۔۔۔ بلے مہران ۽ شما گوں و ت ۽ بُرت کن ات۔“ آئی ۽ گوں وش تہی ۽ در اہنت۔

”یلان ۽ زاناں چہی انت۔ چیانیت مئے گوما لنتیب نہ کنت۔۔۔ ڈن ۽ و سک وش انت۔۔۔ بیتگ ۽ درستیں چک کانت۔۔۔“ سمین ۽ پہ یلان بیگی منت کت۔

”یلان تہیگ انت، نزور انت، راہ ۽ رپت نہ کنت، چوش مہ بیت کہ بہ کپ ایت۔۔۔“ رئیس دادر حمان ۽ گوں مہروانیں رنگے ۽ چک سر پد کنگ ۽ جہد کت انت۔

”لالا! یلان ء بل کہ گوں ایشاں روت۔۔۔ ذرا ہیں و ہد ء و پسگ ء و بے تہمبیل
تڑایت۔ تڑی چکاں گوں لئیب مہ کنت بلے آہاں وتی دیم ء گندایت کموکے دلگوش تربیت
انت۔“ چہ نورجان ء گون کپگ ء چک گل بیت انت۔

”شتریں گڑاہہ برات ء۔ بلے بچار! حیا لداری ء ءے بہ کن ات۔“
رئیس دادرحمان ء ایردستی من ات ء یلان چکانی ہمرانی ء دیم دات۔

کمپان ء پشتی باگ ء بازیں چک مچ ات انت۔ لہتیناں فٹ بال ء لہتیناں
کرکٹ ء بیٹ ء بال گون انت۔ و ہدے چکاں اے دیست انت درست یک پہ یک ء
ایشانی کر ء اتک اُشتات انت۔

”اے مئے کا کا ء چک انت۔۔۔ زیک شپ ء (دوشی) ایران ء چہ اتلگ
انت۔“

سمین ء مہران ء یلان ء نیمگ ء اشارہ کنان ء کراچی ء گالور ء حال دات انت۔
یک بچکے ء کہ دست ء کرکٹ ء بیٹ ات ء وتی دست مہران ء دیم ء پہ گرگ ء
شہرات ء ء گشگ ء لگ ات:

”منی نام شاداب انت ء اے منی کزن ساجد انت۔۔۔ مادوئیں پشت ء گٹی ء
نشنگ ایں۔“

”من سالار آں بالاچ ء ماما (مات ء برات) ء چک، اے منی کستریں گہار سہیلہ
انت۔۔۔ مئے لوگ باگ ء کش ء انت۔۔۔ شمامئے لوگ ء بی (ہم) بیائے۔۔۔“
”من ء نادل گشت۔ من کرکٹ ء فاسٹ باؤلرے آں، بالاچ ء ہم کلاس
آں۔۔۔ منی لوگ آگلابی رنگ ء گیٹ انت۔۔۔“ نادل ء دیم پہ دیم ء لوگ ء نیمگ ء

اشارہ کنان ء گشت۔

”منی نام سمین ایں۔۔۔ اے بالاچ انت ء اے سہیل۔۔۔ من بالاچ ء چہ کستر بلے سہیل ء چہ مستر آں۔۔۔ ما سے برات گہارا ایں۔۔۔ من کراچی پبلک اسکول ء کلاس ففت (پنج) ء وانگ ء یاں وتی کلاس ء بیسٹ اسٹوڈنٹے (نودر برے) یاں۔ اسپورٹس ء بی درستاں چہ دیم ء یاں۔ بالاچ امر ء من ء چہ دو سال سینئر بلے وانگ ء منی ایکول (بروبر) انت۔۔۔ بابا گشیت ایشی ء دل وانگ ء کم لیب ء گیش انت پمشکا نون منی کلاس میٹ انت۔۔۔ سہیل کلاس ٹو (دو) ء وانگ ء انت۔۔۔ نون تو بہ گشت تو چے وانگ ء ءے، تی چچو برات گہارا انت۔۔۔“

کمپان ء پنگو ء سر ء یلان ء نادینگ ء رند سمین ء وتی پچار کنابینت۔

مہران ء بچکندے جت ء گوں وتی روژنائیں چماں سمین ء چارگ ء لگ ات۔

پد ء کایانی سر ء ندگ ء گوں درستینانی نیمگ ء چاران ء درابینت ءے:

”منی نام مہران انت۔ یلان ء امان منی کستریں برات انت، مارا گہار نیست، ما

راما ہے بیت انت ما چہ کویت ء اٹنگ ایں۔۔۔ کویت ء اسکول ء من کلاس ہفت ء

یلان کلاس چار ء امان کلاس دو ء وانگ ء بوتگ ایں۔۔۔ نون ما کویت پہک ء یلہ

داتگ کہ آود ء سک جنگ انت۔۔۔ ما آنگتہ ہچ اسکول ء داخلہ نہ زرتہ کہ ایران ء فارسی

وانگ لوٹیت ء ما کویت ء پاکستانی اسکول ء ونٹگ۔۔۔

امان منی مات ء گور ء انت ء مادونیں گوں وتی پت ء کراچی ء اٹنگ ایں کہ

یلان نادراہ انت۔۔۔ نون باریں کدی ملک ء رئیس ء باریں کجام اسکول ء وانیں۔۔۔

وانگ ء من ہم بدنہ اول ء اسپورٹس ء ہم چہ کس ء پشتہ نہ اوں۔“

مہران ء گوں وشیں تے ء گوں روبرکتی گالوار ء وتی پچار کنانینگ ء رند دلگوش

یلان ۽ نیمگ ۽ دات کہ وتی کش گور ۽ باگ ۽ چارگ ۽ آت۔

”Really? That's great.“ سمین سک گل بیت۔

”ترافٹ بال دوست بیت انت یا کرکٹ۔۔۔“ بالاچ کہ مهران ۽ کش ۽ نشنگ

آت چہ آئی ۽ جُست ۽ آت۔ مهران ۽ دو بروتی دلگوش ہمایانی نیمگ ۽ بُرت۔

”چارگ ۽ من دویناں چاروں But I love Cricket بلے اہو یلان ۽

امان ۽ فُٹ بال گیشتر دوست انت۔“

”واؤ۔۔۔ من ۽ ہم کرکٹ چارگ دوست بیت انت۔۔۔ فُٹ بال بیکار

انت۔“ سمین ۽ بالاچ ۽ نیمگ ۽ کشک ۽ چاران ۽ آوت کُت۔

”اوشٹ آپ۔ تو جنکی چیزاں دوست بہ دار۔ کرکٹ مطلب کُٹ کُٹ۔ دنیا ۽

اسٹرونگ (زرنگیں) مردمانی لتیب فُٹ بال انت، فُٹ بال۔“ بالاچ ۽ سمین کُت کُت۔

آئی ۽ بالاچ کمار نہ کُت ۽ چہ مهران ۽ جُست ۽ لگت ات :

”ترا کتاب ۽ وانگ دوست بیت انت؟“

چریشی ۽ پیش کہ مهران پُسو ۽ بہ دنت بالاچ ۽ سمین ۽ سر ۽ شہماتے گور دیان ۽

دراہینت :

”تو وگنوک ۽۔۔۔ کدی کتاب دوست بیوکیں چیزے۔“

مهران ۽ بچکند ات۔

”Oh Shut Up ترا وچہ وانگ ۽ نام ۽ الرجی انت پمشکا دومی سالی لیکیں

کلاس ۽ نشنگ ۽۔“ سمین ۽ چہ زہر ۽ مُشتے بالاچ ۽ دل بند ۽ گور دات۔

”من ۽ کتاب ۽ وانگ دوست و بیت بلے چہ کتاب ۽ ابید ہم دگہ بازیں چیزانی

وانگ من ۽ دوست بنت۔۔۔ Because I want to be like my

father - من لوٹوں منی پت ۽ رنگ ۽ من اول (ہم) jake of all مہراں ۽
تو ارپروا ہگ ات۔

”Not bad (بد نہ انت)۔“ سمین ۽ گوں وش تبی ۽ الوت کت۔

”بابانوں بیات لئیب کن ایں۔ رند ۽ وروچ سوچیت۔۔۔“ شاداب ۽ چہ پشت
۽ جارجت ۽ درستینانی دلگوش ہمانیمگ ۽ ترات۔

چہ نادراہ جاہ ۽ واتر کنگ ۽ وہد ۽ میر بیگر ۽ رئیس دادرمان چہ کمپان ۽ گوزان دیم پہ
وتی اوتاگ ۽ نیمگ ۽ روگ ۽ ات انت کہ چم اش چکانی سر ۽ کپت انت۔
ڈائینگ ہال ۽ میان ۽ مہراں گوں بالاچ، سمین ۽ سہیل ۽ نشنگ آہانی وانگ ۽
مشکلاں گیشینگ دیک ۽ ات۔ آہانی پشت ۽ صوفہ ۽ سر ۽ سالار نشنگ ات بلے دلگوش ۽
جواے اسٹیک ۽ سر ۽ لئیب ۽ ات۔

”بچا! تو پشت ۽ نشنگ چہ کنگ ۽ ے؟۔۔۔ تراوانگی نہ انت۔“

میر بیگر ۽ سالار ۽ نیمگ ۽ چاران ۽ جسٹ کت۔ درائیں چکاں وتی سرچست
کت ۽ سالار ۽ نیمگ ۽ چارات۔

”کاکا! من وتی اسائمنٹس مکمل (سرجم) کتگ آں پمشکانوں کمولئیب ۽
یاں۔۔۔“

سالار ۽ پسو ۽ مہراں، سمین ۽ بالاچ ۽ یک دومی ۽ نیمگ ۽ چاران ۽ بچکندرات ۽
دوبر دلگوش وتی کتابانی نیمگ ۽ دات۔

اوتاگ ۽ پترگ ۽ گوں رئیس دادرمان ۽ داکتر ۽ گاد ۽ یلان ۽ درمان یک کرے
۽ میز ۽ سر ۽ ایر کت انت ۽ یلان ۽ کش ۽ سرجاہ ۽ سر ۽ واپینت کہ گندگ ۽ سوچن ۽ اثر ۽

ہنوش ات۔ سر جاہء سرء ایر کنگء گوں یلانء دلء ابء شت۔ آوت چہ یلانء کو کے
ہمانگو شتر شت نشت۔ دمبرگء سوبء دونیں تاں دیرء بے توار بیت انت۔

تاں شتریں ساعتےء دونیں ہمے یکیں حالتء نشت انت کہ نور جان اوتاگء تہء
پُترت۔ آئیء دستء آپء بوتلےء گلاسانی سینی یے ات۔

”سلام! چون ات شما؟ یلانء جان نون چون انت؟“ سینیء رئیس دادر حمانء دیم
ء ایر کنگء رند جستء ات۔

”الحمد للہوش جوڑایں۔۔۔ یلانء سوچن جنگےء درمانےء اول داتگ۔
گشیت کساس شش ماہء کورس یے۔ من وسہیگ کتگ کہ ما بلوچستانء مردم ایںء
بازء ادء نشت نہ کن ایں گڑا گوشتےء کہ چار ہفتگء کورسء رند ما آزمائشء
گرایں۔ چہ آئیء رند بلکیں شمار رازا بہ دینیں کہ اے دگہ سوچناں ہمانگروتی ملکء بہ جن
اتء پدء شش ماہء رند پے پیش دارگء بیات بے انوں باید ہمیدء بہ دارات تاں تب
ء بزر جہلی چارگء تپا سگ بہ بیت۔۔۔

(دمانےء حاموشیء رند) نون من حیرانوں کہ یلان و نادرہ انت اگس وانگء
سالے کپے پشت دیمےء بیت پرواہ نیست بلے مہرانء باید سال زوال مہ بنت کہ کلاس
ہفتء سالانہ چکاسء و ہدء ما و اتر کتگ۔۔۔ چوش مہ بیت کہ اسکولء پدء ہفتمی کلاسء
دوبر بہ نندایت۔ کویتء اول سرء سالےء وانگےء زوال بوتگ۔۔۔ پدء دیمترء
پروفیشنل وانگاں اول امر باز چارگ بیت۔۔۔“

رئیس دادر حمانء گلاسء آپ ایر ریچانء دراہنت۔

”مہران نامہد اسک پھمی نیں چک انت۔۔۔ ملکء دبستانء وانینوک کئے
انتء چون وانینگء انت چیری گپے ونہ انت۔ پدء فارسیء چک تانء چوش مہ بیت کہ

گیشتر و ہد زوال بہ بیت۔۔۔ منی دل ء مہران ء ہمید ء کراچی ء چکانی اسکول ء داخل بہ کن
شر تر انت۔۔۔

چونائی ء آئی ء کویت ء ہم پاکستانی اسکول ء ونگ۔ مستریں کلاساں کہ رس ایت
گڑا بے شک تو ہما نگور بہ لوٹائیں ء ء دگہ مزنیں شہراں پہ وانگ ء دیم بہ دئے بلے اے
عمر ء چکانی وانگ ء حراب کنگ شرنہ انت۔“ میر بیبگر ء شورے دات۔

چہ کویت ء واتر کنگ ء رند اے اولی برات کہ مہران ء دیم ء تاہیر ء شادانی ء رنگے
ظاہرات۔ مہران ء گوں میر بیبگر ء چکال انچوزوت ہور تہ ہوری ء گندگ ء رند اے
واہگ آئی ء دل ء ہم چست بیتگ ات بلے زبان ء سر ء میر بیبگر ء یاورتگ ات۔

”تو آئی ء وانگ ء حرج ء پگر ء مہ کن۔۔۔ من تو برات ایں۔۔۔ چو کہ منی زندگی ء
فیصلہ ء سر جمیں خاندان یک نیمگے ء ات ء کسے من ء سر پد نہ بیگ ء ات بلے آٹما بوتگ ات
کہ منی فیصلہ ء منوک ء منی ہر داہیں کمک کنوک ات ء۔۔۔

آوہد ء پہ من ء کراچی پہک ء نوک ء درآمدات ء اد ء تہنا بے سیاد ء وارساں زند ء
گوازی نگ سک گران ات بلے تئی براتی ء من ء پروشگ ء ننیشٹ ء مروچی بچار۔۔۔
اے جاہ ء کہ من رس اتگوں درست چہ تئی دلہڈی ء کمکانی برکت ء انت۔۔۔

مروچی اگس من وتی گور ء مہران ء دارگ ء وانینگ ء گپ جنگ۔۔۔ تو اے مہ
زان کہ من تئی نیکیانی بدل ء دے یگ لوٹوں بلکیں اے یک براتے ء جاہ ء من وتی سر ء فرض
زانوں۔۔۔“ میر بیبگر ء رئیس دادر حمان ء دست گوں وتی دستاں زوران ء ہمائی ء گالوار ء
وتی دل ء مارشت درشان کت انت۔

”بچار بیبگر! من پہ دل تئی کدر ء کنوں کہ تو مہران نیگی انچو چارے ء چیزے کنگ
لوٹگ ء ء۔۔۔ بلے بے مہران نی (ء) مات ء رضامندی ء۔۔۔ من انچو مزنیں فیصلہ ء

زُرت نہ کنوں کہ مہران آئی ء اوں چُک یے۔۔۔“

”لالا! اِشٹاپ نہ انت۔۔۔ تو دو سے رو چانی توک ء مہران ء مات ء گوں گپ بہ جن۔۔۔ چہ آئی ء بہ گش کہ امی بگر ء مہ چارایت، وتی چُک ء شمریں باندات ء دیم ء ایر بہ کنت، داں آئی ء وانگ ء تاوان مہ رس ایت۔۔۔“

میر بیبگر ء نور جان ء چہ اوتاگ ء در کپگ ء رندر نیس دادر حمان تاں دیر ء گوں وت ء جیڑگ ء ات کہ چے بہ کنت ء چون بہ کنت کہ آئی ء پہ شمری زانتگ ات کہ انچوش ناز اتون ء گوشاں اے جبر بہ کپ ایت آلوگ ء آس روک کنت۔

”منی پے! چے بوتہ؟ تو پَر چا پریشان نئے۔۔۔“

مہران کہ دیریں پت ء چارگ ء اوتاگ ء اتگک ات بلے پت دگہ دنیا یے ء سبیل ء ات۔

”اونہہ۔۔۔ ہاں۔۔۔ اناں۔۔۔ ہچ۔۔۔ (گین سار تے کشگ ء پد) مہران جان تو کہ وتی پت ء ہمراہ نئے تئی پت ء ہچ داہیں پریشانی یے بوت نہ کنت۔“ رئیس دادر حمان ء چکند ات ء وتی حیا لانی اوتاگ سست۔

”گڑائی دیم پَر چالونجان انت۔۔۔ زاناں چیزے بوت ء؟“

مہران ء جُست ء آحیران ات کہ اے گونڈ و من ء چون انچو اُرتی ء چارگ ء مارگ ء انت۔ آئی ء دمانے مہران ء نیمگ ء چارات ء پد ء گوں چکند گے ء مہران ء سر ء وتی دست ء ایر مُشان ء درابینت ء:

”کارے زانے! اے دنیا ء ہر کسے کہ مستر بیت انت آئی ء سر ء بازیں زمہ داری اول کابینت ء ہر کسی سر ء کہ گیشیں زمہ واری کیت آئی ء دیم ء کموباز اسٹریس ظاہر بوہگ مزینیں جیڑیے ونہ انت۔۔۔“

”Oh I See“ مہراں ء گشتے پت ء سر جمیں گپ پہم انتت۔

”شر مہراں جان! چہ تو یک جُستے بہ کنوں، بلے بچار راست بہ گش۔۔۔ من دلجم

اول کہ منی مہراں جان چہ وتی پت ء ہجبر دروگ نہ بندایت ء ہج گپ چیر نہ دنت۔۔۔“

مہراں گوں بچکندیں لُنھاں پت ء چمانی توک ء رَوک رَوک ء چارگ ء ات۔

رئیس دادرحمان ء آئی ء کوپگ ء سر ء وتی دست ایر کنان ء دراہینت :

”تو ملک ء ہم چُک دیستگ انت، لوگ ء نندگ ء لَنیب کنگ ء دبستان ء

روگ ء۔۔۔ ہمے رنگ ء اِدء ہم بالاچ، سمین ء سہیل ء گندگ ء ءے۔۔۔ اودء ہم تو گوں

چُکلاں لَنیب کُتگ، گپ جتگ، اِدء ہم اُنچوش (دمانے آئی ء ودار کُت ء پدء گپ ء دیم ء

بران ء گشگ ء لگ ات) تی حیال ء کُج ء وانگ شر تر انت ء تی جندء کُج ء وانگ ء کُج ء

نندگ وشر بوہگ ء انت۔۔۔“

مہراں حیران ات کہ پت چے جُست ء انت ء چہ اے جُست ء چے زانگ لوٹگ

ء انت۔ رئیس دادرحمان وتی جُست ء پسوء اشکنگ ء آئی ء نیگ ء چارگ ء ات۔

دمانے پگر جنگ ء رند مہراں ء دراہینت :

”من ء ملک ء وانگ وش نہ بوت ء۔۔۔ واجو ء لوگ ء رستم ء ءنا کو عبد اللہ لوگ

ء عبید ء درستیں کتاب فارسی ات انت۔۔۔ آہانی انگش سک نزور انت۔ اِدء بالاچ

زہیانی کتاب ء سلیبس ہما انت کہ من کویت ء ونتگوں۔۔۔ ایشاں عربی نیت بلے من

عربک زانوں۔۔۔ دگ انگش ء اردو ویک انت۔۔۔ من ء اِدء وشر بوہگ ء انت کہ

اِدء درست گو من ء شر انت۔۔۔ تر وہل نوری من ء وتی چُکانی پیم ء دوست دارایت

۔۔۔ سمین منی باز حیا لداری ء کنت۔ She is my best friend نا کو بیگبر من ء

چو بالاچ ء سہیل ء دوست دارایت پمشکا اے لوگ چہ ملک نیگ ء وشر انت۔ بلے منی

پے! تو پَر چیا اے جُست ء ءے؟“

گپ گپ ء مہران ء پت ء نیمگ ء چاران ء جُست کُت۔ آہم گوں جہلانکی ء
ہمانی ء نیمگ ء دلگوش ات۔

”من تراہمد ء اسکول ء مان کنگ لوٹوں۔۔۔ تو ادء وانئے؟؟؟“

رئیس دادرمان ء آئی ء سرء دست سمارات ء جُست کُت۔ اشکنگ ء گوں آئی ء
سٹے کُت۔ تاں شتریں ساعتے ء آگوں حشک ء حیرانی ء پت ء نیمگ ء چاران بیت۔

پدء گوں جہلمیں تو ارء گشگ ء لگ ات ”من بے شمنگی ادء نشت نہ کنوں۔“

”پر چیا؟۔۔۔ تر ازانائے ترسیت؟۔۔۔ منی مہران ترسو کے ونہ انت۔۔۔ تو مزنا

ئے، منی باسک ئے۔۔۔ منی کو پگ ئے۔۔۔ من تئی سرء پھر بندوں۔۔۔ مس لوٹوں تو چہ
جہان ء دیم ء تر بہ بئے ء اے ہما و ہدء بوت کنت کہ تئی وانگ شتریں بہ بیت۔۔۔ تو
ہمنچو دیروی کن ئے تئی پت ہمنچو دیم ء روت۔ ماترا پھک ء ویل ونہ دئیں۔۔۔

تئی دبستان (اسکول) ء ہر و ہدء تعطیل (موکل) بنت۔۔۔ مس وت تئی رندء

یا اوں ء تراچداں بروں۔ وتی وانگ ء پہ دل بہ وان کہ باندا منی جاہ تر ا زورگی ایں۔

(دمانے بے تواری ء رند) منی بیچ!۔۔۔ تئی پت ء تہ ء ہما زوریاں جاہ گنگ،

مس نہ لوٹوں کہ باندا تئی تہ ء ہم بہ بنت۔۔۔ وت ء زرنگ بہ دار۔۔۔ چہ ہنچ چیز ء مہ

ترس۔۔۔ چہ ہنچ چیز ء مہ تچ۔۔۔ کہ ترس مرگ انت ء مرگ زندگی ء نام نہ انت۔۔۔ تئی

پے تر ا زندگ گندگ لوٹیت۔۔۔ (دمانے حاموشی ء رند) منی گپاں زورے؟“

مہران ء دیم ء رنگ زرد تر اتگ ات۔ آ بے ترک ء تو ارء وتی پت ء روک روک

چارگ ء ات ء آئی ء گپاں پھمگ ء جُہد کنگ ء ات۔ یک نیمگے ء ادء نندگ ء وانگ ء

وشیں خیال ء گوں دل ءے گل بیگ ات ء دومی نیمگ ء چہ وتی پت مات ء براتاں دیر

ندگ ء مارشت ء گوں دل ءے بے تاہیر بیگ ء ات۔

”وتی پت ء گپ ء زورے (من ئے)؟“ رئیس دادرمان ء یک برے پدء

جُست ء ات، گشنے پک کنگ لوٹگ ء ات۔

مہران ء دل ارسیک ء زبان خاموش ات۔ و ہدے پت ء دو بر آئی ء سر ء دست ایر
مُشت آئی ء وتی لبر۔ ایر بُرت انت ء جم ءے چپت کنان ء سر ءے اہو ء مُرینت۔ رئیس
دادرحمان ء مہران ء پیشانوک چک ات ء وتی امبازاں زرت ءے۔

”شترنوں ڈن ء برو، گوں چکاں لنتیب بہ کن۔۔۔“

مہران گوں گرانیں گاماں چہ اوتاگ ء درکپت۔ گوں ملوریں دیم ء آچہ لوگ ء
ڈن چا پڑا ء درچک ء بُن ء ایریں سندلی ء سر ء مُشت نشت۔ دل ء گریوگ ءے پادا تک گڑا
وتی کونڈانی سر ء سر ءے ایر کت ء گوں بے تواری ء گریوگ ءے بنا کت۔ تاں شریں
ساعتے ء ارس ء گوارگ ء رند سمین ء تواری ء آگشے ہوش ء اتک۔

”مہران!۔۔۔ ہیلو۔۔۔ تو چوش چیانشنگ ءے۔“

سر ء چست کنگ ء گوں دیم ءے پُشت ء ترینت ء ارس ء نشان ءے سپا کت انت
ء دلگوش ءے سمین ء نیمگ ء دات کہ اے ساعت ء آئی ء گوں حیرانی ء چارگ ء ات۔
”وت انچوش۔۔۔ دل لوٹگ ء ات مروچی انچوش بہ نند۔“ مہران ء وتی تب مٹ

کنان ء پتودات۔

”گریوگ ء پیتنگ ءے۔“ سمین ء آئی ء چمانی توک ء چاران ء جُست کت۔

”ان۔۔۔ انان۔“ مہران ءے سٹے کت ء ہما دمان ء گوں دوئیں دستاں دیم ء سپا

کنگ ء لگ ات۔

”دروگ مہ بند۔ (دمانے خاموشی ء رند) تئی بابا ء زاناں ترا جبر دات ء؟“

”ہاں۔۔۔ اوں۔۔۔ انان۔۔۔ آمن ء ہجبر تزندیں جبر نہ دنت۔“

مہران ء گوں جہلیں تواری ء پتودات۔

”Then what's the problem? (گڑا مشکل چی انت؟)“ سمین

جُست ء ات۔

”Nothing (بچ نہ انت)۔“

”من نہ من آں۔“ سمین ءوتی دوئیں دست سینہ ءسره بست انت ءآئی ءنیمگ ء

اُرتی ءچارا ت۔

”اوکے (گوں لبزے ایر برگ ءگین سار تے کش ات ءے)۔۔۔ گپ ایش

انت کہ منی پے لوٹیت من شمنے دبستان ءبہ وانوں بلے من ءبلے پت مات ءبر اتاں بچ جاہ

ءوش نہ بیت۔۔۔ I am very much attached with my family۔۔۔

(من گوں وتی لوگ ءمرد ماں سک باز بچ اتگ آں)۔۔۔

”Wao, great! تو منے اسکول ءوانے۔۔۔ چوش و سک وش انت۔ منے

لوگ ءمنے گو ما ندے من ءسک وش بی۔ من، تو، بالا بچ، سہیل چاریں ہمرچ ہو رہیں،

لتیب کن ایں، وانیں۔۔۔ یا اووووو۔۔۔“

”مہراں منی چک انت، منی دل ہر کج ءبلوٹیت من آئی ءہما نگر کنوں۔۔۔

شمنتیگی من وتی چک ءباندات ءتاوان دات نہ کنوں۔۔۔ وتی برات ءسر پد بہ کن منے

کارانی توک ءاڑماند یگ ءیل بہ دنت ننتہ مارا وتی لوگ ءجاہ د یگ ءاحسان کنگ ء

زلورت ءے نیست، منی بردست ءانچو ہو رمان انت کہ پت ءیک گدانے بست بہ

کنوں ءوتی چکانی سر ءساہگ ءبہ کنوں۔“

گوانکو ءسره ناز اتون ءسو چاکیں جبرانی پسو ءرند رئیس دادرحمان ءوتی زہری

ایر برت انت ءآہری فیصلہ زورگ ءرند گوانکو ءے حاموش کت۔

مہراں کہ نوکی اوتاگ ءتوک ءپترگی ات گام ءے دروازگ ءدپ ءداشت

انت ءچہ پت ءجاک ءتوار ءجان ءے درہگ ءلگ ات کہ اے اولی رند ات آئی ء

پت چوش زہر ءپری ءدیستگ ات۔ آنہ سرات نہ جنب ات، بس یکیں جاہ ءگوں بے

تواری ءاشتات۔

نورجان ء پھیلان ء دان ء ملائی ء پلیٹ گون ات ء نوکی اوتاگ ء پترگی ات کہ درء
پردگ ء پشت ء آشنا تگیں مهران ء سرء چم ء کپت انت۔

”مهران! جان چے کنگ ء ءے ادء؟۔۔۔ توک ء پتر۔“

چہ نورجان ء توار ء آئی ء سٹے کت ء دمانے ء رند آئی ء ہمرائی ء اوتاگ ء توک ء
ات۔ رئیس دادرجمان ء دیم ء انگت زہری ء تاثرات است انتت بلے نورجان ء گندگ ء
گوں آئی ء وتی زہری ایر بڑت ء وتی لٹانی سرء چکند ءے تالان کت۔ ملائی ء پلیٹ ء
میزء سرء ایر کنان ء نورجان ء جُست کت :

”للا! شما گوں مهران ء مات ء گپ جت؟ (دمانے حاموشی ء رند) مروچی منی
گوں اسکول ء پرنسپل ء گپ پیتگ۔۔۔ آگشیت کہ سیشن ء دومی ماہ انت کہ بنگچ
پیتگ۔۔۔ آپیسرء ٹیسٹ (چکاس) ءے گر انت ء نتیجہ ء چارگ ء رند فیصلہ کن انت کہ
مهران ء کجام کلاس ء بہ نادین انت۔“

رئیس دادرجمان ء مهران ء نیمگ ء کشک ء چارات کہ سرءے جہل ات ء ایشانی
دیم ء نشنگ ات۔

”منی دل ء باندا اگس مردم اسکول ء پداخلہ نیگی بروت شرتر نہ انت؟۔۔۔“

اسل ء منی واہش انت کہ داں منی جند ہمید ء انت مهران ء وانگ ء دستیں کار
گیشینگ بہ بنت تاں رند ء شمارا باز دل سیاہی مہ بیت انت۔۔۔“ رئیس دادرجمان ء
نورجان ء جُست سرگوز کنان ء پئودات۔

مهران ء سرچست کت ء پت ء نیمگ ء گوں حیرانی ء آئی ء مٹ پیتگیں تاثرات
چاران ء جیڑان بیت بلے بچ سرکچ ءے نہ وارت کہ کسہ ء جندچی انت۔

”شریں گڑا باندا روئیں۔۔۔“ نورجان ء دراہینت۔

”شُمنے جُکٹ ءِ نامہدا ٹیسٹ ءِ نو دہفت درسد نمبر زُر تگ۔ پُرشِی ءِ ہے زانگ
بیگ ءِ انت کہ آوانگ ءِ باز د لگوش دَنت ءِ باز محنت کنت۔

اے رزلٹ ءِ حساب ءِ ما کلاس ہشت ءِ آئی ءِ نادین ایں۔ شما داخلہ فیس ءِ جمع بہ
کنائین ات، کتابانی لسٹ ءِ یونیفارم ءِ تفصیل شمارا چہ ایڈمن ڈیپارٹمنٹ ءِ رس انت۔
وہدے اے درستی کاراں شمارا زوت ٹہین ات مہران ءِ پشت کپتگیں دَرسانی بابت ءِ چہ آئی
ءِ استاداں ڈسکس (تران) کنگ بیت انت۔“

اسکول ءِ پرنسپل بانک فریدہ ءِ مہران ءِ چکاس ءِ کارت، رئیس دادرحمان ءِ دست ءِ
دیان ءِ اسکول ءِ بارہ ءِ بازیں سرپدی لے دات۔

”منتوا روں بانک شُمنے۔۔۔ (کارت ءِ دوہر چارگ ءِ رند) اسل ءِ من پہ
چیزے وہد ءِ اد ءِ مہتل اوں۔۔۔ اے ساعت ءِ ہرچ زلوری کارے، چیزے مہران ءِ گوں
ہمگر نجییں است انت شامن ءِ گُشت اش کن ات، رند ءِ منی گہار بانک نورجان وچونائی ءِ
ہم شُمنے ادارہ ءِ کارمند انت، شما آئی ءِ ہم حال دات کن ات کہ چہ من ءِ رند مہران ءِ مسٹر
کنیتر ہمیش انت۔“

”جو انیں گپے۔۔۔ شما اے فارم ءِ سر ءِ دستخط بہ کن ات۔“ بانک فریدہ ءِ یک
کاگدے آئی ءِ دیم ءِ ایر کنان ءِ گوشت۔

”یارب پاک! منی اے بیچ ءِ ہجر چکاساں دَورمہ دے۔۔۔ کہ آئی ءِ او پار چہ من
ءِ گیشتر انت۔۔۔ ءِ تو ہر کسی او پار گیش کُتگ آگیشتر چکاساں دَور داتگ۔۔۔ بلے منی
مہران ءِ بخت ءِ چہ آہاں مہ کن۔۔۔“

رئیس دادرحمان مہران ءِ گرانیں رواجاں چاران ءِ دل ءِ جوڑگ ءِ ات کہ
اے کسانیں بالاد ءِ آئی ءِ وت ءِ چون مہر داشنگ ات۔

”Be brave my little man“ میری بیگمہ آئی ۽ سرسُرمینان ۽ گوں و ش
تبی ۽ الوت کُت۔ مہران ۽ ملوریں کندگے جت ۽ گاڑی ۽ دیگی دروازگ پتچ کُت ۽ آئی ۽
کش ۽ سندلی ۽ سر ۽ شت نشت۔

مُک ۽ رئیس عبداللہ ۽ لوگ ۽ کمپان ۽ سرجمیں مُک چنڈ اتگ اتگ ات۔ یک و
سولے ایش ات کہ رئیس دادرمان ۽ دہ سال ۽ رند کہ چہ کویت ۽ واتر کُتگ ات ۽ پیسر ۽
بازیں مردم گوں آئی ۽ دوچار نہ کپتگ ات کہ آگوں وتی جنڈ ۽ تچ تاچاں گر ۽ چیل ات۔
پد ۽ نون دگہ یک حالے ہم مُک ۽ شنگ ات کہ آئی ۽ وتی مستریں پتچ کراچی ۽ پہ
وانگ ۽ لس داتگ ات ۽ دومی پتچ پہ علاج ۽ بُرتگ یا ورتگ ات۔

چونانی ۽ مُک ۽ بازینے ۽ چک پہ دینی وانگ ۽ کراچی اسلام آباد، چہہبار ۽ زاهدان
۽ شنگ اتنت بلے اے اولی چُک ات کہ پت ۽ پہ ہمرانی ۽ بُرتگ ۽ وانگ ۽ بلے لوگ ۽
مردمانی رضامندی ۽ یل داتگ ات کہ چریشی ۽ نازاتون ۽ بازیں سیاد وارساں پلینڈی
کنگ ۽ دپ پتچ کُتگ ات۔ آیانی جیڑہ مہران ۽ گیش میر بیگمہ ات کہ پرچار رئیس
دادرمان ۽ مہران آئی ۽ باہوٹ کُتگ۔ بلے رئیس دادرمان ۽ دیم ۽ دپ ۽ پتچ کنگ ۽ بیم
ناک ات انت۔

ناکوزتک، تروزتک، بلوزتک، پیروزتک، سانگبند، ہمراہ ہمسائیگ، نزیک ۽
دیرسیاد دُزست پہ آئی ۽ گندوکی ۽ آہان ۽ روان ات انت۔

دراجیں مسافری ۽ آچونانی ۽ ہم سک ژند پند کُتگ ات بلے اے مُک ۽ یک
دودے ایش ات کہ اگس کسے پہ گندوکی آیوک ۽ نند ۽ گندے گوں دیم روشنی ۽ مہ کنت گُرا
دگرانی پونز ۽ سر ۽ ات ۽ پمشکا پہ ناکامیں دلے ۽ رئیس دادرمان ۽ وتی ژندی بلے حال
کُت ۽ چوندگاں پررتکگیں مردماں گوں و ش روئی ۽ و ش تبی ۽ نند ۽ نیادے کُت۔

”اوجینن!۔۔۔ شاباش بات ترا۔۔۔ تئی چوشیں سنگیں دل، برووتی نازاکیں بیچے
 گوں اُردوکیں بالاداءِ انچو دیر پہ وانگ ء چگل بہ دئے۔۔۔ من گشتگ مئے ملکی
 ملایاں حدایا دل نہ داتگ بلے تئی اوں دل چوکوہ ء سکت انت۔۔۔ بابے! ماودمانے ء
 وتی چُکاں چہ سست نہ کن ایں۔“

جنینی مہمان جاہ ء پترگ ء گوں بی بی ہانل کہ نازاتون ء ناکوزتک ء لوگباٹک ات
 آئی ء بُرزیں توار ء شگان جت۔

پریاتون کہ نازاتون ء کش ء نشتگ ء نازاتون ء دلہڈی دیک ء ات، آئی ء بی بی
 ہانل ء گپ سکتورات۔ گوں ترندیں گالوارے ء دراہینت ء:

”جنینن جہر پہ حق بہ کن۔۔۔ تووت بہ گش! گجام مات وتی دل ء رازیک انت کہ
 چہ آئی ء آئی ء دل ء پُل بہ سدایت؟۔۔۔“

کول ء پیریناں! ساہ اگس پہ ہہا زورگ بہ بوتیں۔۔۔ ماتاں وتی جند ء سرداتگ
 ات بلے چہ ملکموت ء چُک اش چکا پتگ ات ء بگلاں چیر داتگ ات۔۔۔“

بی بی ہانل ٹک ترک بیت ء دمانے ء رندسرحال ء مٹ کنان ء گشتگ ء ات :
 ”شر بل اے گپ ء۔۔۔ یلان جان ء حالاں بہ دئے باریں نوں جان ء وش

انت؟۔۔۔ داکتراں چے گشتگ؟۔۔۔ (دمانے لے توار ی ء رند)
 بچار! داکتری ستر بہ کن ات بلے چہ مُلا لالاتون ء زردوئیگ ء الم ء بُرائین ء

داں دو بر ء جہہ مہ جنت۔۔۔“

”یلان جان چہ پیسیر ء بازو شتر انت۔۔۔ مُلا لالاتون بیگی مانپہ سبائی دیم داتگ
 ایں۔۔۔ آئی ء چُکاں گشتگ برنج ء بہر ء زورگ ء وتی چُکانی پت ء ملک ء رپتگ بلکیں

داں باند اہیگاہی (ء) واتر بہ کنت، گڑا دء دیم ء دینت۔“ بی بی ایمنہ ء پَسودات۔
 ”جئے شمانگوا سرگپتگ ات۔ بہ نند ات شام بہ کن ات نوں در کپ ات۔“

وتی چادر گردے چنڈان ہمسائیگی ٹولی یے یکپارگیگ چہ وتی جاہء پاد اُتک اُشتات
 پہرُگ ء گڑانا زاتون ء وتی دلگوش ہمایانی نیمگ ء ترینت ء ننگ ء سلائے جت انت۔
 ”ناں تروہل جان! مارا ہممنچو بس انت، ما پہ یلان نیگی زہیر بیگ ات ایں پمشا
 مات لوگ ء نادینت ایں۔۔۔ آئی ء وچہ پیسے مئے گوشانی بُن ء جتگ ات کہ شمارُگ ء و
 رُگ ء ات بلے لوگ مہ بندات، زُوت بیات کہ مارا ہم سرے جنگی ایں۔۔۔ ہیر تروہل
 جان، یلان جان اللہ جان ء میار ء باہوٹ انت، مار پت ایں۔۔۔ سلامت باتے۔۔۔“

ناکو چاروک ء درکپگ ء رند دروازگ ء بندی ء توار انچوش میر چا کر ء گوشاں
 کپت، دوبر دلگوش ء رئیس دادر حمان ء نیمگ ء دات کہ آہم ہمانی ء نیمگ ء چارگ ء
 جیٹگ ء ات کہ مروچی زاناں انچیں کارے کپتگ ء کہ بانگواہ ء توار ء کتگ دگ
 ایشانی وزی بیگاہ ء دیم پہ دیکی بیتگ ات ء چوشیں گپ جبرے ہم نہ بیتگ کہ آے دگ
 سہب ء سر ء ہلا بہ لوٹائیں ایت۔

”منی چو! سرپدوں کہ تو ہم حیران ئے کہ من ترا پڑ چیا انچو سہب ء توار کتگ۔۔۔
 گپ ء جندا انچیں انت دگ من انچو اُشتاپ نہ کتگ ات۔ (دمانے حاموشی ء رند) اسل ء
 کسہ ایش انت کہ دوشی منی مردماں حالے گون ات۔۔۔“ میر چا کر ء وتی بُنگپ چو
 رازداری ء بُنگپ کت۔

”حالے؟۔۔۔ چونیں حالے ناکو جان؟“ رئیس دادر حمان ء گوں حیرانی ء
 جُست کت۔

”آہاں گُشتگ کہ مردے ء گجرانی گور ء کاکدے دیم داتگ کہ رئیس دادر حمان ء پہ
 کویت ء لالچ ء وتی ایرانی شناسنامہ بہا کتگ ء چہ پاکستانی جواز ء دیم پہ کویت ء رپتگ ء
 داں دہ سال ء اے نیمگ ء چک نہ ترینتگ، نہ چار اتگ ء نون کہ کویت ء سر ء واری یے

کپتنگ ء پاکستان ء توک ء ہم بے روزگاری گیش انت آئی ء گوں چکاں دیم پہ ملک ء
گتگ ء نون چم ء برات ء جاگہ جاگیر ء سر ء جنگ انت ء کہ پت ء زند ء وت آئی ء
کستریں برات رئیس بہرام ء نام ء گتگ انت۔“

میر چا کر ء گپ ہلاس ات بلے رئیس دادرمان ء سر تڑگے ء کپتنگ ات۔ چہ زہر ء
زرد ء سہر تڑگ ء ات۔

”بہرام چون انجو جہل کپتنگ۔۔۔“ آگوں وت ء جیڑگ ء ات۔

”منی چو! زر ء زمین ء نہاد چہ براتی ء کیشتر انت۔۔۔ لالچ انسان ء چماں انجوش
کور کنت کہ چہ پنچ ء گوشت ء جتا کنت، آہنچ کس ء جایا ورت نہ کنت۔ شکر انت کہ آکا گد
منی مردمانی دستان کپتنگ ء ہما ادارہ ء کہ اے دیم دیک بوتگ اود ء مستر چیزے سال
پیسر ہمید ء منے ملک ء بوتگ ء گوں ماہم کاری ء گتگ۔۔۔ پمشکا منے بدواہ نہ
انت۔۔۔ دگہ مردے بوت انت۔۔۔ آئی ء شکایت ء سر ء پیسر ء تراچست ء گتگ
بُرتگ ات ء رند ء تپاس ء گتگ ات کہ چہ راست ء چہ دزوگ انت۔“

”من و ہجر۔۔۔ براتی سنگ نہ لوٹ اتگ بلے گندگ ء۔۔۔ گندگ ء آئی ء چہ
من ء براتی اول پہک ء سستگ۔“ رئیس دادرمان اپوزیگ ات۔

”منی دل ء نون کازی بشام ء دیم ء اے گپ یارگ زلوری انت کہ ترا تئی لوگ ء
پنچ گرگ دیک ء آئی ء دست ء چہ بوت کنت۔۔۔ اگ آئی ء ہنچ نہ کت گڑا شرعی فیصلہ ء
یلوکن ایں ء دادگا ہی (قانونی) ء نیمگ ء روئیں۔۔۔“

وہدے رئیس بہرام براتی نہ زانت ء وت ء انجو دوردات کنت گڑا آئی ء ہم درس
دیک لوٹیت کہ داں کدیناں دُڑ ء مات پیگ پنچ ایت۔

(دما نے گوں بے تواری ء آئی ء نیمگ ء چارگ ء پد) منی چو! تئی و حشکیں لوگ ء
مہمان سرا آئی ء دست ء انت بلے آئی ء جند ء ہر جاگہ ء جاگیرے کہ آئی ء انوں گون انت

گیشتریں ہمایانیک آنت کہ ایران عراق ۽ جنگ ۽ در پہ در بوتگ آنت ۽ نون چہ مُلکیانی کست کینگ ۽ بیم ۽ بے توار آنت۔۔۔ من ترا قول دیوں کہ چہ بہرام ۽ دستاں دُرست تیچ گرگ بنت ۽ اے اوں (چوش ہم) بوت کنت کہ آئی ۽ زندان ۽ شپ روج گوازیگ بہ کپ ایت۔“

میر چا کر ۽ قول ۽ سر ۽ آیک پگرے ۽ آماج بیت۔ تاں دیر ۽ پگر ۽ چولاں سر جنان ۽ آئی ۽ وتی سر چست کُت ۽ میر چا کر ۽ نیمگ ۽ چاران ۽ در اپینت ۽:

”نا کو جان! آئی ۽ کہ بیبلا چیزے بہ بیت درد پد ۽ اوں (ہم) من ۽ بیت۔ (گین سار تے کشگ ۽ پد) اگس ما ہم ہمانی ۽ رنگ ۽ بہ کپ ایں گڑ امنیک ۽ آئی ۽ تہ ۽ تیچ تپاوت نہ بیت۔۔۔ بلے آہو۔۔۔ آہمنچو سہیگ کنگ الم ۽ لوٹیت کہ آئی ۽ کنگینانی بیر ۽ گرگ ۽ ما اوں چک ۽ پد نہ بنیں کہ منگلک مئے اوں دست ۽ نہ آنت پمشکا شتر گہتر ہمیش آنت کہ اٹوں ہم و ہد آست سر پد بہ بیت اگس نہ دیمتر ۽ زمرہ وار آوت آنت۔۔۔“

”منی چو! تئی سگ ۽ او پار سک باز آنت، انچوزلم مہ سگ کہ زلم تر انیست ۽ نابود بہ کنت۔“ میر چا کر ۽ گوں دل ۽ افارگ ۽ گلگ کُت۔

”نا کو جان! آئی گور ۽ دیر چاری نیست بلے آہانی پلینڈی ۽ پلینڈی ۽ سر ۽ مئے بیر گیری ۽ باندات ۽۔۔۔ منی جند شر گندگ ۽ نہ آنت۔۔۔ تو وت بہ چار! ماں راج دپتر ۽ چا کر ۽ گوہرام نی (۽) اڑی ۽ چہ راستی ۽ چم چپت کنگ ۽ سی سال ۽ جنگ ۽ وت ماں وتی کشت ۽ کوش مروچی بلو چانی پیشانگو ۽ داگ جوڑ بوتگ۔۔۔“

مس نہ لوٹوں کہ باند امنی چک ٹینگ ۽ دست ۽ بہ کن آنت ۽ تیر ۽ وتی جند ۽ نا کو ۽ دل ۽ پل ۽ ایر بہ دینت ۽ پد ۽ آہانی چک گوں مئے چکاں ہمے کار ۽ بہ کن آنت ۽ اے ملک ۽ میراث ۽ جنگ سر جمیں پد تیچ ۽ تاوان بہر بہ کنت۔۔۔ (دمانے وتی لبرانی ایر برگ ۽ رند) راستی ۽ بہ گوشوں۔۔۔ من چہ اے ملک نی (۽) کینگاں سک دمبر تگلوں۔۔۔

تجگی اتوں بلے تنک نہ کت۔۔۔ سک دلپرو شوں کہ پَر چیا اے ٹلک ء برگشتوں (واتر کتوں) شرتر ات کہ دگہ ایمنیں ملکے ء بہ رپتینوں۔۔۔ بلے نوں کہ ادء اوں وتی نازا کیں چُگاں اے کست ء کینگانی دیناں دِ یگ ء دلوں راز یگ نہ انت۔“ رئیس دادرحمان ء توارسک ٹستگ ات۔

”منی چو۔۔۔ تو پَر چیا پکر مندے۔ تئی سرجمیں راج وتئی حلاف ء نہ اُشنا تگ۔۔۔ دزست زان انت کہ تو کئے۔۔۔ تو چونیں مردے تے۔۔۔ تو چون چداں ر پتگ تے۔۔۔ مروچی اگس رئیس بہرام ء گوں حیلہ ہنرء ترا تاوان دِ یگ ء لانک بستگ آوت اول نزان ت کہ چے کنگ ء انت۔۔۔ (سارتیں ساہے کشگ ء پد) منی چو! شمارا ستر براتوی نامے پر انت بلے پت ء حون ء کیلی ء سوب ء تئی تاوان ہم ہمانی ء جند نیگ انت۔۔۔“ میرچا کر ء گپ ء رئیس دادرحمان حاموش ات۔

تاں شرئیں ساعتے ء میرچا کر ہم بے توار بیت ء پدء وتی سر حال ء مٹ کنان ء تران کنگ ء لگ ات :

”حیراے بہ گش! رئیس عبداللہ ء لوگ ء پُشتی نیمگ ء جاگہ وپہک ء ہالیک انت اگس آپہ بہا شماراے بہ دنت گُڑا ز رانی جُست ء ءے بہ کن، من دِ یان اش بلے اے گپ نیگ ء تئی میان ء بہ بیت، چُک سہیگ مہ بنت۔“

”ناں نا کو جان، ز ر ء ز لورت پہ آئیگی نہ کپ ایت کہ زیک من چہ رئیس عبداللہ ء گپ گپ ء جُست کنگ ات کہ چہ اے بیتگ ء ڈن ارزان قیمتیں دوتی (حکومت ء بستگیں) دو اوتاگی لوگے اگس رس ات کنت گُڑا من پہ گِرگ ء دلما نگ ء اوں۔۔۔ گُڑا آئی ء ہے گُشت کہ پہ چے انچودور رے۔ دوتی لوگ جاہ مئے بلوچی لوگانی داب ء پراہ ء مزن نہ انت۔۔۔ چہ پت مات ء نیم (نیمگ) ء رس اٹگیں میراث ء نازا تون اوں (ہم) بہر مند انت۔۔۔ اگس آرازیگ بوت گُڑا مات پت ء گہنیں لوگ کہ اے لوگانی پُشت ء

انت ءِ مئے دومی دروازگ ہمانگر پیچ بیت انت ما پہ بُن شمارائے دَئیں۔۔۔“

”گڑاؤ چد شتر تریں گپ ءِ جند نیست۔۔۔“ میر چا کر گل بیت۔

”پدءِ زی بیگاہ ءِ من شت لوگ اوں (ہم) چار اتوں۔۔۔ پر چیا کہ سک دیریں

کسے نہ نشنگ پمشکا دروازگ ءِ دریگ وروک ءِ پہک ءِ وارنگ انت ءِ بان ءِ گچ ہم چنڈ

چنڈ ءِ کپتگ انت۔ کمپان ءِ دیمی نیمگ ءِ لہتے درچک ہم گڈگ لوٹ انت داں کمپان ہم

کموکے پراہ تر بہ بیت۔ ہے رنگ ءِ چل ءِ انبار ہم شرکنگ لوٹنت۔۔۔ بزاں بازیں

کارمدارے کنگ لوٹیت بلے حیراے انچواوں گران نہ انت، چیزے وت ٹک ٹکے کن

ایں۔ اگں دست ءِ نہ بوت گڑا مزورے شو ہازکن ایں۔“

”ہاوند شُمنے درستیں اُشنا تگلیں کاراں شر بہ کنت۔ آمین۔“

سال نوزدہ سدنودشش

”مہران، بالاچ، سمین، سہیل۔۔۔ جلدی (زوت) کن ات بیات۔۔۔ سک بے و ہد انت۔“ نورجان ء چہ وتی و اب جاہ ء درنجوک ء ایشاپ ایشاپی ء کوپگی بیگ چست کت ء کوپگ ء کنان ء چک توارجت انت کہ اے و ہد ء زوت زوت ء وتی موزگ ء بوٹاں پاد ء کنان ء بستہ ء چست کنان ات انت۔

”اے گرم ء جل ء، ٹرانسفارمر ء سچک ء مردم ء و اب حرام کتگ۔۔۔ ذراہیں شپ ء آگاہی ء بے و ہد ء و پسگ ء نون حال ایش انت کہ ماڈرست لیٹ ایں۔۔۔ ایڈمن ڈیپارٹمنٹ ء چم بند ء گوش کر انت پد ء کسی مجبوری ء اشلونگ ء واک نہ کنت۔۔۔ نون چکانی سر ء پینلٹی (جرمانہ) ء جنت ء منی ہم لیٹ مارک (دیری نشان) کنگ بیت۔۔۔ یا اللہ! دو سے روچ ء رند گرماگ ء چھٹی (موکل) شروع بنت ء آہری روچاں منے حال ایش انت، تو وت رحم بہ کن۔۔۔“ نورجان وتی سر ء وت نرونڈان چہ اوتاگ ء درکپت۔

”ماما! We are ready!۔۔۔“ سمین ء گوں بڑزیں توار ء جار پرینت۔ مہران ء سمین چہ درستاں پیش کمپان ء تو کی دروازگ ء دپ ء اتلگ ایشاپگ ات انت۔

”شما دوئیں اد ء چے کنگ ء ات۔۔۔ زوت بروات گاڑی ء بہ نند ات۔۔۔ من اے دوئیں بے لجاں در کن آل کایاں۔۔۔ دگہ جاگہ ء باریگ ء چہ درستاں پیشتر گاڑی ء ر و نت نند انت بلے وانگ ء باریگ ء گشتے ایشاپ تپ انت۔۔۔“

بالاچ، سہیل کج ء ات شما؟۔۔۔ Hurry up (زوت کن ات) سک بے

وہد انت۔۔۔

بُورل!۔۔ تو بُرو گاڑی ءِ چہ پورچ ءِ دَر بہ کن ما پیداگ ایں۔“ نورجان کو گار
کنان ءِ چہ کمپان ءِ در کپت۔

دوسے منٹ ءِ رند بالاچ وتی ٹائی ءِ سُہیل وتی آستین ءِ بٹناں مہر کنان ءِ ڈن ءِ
در کپگ ءِ ات انت۔ بُمپان ءِ ڈرا نیور بُورل ءِ چہ پورچ ءِ مزنیں گاڑی دَر کتگ ات ءِ چہ
مزنیں گیٹ ءِ ڈن اُشتارینتگ ات۔ اُنچوش درست گاڑی ءِ اتک نشت انت آئی ءِ گاڑی
دیم پہ وانگ جاہ ءِ نیمگ ءِ تاجینت۔

میر بیبگر ءِ چم چونائی ءِ ہما و ہد ءِ پیچ بیتگ ات انت کہ نورجان گوں بُزریں توار ءِ
چُکاں پہ وانگ جاہ ءِ روگ ءِ دَر کنگ ءِ ات بلے دوشیگیں بے لینی ءِ آہم بے واب کُتگ
ات ءِ اے ساعت ءِ کہ وپسگ ہجبر آئی ءِ ہیل نہ ات پادا آہگ ءِ زیکت ءِ نیست ات۔
گوں ژندیں بالاد ءِ آئی ءِ وتی واب جاہ ءِ پردگ پد ءِ چک ات انت ءِ اوتاگ
تہار دیم کنگ ءِ رند و بروتی تحت ءِ سمر ءِ شچک بیت۔ دو ادار ءِ رند لوگ ءِ گوانکو ءِ بُزریں
توار ءِ گوشاں گر چک ءِ لگت ات گڑا پادا تک پہ چست کنگ ءِ :
”ہیلو!۔۔“ توار ءِ واب ءِ پُرات۔

”سلام جان! تو انگت وپتگ ءِ۔۔۔ زاناں! آفس (کارگس) ءِ روگ ءِ
ارادہ نہ انت؟“

دومی نیمگ ءِ نورجان چہ ادراہ ءِ گوانکو ءِ گپ ءِ ات۔
”آہونپس! سک د مبر تگوں۔۔۔“ میر بیبگر ءِ گیا سان ءِ وتی چم لتاران ءِ
پسودات۔

”تومرو چیگیں ٹریٹ ونہ شموشتہ ناں۔۔۔ ظہر ءِ رند ترامے زورگ ءِ آہگی ایں۔۔۔“

”آہو جان! بلے ظہر آنگت سک دیر انت۔۔۔۔“ میر بیبگر ء گوں بے تہمبلی ء

دراہینت۔

”تو کہ وپسگ ء چوش لانک بستگ نون تئی دو بردز اہی مگر ب انت۔۔۔۔“
نور جان ء گوں مسکرائی تزن کت۔

”بچار! منی واب ء چم نہ کن نئے یا۔۔۔۔“ میر بیبگر ء گوں کندگ ء گشت۔

”بالاچ ء سہیل ء چہ تراکش اتگ۔۔۔۔ وانگ ء وہد ء گوک واب انت۔۔۔۔ چھٹی
ء روج ء بانگواہ ء بست کن انت ء مہلوک ء نیل انت پہ آرامی ء۔۔۔۔

حیر! من تراگشگی اتاں کہ من گوں مہران ء فزکس ء ٹیچر ء گپ جنگ کہ مہران ء
پریکٹکل امتحان ء اولی سیشن ء بزور انت کہ پد ء ماراٹک ء ر وگی ایں۔“

”شرگتگ نئے۔۔۔۔ زی واجو ء گوانکو ء سر ء حال داتگ ات کہ دادرحمان ء مہران
ء رند ء آہگ ء گوشتہ بیتہ بلے آئی ء آسہیگ کتگ کہ ماشما ہم پیداگ ایں پمشکا آئی ء
آہگ ء زلورت نہ انت۔۔۔۔“

”شرگتگ ئے۔۔۔۔ بلے اشکن تو گوادر ء طکطانی (بلیت) بکنگ کنانیتنگ یا
اتاں؟ ما اے گرم جل ء بس ء سپر ء وت ء سوتک نہ کن ایں۔ تونوں وتی حیاں ء بہ چار۔۔۔۔“
”شرگوش نئے منی زندمان بانک۔۔۔۔ ہرچے تو بہ گش نئے منے سر ء چمان
انت۔۔۔۔“

رئیس عبداللہ ء دلگرائی ء سرگوزکنان ء رئیس دادرحمان ء مروچی میر بیبگر ء چک پہ
سبارگ ء وتی لوگ ء لوٹ اتگ ات انت۔ میر بیبگر ء انچومہ کن کتگ ات بلے رئیس
دادرحمان ء مہران ء مہر ء دیم ء ایردستی منگ ء مجبور بیت۔

پریاتون گوں چُگال پہ نازاتون ءِ دز کمکی ءِ اُتگ ات انت۔ سُپراءِ پچی ءِ رند
 سبارگ یارگ بیتگ ات۔ پریاتون ءِ جنک نازین کہ چہ زندگی ءِ سُمرات نہ کنگ ءِ
 ات، چہ وتی برنج ءِ پلیٹ ءِ زندگی لُنکا اڈ کنان ءِ وتی دپ ءِ دوردیان ات ءِ آئی ءِ دیم پہ
 دیم ءِ دیم ءِ نشنگیں سمین ءِ دلگوش کہ ہائی ءِ نیمگ ءِ ات وہدے چہ آئی ءِ دپ ءِ برنج ءِ ریچگ ءِ
 چم ءِ کپت انت، دل ءِ بدبیت۔ دوگ ءِ گلاسے نوشگ ءِ رند سمین ءِ چہ سبارگ ءِ وتی
 دست یکپاریگ ءِ کش ات انت۔

”نوری! زاناں سمین ورگ نہ وارت کہ چونگ اتگ۔۔۔“ نازاتون ءِ سمین ءِ
 لاگری ءِ نیمگ ءِ ٹوک دیان ءِ جسست کت۔ سمین ءِ مرک مچ ات ءِ نورجان ءِ ہم بد اتک
 بلے پدے سرگوزے کت ءِ دراپینگ ءِ لگت ات:

”سمین ءِ بند ہمیش انت۔ آنہ کج اتہ، آہمنچو وارت کہ اے امر ءِ جنکاں ورگ
 لوٹیت۔“

”مانہ گند ایس۔۔۔ نازین ءِ سمین ہم سروک انت۔۔۔ بلے نازین ایسی ءِ دیم ءِ
 گشتے ماتے آچھلے۔۔۔“ پریاتون ءِ گران وری جبرمان دات۔

”ہمک چک ءِ بند جتا بیت انت نازاتون! لہتے روت رشت کن انت، لہتے
 دیرے۔۔۔ تو ہم مدء بہ چار! مہران چہ بالاچ ءِ دو سال مستر انت بلے نامہداوتی پت ءِ بُزی
 ءِ رس اتگ۔“ بی بی ایمنہ ءِ پہ جبر سارت کنگ ءِ دور کت۔

سبارگ ءِ رند سلّیں ہیرانانی چل ءِ رسیدگ ءِ سمین گون کپت۔ چل چہ اوتاگاں دیر
 ءِ مردینی مہمان سراءِ نزیک ات۔

”اوہ! روج سک ترند انت و۔۔۔ چل گشتے قیامت ءِ دومی کُنڈ ءِ انت۔۔۔“

گوں وت ءِ الوت کنان ءِ آئی ءِ جگ گلاس پہ دمانے ءِ جہل ءِ ایر کت انت ءِ وتی
 سریگ ءِ تاں پیشانگ ءِ چک ات جہل کت ءِ دو بر جگ گلاس ءِ زوران دیم پہ چل ءِ

روان بیت کہ راہ ء گوں مہران ء دو چار کپت، آہم چہ مرد بینی مہمان سراء بالیکیں حیرانانی
رسینگ ء پیداگ ات۔

”ہیلو گنوکانی بانک۔۔۔۔۔ چے بوتے۔۔۔۔۔ گرم ء و ترا پہک ء سوتکہ۔“ مہران ء گوں
وش تبی ء الوت کت۔

”آہو گنوکانی واجہ! تئی ملک مارانہ ساچ ایت بلے شتر انت کہ ترا ساچ اتگ ء
دگہ تو ہم چو نینگ ء سٹگ ء اتے۔“ سمین ء تڑنی پسویے دات۔

”Oh I See براں ترا د ء وش نہ بوہگ ء انت۔“ چُل ء د پ ء رسگ رسگ
ء مہران ء جُست کت۔

”نوں چوش ہم نہ انت۔۔۔۔۔ اے ملک تیوک ء تئی بہر ء و نہ کپتگ For
your kind information منی پت ء ملک ہم ہمیش انت۔“ آئی ء بلوچی ہم مہران
ء ٹوک ٹالیانی برکت ء کمو کے گہتر ات۔

مہران ء چکند ات۔ آئی ء دل ء ات کہ مہران ء آئی ء لوگ ء مردمانی گران وری ء
گوں گپ جنگ ء کسہ ء سہیگ بہ کنت کہ آئی ء ہجر چہ مہران ء ہچ چیز چیر نہ داتگ بلے پدے
جیڑات ء کہ مہران ء پَر چا پریشان بہ کنت کہ آمز نیں نڈتے ء رندوتی لوگ ء اتلگ۔

”Oh Really?۔۔۔۔۔“ مہران ء ہیران چُل ء توک ء یک کرے ء ایر کنگ
ء رند آئی ء چمانی توک ء چم سک دیاں ء گوں وش تبی ء گشت۔

سمین ء دمانے آئی ء نینگ ء چار ات ء سر جہل کنان ء درابینت : ”شک ء
گنجائیش بیگ و نہ لوٹیت۔۔۔۔۔“

مہران ء ٹہکے دات ء سمین ء لُنطانی سر ء ہم وشیں کندگے تالان بیت۔

سمین کہ دیریں مہران ء و دار ء میر چا کر ء کمپان ء نشنگ ء جوڑگ ء ات انجوش چم
 ء پر آئی ء کپت انت کہ ڈنی دروازگ ء پتچ کنان ء توک ء پترگ ء ات آچہ وتی جاہ ء پاد
 اتک ء تچانی ء شت آئی ء دیم ء اُشتات ء زہر ء زہر ء جُست ء لگت ات:

”تو منے ہمراہی ء نیا یگ ء ءے؟“ مہران آئی ء گوں حیرانی ء چاران ات کہ چم
 ء چہ بازیں گریوگ ء پلرگ ء ات انت۔

”ترا چے بوتہ؟“ مہران ء وتی دست آئی ء سر ء ایر کنان ء جُست کُت۔

”من ء بل۔۔۔ پیسر ء منی جواب ء دے۔۔۔ آئی ایم سیریس۔“

سمین ء وتی دیم ء سگینی یے تالان کُت۔ مہران ء وتی مسکرائی ء ارادہ مہتل کُت ء
 گران تبی ء گشگ ء لگت ات:

”من بلکیں رند تر ء بیایوں۔۔۔ بوت کنت ہما و ہد ء کہ یونیورسٹی ء ایڈمیشن
 اسٹارٹ بہ بنت (سمین ء پتچ نہ گُشت، آہم دمانے ء حاموش بیت)۔۔۔ اسل ء منی پے
 (پت) ء لہتے کار است انت کہ آتیوک ء کُت اش نہ کنت پد ء منی ما (مات) ہم
 ہما انت کہ امان زاہدان ء رپتگ دل ء سک زنیپ انت۔ آلوگ ء انت کہ من
 چیزے و ہد گیشتر آئی ء نزیک ء بہ باں۔۔۔ تو اسٹریس مزور من الم ء یاؤں۔۔۔“

سمین ء چم پُر اسیگ ات انت۔ ”ماتراسک باز Miss کن ایں۔“ سمین ء
 گوں ملوریں توار ء دل ء گپ درشان کُت انت۔

”من ہم سک زہیریگ باں۔ مس بے شمنگیگنباں۔۔۔ من ہم شُمنے سک باز
 ہیلداؤں۔۔۔“ آئی ء گوں مہر و انیس تے ء دراہنت۔

”یار! بہ چار Cheat نہ کن نے یا اوکے؟۔۔۔ بابا مارا ٹیوشن نہ کنائین ایت ء
 منے ٹیوٹریکیں تو نے۔۔۔“ بالانچ ء مہران ء کوپگ ء سر ء دست ایر کُت ء گوں ملوریں

گالوار ءالوت کت۔

”کم آن یار۔۔۔ من وتی وانگ ءنیم کچی یلہ دَیگ ءِ اد ءننگ ءنہ یتنگ
اول۔ انشاء اللہ حیرت بیت انت۔۔۔ دل ءنگران (فکر مند) مہ بو۔“ مہران ءبالاچ بگل
کت۔

نورجان کہ چہ ایشاں کموکے دیر ترنج ءبُن ءنشنگ ات آئی ءچم ہم ارس ءپرات انت
کہ انچو سالان مہران ہمایانی کر ءپیتگ ءآئی ءہجبر نہ مار اتگ کہ مہران آئی ءجند ءچک نہ
انت۔ ہمنچو مہر ایشاں آئی ءداتگ دو بر کیشتر مہران ءایشاں داتگ ءرئیس دادرحمان ءفیصلہ ء
کہ مہران چیزے و ہد ءہمد ءبیت انت درست ءدل رنج کتگ ات انت۔

اے دگہ روچ ءمیر بیبگر گوں چکال پہ کراچی یتگی در کچی ات ءبانگواہ ءمہران
ایشانی کش ءپہ زوت کارانی کیشینگ ءگون ات۔

زیک ہم بارانی بندگ ءمہران گون ات ءمروچی بارانی ماشین ءسر ءسرگیجگ ء
دیم ءات۔ سمین ءچم ہائی ءسک ات انت کہ آئی ءوت ءگون کاراں انچوش دز
گلانش کتگ ات کہ یک دمانے ہم آئی ءنیمگ ءنہ چارگ ءات۔ آئی ءزاننگ ات
کہ مہران مدام وتی باطن ءجاوراں چیر دَیگ ءوتی جند ءکارانی توک ءباز ہولینیت ءکسی
نیمگ ءنہ چارایت کہ مردم ءے ہے بزان انت کہ آسک دزگٹ انت بلے سمین چہ آئی ء
اندری جاوراں بے سامانے ات۔ تاں دیر ءآئی ءچارگ چارگ ءو ہدے دم ءے برت آئی ء
توارے پر کت۔

”مہران!“

بالاچ، سہیل ءنورجان ءیکپاریگ ءچک ترینت ءسمین ءنیمگ ءچار ات ءپدے
مہران ءنیمگ ءکہ آئی ءہم وتی دست چہ کار ءداشنگ ات ءدلگوش ءے ہمانی ءنیمگ ء

ات بلے چمٹے اُنکے بارانی بندگ ء نیمگ ء سک ء ات انت۔

”یارتو برو بہ چار سمین چے گشگ ء انت۔۔۔ من وت اے ساد ء بند آں۔ سہیل
تو دومی ساد ء وتی نیمگ ء چک، یار رستم تو آسوٹ کیس ء پے شری توک ء مان بہ دے۔۔۔“
بالاچ ء چہ آئی ء دست ء ساد ء کُنڈ پچ گران ء باراں مہر بندان ء الوت کت۔

سمین برانڈہ ء دروازگ ء دپ ء اُشنا تگ ء روک روک ء آئی ء نیمگ ء چارگ ء
ات۔ مہران ء دزدیم ہید ء میچل اتگ ات انت۔ وتی کو پگ ء چادرے زرت ء دیم ء
ہید ء سپا کنگ ء لگ ات۔ چہ سہب ء سارتیں روج ء برانز ء آئی ء نیلگیں بلوریں دیدگ
ء یک جتائیں روکے مان ات کہ سمین ء چماں سگ ات نہ کت۔

”ہاں بہ گش! تو توار جنگ ات۔“ سمین ء دیم ء اُشناگ ء گوں آئی ء خچک ء جُست

کت۔

”اسکول تھیٹر ء منی ڈرامہ ناسرجم انت۔۔۔“ سمین ء وتی دل ء دریک چیر دیان ء
گوں جہلیں توار ء دارہینت۔ مہران ء گین سار تے کشگ ء رند بچکند ات۔
”من ترا گشتگہ کہ نیم ادار نیگی بہ کن زوت ہلا س بیت انت بلے تولانک بستگ کہ
چہ دو ادار ء کم مہ بیت۔۔۔“

”منی کسہ ء کارست باز انت ء ہمک کارستے ء کرد اے کسہ ء دیم ء برگ ء اہم
انت۔۔۔ داں نیم ادار ء اے سرجمیں کسہانی یارگ سک گران انت۔۔۔“ سمین ء چم
پد ء آئی ء نیمگ ء سک دات انت۔

”اونہہ۔۔۔ منی دست ء بہ دے بہ چار چچوزوت کسہ وتی منزل ء رس ایت۔۔۔“

”وہدے منزل ء سرکنوک توئے گڑا بے تنیگی چہ گچ ء سرجم بیت انت۔ (سمین

ء گوں وت ء الوت کت ء پد ء وتی توار ء بُرز کنان ء گشگ ء لگ ات)

”شہریں۔۔۔ تو بیامن وتی ڈرامہ ءتئی دست ء دیاں۔۔۔ چارآں چچخوزوت تو
آئی ء سرجم کنئے۔۔۔“

”گڑاودار ء بہ نند۔۔۔ من الم ء یاؤں۔“ مہران ء گوں وش تہی ء در اہینت۔

دمانے دوئیں حاموش بیت أنت کہ سمین ء چہ اہیتکی ء وتی جہلی لُنٹ گنٹ چت
جہلیں توار ء الوت ء لگت ات:

”مہران (لُنٹ ء گنٹ چنگ ء گوں)۔۔۔ سالار؟“ اشلنگ ء گوں مہران ء
دیم ء ہم پگرے تالان بیت بلے دمانے ء رند آئی ء سر ء دست ء ایر مشان ء تسلی د یگ ء
لگت ات۔

”وت ء نزور مہ کن۔۔۔ کس بچ کت نہ کنت۔۔۔ من ندام تئی ہمراہ اوں۔“
مہران ء دل بڈی ء آئی ء آرس چہ چماں رچان بیت أنت۔

پیسر ء کہ مہران ہر وہد ء ہر جاہ ء گوں ات آئی ء نزاننگ ات کہ آئی ء بیگ چہ
مانا ء مطلب دار ایت بلے نوں کہ چہ ٹلک ء واتری ء مہران ء جاگہ بالیک ات گشتے اے
بالیکی ء آئی ء دل ء دنیا ء ویرانگی یے ایر داتگ ات۔ آئی ء دم پہ ساعت ء مہران ء حیاں گیر
آگ ء ات کہ چہ پیم ء اے سستینانی سالانہ چکاس ء روچاں آئی ء وتی آرام قربان کُتگ ء
وانینگ ات أنت۔

سمین ء ہماروچ ہم یات اتک کہ سہیل وتی اوتاگ ء واب ات، مہران وتی
یازدہومی ء چکاس ء تیاری ء ڈائینگ ہال ء نشنگ وانگ ء ات، پت مات پہ سیادے ء
سوراں شنگ ات أنت، بالاچ ء لوگ ء گاڑی زرتگ ء سلتانی ہمراہی ء ترگ ء شنگ ات ء
آئی ء جند پہ دزگہارے ء لوگ ء گندوکی روگ ء ات کہ چہ لوگ ء دو سے گام دیم ء روگ ء

رند سالار ء و تی بانیک آئی ء دیم ء یاورت اُستارینت۔

”ہائے سمین! چونے تُو۔۔۔ جان بیاناں ترا من وت براں رسیدناں۔۔۔“

سالار ء چیونگم دپ ء ات ء چممو کے جنگ ء رند گوں بچکندگ ء آئی ء توار پر کنگ ء ات۔

”نو تھینک یو۔۔۔ من وت رواں۔۔۔“ سمین ء آترندک ء پُسودات۔

”یار اُنچونا ز پر چا کنگ ء ءے۔۔۔ بیاناں۔“ سالار ء آئی ء سر ء پونی ٹیل سُرینت۔

سمین ء و تی پیشا نوگ کر چک ترینان ء آئی ء دست پُشت ء گوردات۔

”اڑے اُنچوا یکلنگ مہ کن۔۔۔ زاناں من ترانہ زاناں کہ تو چونیں جینکے ءے،،“

سالار ء گوں دوئیں دستاں آئی ء سرو تی دیم ء نیمگ ء ترینت کہ ہما دمان ء سالار ء سر کیے ء چہ

پُشتی نیمگ ء پدکنزینت ء گب ء سر ء ءے ترندیں شہماتے گوردات۔

سمین ء سالار ہر دوئیں ء چم یکپاریگ ء چست بیت انت پہ چارگ ء۔ دیم ء

مہران ز ہر ء پُر اُشنا تگ ات ء نوکی دومی شہمات ء سالار ء دیم ء ہنتر دینگی ات کہ سمین ء

آئی ء پُشت ء شُت ء آئی ء بردست ء داران ء پُشتی نیمگ ء چکان ء گشگ ء لگ ات:

”سوچ ایشی ء۔۔۔ سلئیں مردمانی گوں وتی وکت (وہد) ء زوال مہ کن۔ باندا

تئی امتحان انت۔ ایشی ء الس دے۔۔۔ تو چیا ڈن ء اتلگ ءے۔۔۔“

”من پہ کارے ء کا کا بورل ء شوہاز ء اتلگ اتوں کہ چم کپت۔“ مہران ء سالار ء

نیمگ ء ترندک ء چاران ء پُسودات۔

”شرنوں ایشی ء بل بریں لوگ ء من ء بچ جاگہ ء روگی نہ ایں۔۔۔“ سمین ء گوں

تکا نسری ء گشت۔

ہے دمان ء سالار ء گوں ترندیں دست ء مہران ء بردست دکا جنان ء گشت:

”اڑے تو کئے مئے پیچ ء آپوک۔۔۔ You are outsider (تو

درآمدے)۔۔۔ اے منیگ، منی ماما (ناکو) ء چک ء پیچ ء سیکریٹ (میانچی ء راز)
 انت۔۔۔ تراے شہمات ء بیر، سود سمیت۔۔۔ باز جلدی (زوت) رس ایت۔۔۔
 “Just wait and watch (بس ودار بہ نند ء بہ چار)“

”وتی گُرگ ء وتی گور ء بہ دار۔۔۔ دگہ برے اگس تو سمین ء سر ء چتے اوں (ہم)
 چست کت چہ من ء بٹریں مردے نہ گندے ء من ہم پہک ء شموشوں کہ تو تروہل نوری ء
 برازہت (برازتک) نے۔۔۔“

مہران ء ترندیں گالوارے ء پیہار (دھمکی) دات ء سمین ء دست گپت انت ء
 لوگ ء نیمگ ء شت۔ لوگ ء رسگ ء گوں سمین ء گریوگ بنا کت۔
 ”سالار ء پیسر ء ہم ہے رنگ ء کتگ بلے من کس حال نہ داتگ کہ چہ پیسر ء ماما ء
 آئی ء برات ء فیملی ء سک باز ٹینشن انت۔۔۔“

”وت ء پیچ پریشان مہ کس۔۔۔ من وت گوں تروہل نوری ء گپ جنوں۔۔۔ ہما
 انت سالار ء اسکول ء بیٹگ مٹ بوتگ انت، آئی ء نند پاد ء گوں شریناں نہ انت دگہ آئی ء
 برات گہاری ہجبر نہ شموشنگ ات۔۔۔“

بلے بچار سمین! تو اوں وت ء زرنگ بہ دار۔۔۔ جنکے کہ وت ء نزور کنت دنیاے سر ء
 پر پیچ ایت اے گپ ء ہجبر مہ شموش کہ مردین ستر پر ء ورا انت بلے چہ جنین ء گیش بوت نہ
 کنت “Be brave, be strong I am always with you

سمین کہ گوار ء بالی گراب ء سوار ات دیم پہ کراچی ء آگ ء دم پہ ساعت ء چک ء
 ترینان پت ء چارگ ء ات کہ ہدام آئی ء کش ء مہران نندوک پیٹگ۔ چہ بالی گراب ء
 دریگ ء جمبرانی ندارگ چارگ چارگ ء گشنے ارساں دور کتگ ات۔ آئی ء وتی دیم
 دریگ ء نیمگ ء ترینت تاں کش ء نشنگلیں سہیل ء مات آئی ء مہ گند انت۔ آئی ء دل جنگ

ء آت کہ اے جتنا پیہ ادا روکی نہ انت ء باریں نوں کدی آمہران ء دو بر بہ گندا ایت۔ آئی ء
 وتی سپر ء اے دو نیں ادا رگوں مہران ء گو سنگیں حیا ل ء ترا نگاں گوا زینت انت۔
 لوگ ء سر بیگ ء رند ہم سمین ء دیم ء ملوری ء چادر تالان ات۔ بالا چ ہم ہمائی ء
 رنگ ء خاموش ء بے تو اردل ء جو رگ ء ات۔ میر بیبگر ء دوینانی نیمگ ء پہ اُرتی ء
 چار ات ء وتی لٹ لٹ ء گنٹ چت انت۔

”چوش کہ مہران ء لالا دادر حمان انت۔۔۔ ناز اتون نہ انت۔۔۔“
 شش سنگیں گداں پیچک ء و ہد ء نور جان ء وتی دل ء گپ میر بیبگر ء دیم ء در شان کت
 انت کہ چم ءے روتا ک ء سک ات انت بلے دلگوش ءے ہمائی ء گپانی نیمگ ء ات۔
 ”نہ زاناں جان! ہمک انسان ء تب چہ دومی ء دگر انت۔۔۔“
 ”مہمانی ء روچ ء انچو پر یا تون گوں من ء گران وری گپہ نہ ات۔۔۔ چوش کہ
 ناز اتون ات۔ ما و حیر آلوگ ء مہران ء دوستی ء شنگ اتیں بلے اے جنین ء ایر بَرگ انچو
 سبک نہ انت بلے ہو آئی ء دُسیکج بی بی ایمنہ نامہند اسک مہرو انیں، وش روئین ء دل سپائیں
 مردے۔“

”مردینانی نیمگ ء رئیس عبداللہ ء ہم گوں دیم روشنی ء منی دست گپت انت ء بگل
 گیر بیت۔ پیسر ء و من سک تُرسگ ء اتاں کہ من ء مردمانی چُچی ء بے آبرومہ کنت بلے
 شکر انت آئی ء مارا باز شرپ دات۔“

”وہد گوزگ ء رندا انسان ہما انت راستی ء بہ من ایت۔۔۔۔۔“
 ”باید و ہمیش انت۔۔۔ حیر! من حیرانوں کہ رئیس دادر حمان و سک باز لوٹوک
 ات کہ مہران ء سر جمیں وانگ ہمہد ء بہ بیت بلے یگہ نگہ مہران ء یونیورسٹی یگی آئی ء زاهدان ء

دانشگاہ گچین کنگ ء منی سر پر نہ بیت۔۔۔“

”من ہم ہے گپ ء جیڑگ ء یاں۔۔ منی دل جنت کہ اے کسہ ء ناز اتون ء دست الم ء ہور انت۔۔۔ (دمانے بے تواری ء رند) چو کہ من مار اتگ آوش نہ انت کہ مہران گوں مارا انچونز یکی بہ کنت۔“

”آ مہران ء مات انت۔۔۔ آئی ء حق آست۔۔۔ کہ پہ مہران ء ہر فیصلہ یے شرزانت بہ کنت۔۔۔ مئے دُعا ہمیش انت کہ آ ہر کجا بہ بیت کامیاب (سوین) بہ بیت۔۔۔ کہ رئیس دادر حمان پہ آئیگی سک باز پُروا ہگ انت۔۔۔“

دومی ڈر

سال دوہزار ۷۷ دو

”منی پے! شے بھجاء و امانی کسہ جی یے؟۔۔۔ منی ما (مات) مدام گشیت کہ منے ملک ۷ ڈگار آئی ۷ گور ۷ پھ رہن ایر انت۔۔۔ تو زاناں چنخوز ز رتگ کہ آہانی پچ ترینگ منے دست ۷ انگلت ۷ نہ بوگ ۷ انت۔“

مہران ۷ گپ گپ ۷ چہ رئیس دادرحمان ۷ جُست کُت۔ رئیس دادرحمان گلہو کے اجگہ بیت۔ پد ۷ دمانے آئی ۷ نیمگ ۷ چاران ۷ در اینت ۷ :

”اسل ۷ منی چو کسہ ایش انت کہ وام آرنگ ۷ زورگ نہ بوتگ انت کہ توئے سر پد بوگ ۷ ۷۔۔۔ اے کسہ ۷ پُشد ر ایش انت کہ شے بھجاء ۷ مسترین گلہار بی بی آمنہ منی نا کواللہ دادئی (۷) زال بوتگ۔۔۔ سور ۷ کساس ہفتگے ۷ رند آدوئیں پہ مہمانی (دعوتے) ۷ ورگ ۷ ر دیگ ۷ دیم ہمانگر ۷ نگور ۷ ر وگ ۷ بوتگ انت کہ راہ ۷ ویلے ۷ گپتگ انت ۷ زال نہ منتگ۔“

چہ شے بھجاء گلہار ۷ منے نا کواللہ داد ۷ چک چلانگے ۷ نہ بوتگ ۷ نا کو ہم کسان سالی ۷ بزاں زال ۷ بیرانی ۷ کساس پنج سال ۷ رند بیران بوتگ پمشکا منے واجو ۷ چہ وتی جند ۷ بلک ۷ میراث ۷ بہر ۷ ہرچے کہ دست ۷ بوتگ دزست ۷ وتی مسترین پنج ۷ بزاں منے کماش ۷ داتگ۔

شے بھجاء ۷ آئی ۷ لوگ ۷ مردماں آوہد ۷ پچ گپ پہ وتی گلہار ۷ زامات نیگی نہ جت

کہ واجو یا مئے کماش ء چیزے بہ گشت انت یا چیزے دِ یگ زورگ بہ کت انت۔۔۔
بلے و ہدے واجو چہ دنیا ء شت ء منی پے ء سر ہم گرانیں نادر اہی ء کپت گڑا آئی ء وتی زندگی ء
وتی درستیں چیزے برور و نڈانی تہ ء گیشینت انت ء مئے سہیں برات ء گہارانی تہ ء بہر
گت انت۔

آہری و ہدے منی پے ء دپ زبان چہ نادر اہی ء پہک ء مہر بوت انت ہما و ہدے شے
بجاء ء دعوی گت کہ آئی ء گہار ء جہاز (مہر) کہ سد مسکال تلاء (سہر) بوتگ انت،
زامات ء کبز کنائینگ انت پمشکا چہ میراث ء گہار ء تلابانی کساس ء چہ مئے کماش ء
ملک ء میراث ء آئی ء بہر لوٹیت۔

من کہ چہ پت ء نادر اہی ء چہ پیسر ء پروشنگ ء پریشان اتوں آئی ء ہیچ گشت نہ
گت اوں۔ چمیشا آئی ء منی بہر ء ملک ء ڈگارانی سر ء وتی دل ء میل ء ہر چے کہ دست
کپت زوران گت۔۔۔ و ہدے نا کوچا کرگوں لہتے کماشاں توک ء کپت انت۔۔۔۔ شے
بجاء گشت کہ رئیس دادر حمان رئیس عبدالرحمان ئی (ء) مستریں ہیچ انت، پمشکا پت کہ
دات اش نہ کنت آئی ء جند مئے گہار ء تلاباں بہ دنت ء بتیت وتی ملک ء بزرایت۔۔۔
چد ء پیش ایکیم بہ بیت۔۔۔“

رئیس دادر حمان ء گپ ء مہران ء یک پگرے ء دور گت۔ تاں شر میں ساعتے ء
لے تواری ء رند آئی ء جُست گت:

”شما چے گش ات۔ واجو ء چے گشتہ بوتہ بی بی ء جہاز ء تلاء کبز کنائینگ بوتگ
انت یا ناں؟“

چہ مہران ء جُست ء رئیس دادر حمان یک پگرے ء کپت۔ دمانے جیڑگ ء رند
گشگ ء لگ ات: ”منی کماش ء وتی سٹ روچاں وہے گشتگ ات کہ وقتاں مئے

نیمگ ء مہر ء تلاء یا زربزء ایرکنگ ء دودنہ بوتگ --- آگ کسی گورء تلاء (سُہر) پہ
 دِگ ء نہ بوتگ گڑا ہمانی ء کساس ء ملک ء ڈگار ہمانکاح ء روج ء دِگ بوتگ آنت بلے
 جنیں آدم بلے بہرکنگ ء دودنہ بوتگ ---“

رئیس دادر حمان ء گپ اشلنگ ء رند مہران ء چم زمین ء سک دات آنت گشے
 اے جیڑہ ء گیشنگ ء راہے شوہازگ ء آت۔ آئی ء ہم تاں شرّیں ساعتے ء مہران ء چمانی
 نیمگ ء چارات ء شہکارگ ء رند سر حال مٹ کنان ء دراہینت:

”بل اے کسہاں مہران جان، پہ دگہ و ہدے ء ایراش کن! اے ساعت ء من ء
 گوں تو دگہ زلوری گپے جنگی ات ---“

”شرانت منی پے ہرچے شُما بہ گش ات --- من دل گوشوں۔“ مہران ء پت ء
 نیمگ ء چاران ء پُودات۔

”مس زانوں کہ تئی دانشگاہ (شاہ دربر جاہ) ء وانگ ء دگہ دو سال پشت کپتنگ بلے
 یک نیمگے منی جان ذراہی نلگیگی ء توک ء انت ء دومی نیمگ ء تئی مات ء خون ء
 پشار (Blood Pressure) انت کہ جہلی ء نام ء نزانت --- منی ہم دل ء واہگ
 انت کہ تو زوت منی جاہ ء بہ گئے ء تئی ما (مات) اول جیڑایت کہ منی چُک مردین آنت
 ندام منی دیم ء نہ بنت من ء جنیں چُکے نیست کہ گور بہ رس ایت پمشار زوت وتی نیچ ء سالونک
 بہ کنوں تاں نشار منی دست ء گور ء بہ بیت۔“ رئیس دادر حمان ء گپ ء مہران ء سٹے کت۔ تاں
 شریں دمانے ء بے ترک ء توار بوہگ ء پدگوں مکینگ ء پسو دِگ ء بنا کت:

”مم --- من، من ء وانگتہ باز چیز کنگی ایں۔ انچوزوت سور ان۔ اتاں۔“
 ”مس سرپدوں --- بلے تئی ما اول (ہم) وتی جاہ ء شرگشیت --- تووت بہ چار
 اے ٹلک ء چہ ترا کسترین آنت کہ سر لوگ آنت --- دیرمہ رووتی ناکوزتک زباد ء بہ

چار۔ چہ تو سے سال مستر انت بلے سے چُگانی پت انت۔“ رئیس دادرحمان ء گوں
بچکند ء ء الوت کت۔

”چَو وَ تئی راست انت۔۔۔ بلے۔“ مهران ء وتی چیری لُنٹ گنٹ چنان ء
بروت ء سرء لنگک ترینت۔

”تئی ما (مات) وتی گہارزہت نازین ء زورگ ء دلما نگ انت بلے من تئی سرء
بچ داہیں پابندی جنگ ء حق ء نہ اوں۔ تو ہر کسی نام ء بہ گرے مارئیں سرگ ء ہمائی ء سرء پیر
کن ایں۔“

”بزاں سورہرہیم ء کنگی ایں۔“ مهران ء وتی دل ء تران کت۔

”گڑا شتر انت، منی پے۔۔۔ شمانا کو میر بیبگر ء گوں گپ بہ جن ات۔۔۔ من ء
سمین سک دوست انت۔“ رئیس دادرحمان ء دیم ء رنگ کمو کے مٹ بیت انت بلے
دمانے ء رند مهران ء کو پگ ء سرء دست ء ایر کت ء دل بڈی د یگ ء لگ ات ”شتر ایں!
مس باندا گوا نکو ء سرء ء زنگ جناں۔“ مهران ء بچکند ات۔

”اواں مهران جان! دوشی تو وتی ہما انگریزیں سنگتے ء گپ ء آتے۔۔۔“ رئیس داد
رحمان ء گشنے گپے یات اتک۔

”گجام۔۔۔ آدم ء؟“

”آہو ہمائی ء کہ پت ء بلوچ ء مات ء انگریز انت۔۔۔“

”بلے بلے!۔۔۔ اسل ء منی پے، آگوں مس دو سے سال انت کہ نیٹ ء سرء گپ
رپ کنگ ء انت۔۔۔ اول سرء آئی ء وہے لوٹ اتگ کہ چہ من ء بلوچی ء یات بہ
گر ایت پدء کم کم ء ماشتریں سنگت جوڑ بوت ایں۔۔۔ آئی ء مات آسٹر یلین یے بوتگ
بلے پت ء بلوچے۔۔۔ پت ء مات ہر دوئیں ء ہما و ہدء تصادف (ایکسیڈنٹ) ء

بیران بوتگ آنت کہ آئی ء اُمردہ سال ء بوتگ --- پدء آئی ء بی بی (بلوک) بزاں مات
 ء مات ء رُو دینتگ۔ اُنوں اُمرے سی ء دو سال انت ء آسٹریلیا ء دانشگاہ (شاہ دربرجہا)
 ء وائین ایت ---

چہ کار ء ماہے ء مُرخصی (موکل) گپتگ ء یہ بلوچستان ء گردگ ء۔ آلوٹیت وتی
 پشت پداں بہ شوہاز ایت ء بلوچستان ء زندگی ء چٹاں گوں وت بہ گند ایت۔“
 ”بلے بلے --- اے و سک شریں کارے --- باریں مُسلمان انت اگس نہ
 پرنگی یے؟“

”آگشیت آئی ء مات ء پت ہر دوئیں سور ء و ہدء مُسلمان بوتگ انت --- بلے
 مات ء مات ء اُنکتہ وتی دین ء سرء انت۔ کول آدم بیگ ء آئی ء وتی کسانی ء دیتگ
 کہ مات ء رابی بی اسلام ء وانگ ء سر پد بوگ ء باز برء سکین داتگ بلے دین ہجبر دوئیں
 مات ء جگت ء میان ء اڑے جوڑ نہ بوتگ۔

پت ء مات ء بیرانی ء رند و ہدے آدم ء بی بی ء آگوں وت ء بُرت گڑا بازیں عیسائی
 سیاد وارساں بی بی ء راسکین دات کہ آدم ء وتی دین ء بہ ترین ایت بلے آسکین اُصول
 پرستیں مردے پمشکا آئی ء گوں وتی نماسگ ء چوشیں کار نہ کُت ء آدم ء تربیت ہمارنگ ء
 کُتگ کہ یک مُسلمان چلے ء بوگ لوٹیت۔“

”اے بلائیں گپے --- حیر! تو چہ آئی ء جُست بہ کن کہ آئی ء پت بلوچستان ء کُجام
 دگ ء مردم بوتگ ء آوتی پت ء ملک ء مردمانی بارو ء چے چے زانت۔ پدء آئی ء پت ء فامیل
 چے بوتگ --- اے چیزانی زانگ ء رند آئی ء پُشپد ء شوہازگ رُو تربیت انت ---“
 ”من جُست پُرس ء کنوں گڑا شمارا حال دیوں ---“

گوانکو ۽ سرءَ زنگ جنوک ۽ چه گوانکو ۽ چست کنوک جُست ۽ آت: ”سلام! اے
میر بیبگر ئی (۽) لوگ انت؟“

”علیک سلام۔۔۔ اهو! من بیبگر چا کر آں۔ شما کیت؟“

میر بیبگر ۽ دیم ۽ مردم ۽ پجار لوٹ ات۔

”من مهران ئی (۽) مات، ناز اتون گپ ۽ اول۔۔۔“

”جی اڈا جان! چون ات شما۔۔۔ لالاد درحمان چون انت گوں چُکاں۔۔۔ منے

مهران جان چون انت؟“ میر بیبگر کہ پیسر ۽ حیران ات نون پجایارگ ۽ رند گوں وش تبی ۽
حال احوال کنگ ۽ آت۔

ناز اتون ۽ گوں گران وری گالوار ۽ در اہینت:

”دزست ڈڈ جور انت۔۔۔ من پہ کارے ۽ شمار ازنگے جتگوں۔“

”جی اڈا۔۔۔ حکم۔۔۔“

”من پہ مهران ۽ وتی گہار ۽ زبان داتہ۔۔۔ (ناز اتون ۽ ڈال ڈال ۽ گپ جنگ بنا

کُت) بلے مهران ئی (۽) پے لوٹیت گوں شما گپ بہ جنت۔ (میر بیبگر ۽ سٹے کُت)۔

من گوشوں و ہدے مسیت وتی لوگ ۽ دپ ۽ آست انت گراپہ نماز ۽ ماپر چا دگہ

جاہے ۽ بہ روئیں۔۔۔ تو اوں (ہم) زان ۽ کہ مار وار تگیں مردم مُشک ۽ اوڈ ۽ گور ۽

ترسیت۔۔۔ پمشکا تُرسوں کہ منی گہار ۽ رنگ ۽ منی گہار زات ئی (۽) سانگ ۽ دگہ کسے

مہ بارت۔ (بیبگر اَجگہ بیت)۔۔۔

(دمانے حاموشی ۽ رند) نون چہ تو دز بندی انت کہ و ہدے مهران ئی (۽) پے پہ

سانگ بندی ۽ گوں شما گپ بہ جنت پہک ۽ اکیکم ۽ بہ کن ات۔۔۔

منی و گپ حبر ۽ اے نگہہہ سریں پت چُک بچچ مان نیار انت۔ (دمانے ایشی ۽

پسوہ ودارہ بے توار بیت و دو بر گپ و لگت ات

مس سرپدوں کہ تو گوں نور جان و مئے وت ماں وتی دل گزانی و بلاس کنگ و
دلما نگ و اگس پہ دل سٹک شما دوئیں ہے چیز و لوٹوک ات۔۔۔ گڑا گوں مہران تی
(و) پت و منی گپ و جبر مہ جن ات۔“

ناز اتون و وتی گپ بلاس کنگ ات و گو انکو و بند کنگ ات بلے میر بیبگر و سر و
تر گے و گپتگ ات۔ آئی و سر پر نہ بیگ و ات کہ چے بہ کنت و چے مہ کنت۔
یک نیمگے و لالا دا دل و انچو سالانی براتی و دل پہکی ات کہ چہ آئی و دروگ
بندگ ہم چہ گناہ و کم نہ ات و دومی نیمگ و ناز اتون و دل گیری و نادوستی ات کہ بچ داب
و سلگی نہ ات۔

گوں وت و جیڑگ جیڑگ و آنور جان و دار و نشت کہ سمین و ہمرانی و بازار و پہ
سودانی و دیریں شتگ ات۔ انگت نیم ادار نہ گو سٹگ ات کہ گو انکو پد و زنگ پہ زنگ
جنگ و بیت۔ میر بیبگر و پہ ناکامی چست کت و توار و اشکنگ و گوں پریشان بیت۔
”سلام بیبگر جان! چتورے تو؟ مس زانتگہ کہ یک شنبے انت تو الم و لوگ و
بے۔۔۔“

میر بیبگر و پیشانوک و ہیدے و سٹ ات۔ دمانے حاموشی و رند آئی و وت و
یکجاہ کنان و علیک گپت۔
”من وش جوڑاں۔ ہو! اے ملک و دولت (حکومت) و جمعہ (آدینگ) و
تعطیل بلاس کنگ۔“

”چک چتور انت۔۔۔ منی بانو کیس گہار نور جان چتور انت۔۔۔ من اشکنگہ سک
ناراحت بوتگ و بستری (تہت و باہوٹ) بوتگ۔۔۔“

”اہو۔۔۔ جنینی نادر اہی یے پیٹگ ۛ۔۔۔ بلے نون زرنگ انت۔ اتوں ہم
گول سمین ۛ مئے پیٹگ ۛ یک شنبے بازار ۛ رپتہ۔۔۔ تو حال کس تئی چک مردم چون
انت۔۔۔“

میر بیبگر ۛ دل کہ چہ ناز اتون ۛ گپاں سک بے وڑ ات، جُہد کنگ ۛ ات کہ رئیس
دادرحمان آئی ۛ اندر ۛ جاوراں چہ توار ۛ ماراں مہ کنت۔

”درست حیر انت۔۔۔ بلے یار! مروچی چہ تو یک مزینں کارے کپتگ۔ نہ
زانوں چہ توتی گپ ۛ بنگیج بہ کنوں۔۔۔“

میر بیبگر ۛ دل در یگ ۛ ات بلے آئی ۛ وت ۛ گران داران ۛ در اہنت: ”دادل
جان! ہرج کارے آست دپ ۛ ہچ دوست مہ دار۔۔۔ اگس منی وس ۛ واک ۛ بیت پُشت
ۛ نہ کنزوں۔۔۔“

”منتواروں! اسل ۛ مَس چہ تو۔۔۔ تئی دوستگیں چیزے یے لوٹگ ۛ دلما نگ
اول بلے پہ گشگ ۛ در اہیں لبز کم ترگ ۛ انت۔“ (دمانے خاموشی ۛ رند)

”چہ تو ز بندی یے کہ منی مہران جان ۛ وتی زاماتی ۛ بزدور۔۔۔ وتی دوستگیں سمین
جان ۛ منی لوگ ۛ براہ جوڑ بہ کن کہ بے جنیں چکے ۛ اے لوگ ۛ دیم ۛ تامورے ۛ
کپتگ۔۔۔ مَس تئی لوگ ۛ رحمت ۛ وتی لوگ ۛ رحمت جوڑ کنگ لوٹوں۔۔۔ اُہیت انت
من ۛ دلپروش نہ کن ۛ۔۔۔“

میر بیبگر ۛ دل ۛ تر لگے کُت۔ یک دوستگیں براتے چوں مہروانیں رنگے ۛ آئی ۛ
دل ۛ گلر ۛ سانگ ۛ لوٹگ ۛ ات ۛ پہ ہما انسان ۛ کہ آئی ۛ چوتی چند ۛ چگانی رنگ ۛ دوست
ات۔ بلے دمانے ۛ رند ناز اتون ۛ جوریں گپتارانی ترانگ ۛ آدو بر بے وڑ کُت۔

رئیس دادرحمان ۛ آئی ۛ در اجلیں خاموشی ۛ اوپار نہ شُشت ۛ جُست ۛ کُت:

”بیبگر جان! زاناں چہ من ۽ ردی یے بوتگ؟“

”نہ نالالا! چوشیں گپے نہ انت۔ (میر بیبگر ۽ گشنے سٹے کت ۽ پھج جالتی گشگ ۽ لگت ات)۔۔۔ اسل ۽ من حیران اتوں کہ تنیکہ ماہ سمین نیگی اے بارہ ۽ پھج پھج پگر نہ جنگ کہ آ انگت ۽ اُرد انت ۽ وانگ ۽ انت (لبزانی ایر برگ ۽ رند)۔۔۔ من ۽ چیزے و ہد بہ دے تاں چکاں گوں شور ۽ سلا یے بہ کنوں پد ۽ ترا حال دیوں۔“ (میر بیبگر ۽ ہمانی ۽ گالوار ۽ گوں پسودات)

”شر انت گڑا من ترا دو سے روچ ۽ رند جست کنوں۔ چکاں سلام بہ کن۔ یہ منیگی کارے امرے بیت پھج مڑامہ کن۔۔۔“

”سر ۽ سلامتی۔۔۔ پھمکیناں (درستیں مردماں) سلام بہ رسین۔۔۔“
گوانکو بند کنگ ۽ رند آہال ۽ صوفہ ۽ سر ۽ مچ بیت۔ ہے و ہد ۽ نور جان گوں سمین ۽ سلام دیان ۽ لوگ ۽ پترگ ۽ ات۔

مہران ۽ سر تڑگے ۽ کپتگ ات۔

”نا ہجبر۔۔۔ ہجبرانی ہجبر چوش بوت نہ کنت۔۔۔ من ۽ پھج پھج باور نہ بوہگ ۽ انت کہ نا کو بیبگر چوشیں پسودنت۔ آوسک آزات پگریں مردے۔“

”منی چو۔۔۔ منی دل اول (ہم) اے گپ ۽ منگ ۽ تی وڑا از یگ نہ انت کہ بیبگر من ۽ چوش نچک ۽ جواب دنت۔۔۔ آئی ۽ و جند ۽ سور گوں نور جان ۽ وتی پسند ۽ بوتگ۔۔۔ (وتی لبزانی ایر برگ ۽ رند)۔۔۔ آروچاں یک بلائیں آسے تی بی بی (بلوک) ۽ لوگ ۽ روک بوتگ ات ۽ یک آسے میر چا کرنی (۽) کمپان ۽۔۔۔ بلے بیبگر ۽ پھمکیں (درائیں) مردم جواب داتگ ات انت ۽ ہے سوب ۽ پاکستان ۽ در پہ در

ہم بوتگ ء ملک ءے چنت سال ء ویل داتگ ---

آئی ء آرات پگری ہمنچوک انت کہ آہجر وتی چگانی پسند ء حلاف ء اُشبات نہ
کنت بلے آہو --- اے الم ء بوت کنت کہ بلکیں چہ سمین جان ء آہاں جُست کتگ ء ہمانی
ء جند تنگی رازیک نہ بوتگ ---

شر! تو اے بہ گش کہ کدی توتی پسند ء بارہ ء سمین جان ء گوں گے جنگ یا
آسر پد بوتگ کہ تو پہ آئی ء دلما نگ ءے ---“

”ناں منی پے --- گوں سمین ء مس دیم پہ دیخی ء ہجر چوشیں گپ نہ جنگ بلے منی
دل سد در سد سک انت کہ آہجر پہ من نیگی مڑا کت نہ کنت کہ آچہ وتی جند ء گیش منی سرء
بیسہ کنت ---“

”گڑا مہران جان! اے چتو بوت کنت کہ میر بیبگر دگہ ہچ مہ گشیت بس ہے
بہ گشیت کہ سمین ء مہران دو جتائیں چا گرد ء زندگی کنگ ء انت --- سمین ملک ء
نشت نہ کنت ء ملکی زندسک گران انت پمشکا چہ تو پہلی لوٹوں کہ ما اے سانگ ء آہو
کت نہ کن ایں، پہ مہران نیگی شاد گہ نیمگے ء بہ چارات بلکیں چہ سمین ء شر تریں جنک
ءے بہ رس ایت ---“

”مسن وت ریں کراچی ء --- من اے فیصلہ ء ہچ رنگ ء نہ من اول ---“
چہ مہران ء گپ ء ناز اتون ء پیشانوغ ء ہیدے ء سٹ ات۔ آسک پریشان
بیت۔ و ہدے رئیس دادرحمان پہ کارے ء ڈن ء در کپت گڑا مہران ءے دیم ء کت ء لہم لہم ء
گشگ ء لگ ات :

”مہران جان! --- تو پر چیاوت ء چوش پریشان کتگ --- زاناں تو کپتگینے ءے
کہ آہانی پاداں کپگ ء تو کراچی ء سر کپتگ ءے --- اگ منی دل ء گشے سمین و ہچ پیم ء تئی

مٹّے نہ انت، بلے مارا تو شات نہ بوتگ نے (پدے مہران ۽ ملوریں دیم ۽ نیمگ ۽ چاران ۽)
 --- تئی ورنگ ۽ سرے ہزار جنک گنوک بنت --- ترادگہ بازینے رس ایت ---
 تو ت گندے کہ تئی رنگیں چہ آئی ۽ ہزار دَر سد شتر ترینے ۽ سانگ ۽ مکن کنگ ۽ رند
 آئی ۽ ہچّ کسے نہ زور ایت تری کلماٹ بہ بیت۔ "ناز اتون ۽ مہران تسلی دات۔
 مات ۽ گپ ۽ مہران بے تاہیر بیت۔ ہما دمان ۽ گشنے چہ والے ۽ چہہ سرّ ات:
 "نہ نا منی ما۔۔۔ چوش پہ چے گشنے۔۔۔ سمین ۽ ہاوند انجیں دَرے بہ دنت کہ چہ
 من ۽ ہزار دَر سد شتر بہ بیت ۽ ہجر گریں گواتے دیم ۽ ۽ مہ لگات۔۔۔"
 "منی چو! تو پہ آئی ۽ بدنے بلے من پہ شتری زانوں۔۔۔ آئی ۽ پت ۽ ترا پر چیانہ
 زرتگ۔ تو گل نے کہ آئی ۽ ترا وتی چک کتگ بلے راستی ہمیش انت کہ آئی ۽۔۔۔ تئی
 گریبی ۽ سرے بڑگ وارنگ ۽ ترا وتی گور ۽ انچو سالان داشنگ۔
 نوں چوش و بوت نہ کنت کہ آوتی یکیں جنیں چک ۽ اوں (ہم) تئی گریبی ۽ ہمراہ بہ
 دنت۔۔۔ تو کہ اے گل ۽ پیش ۽ کہنیں لوگ ۽ زندگی کنگ ۽ ۽۔۔۔ آچہ کج ۽ وتی
 بلاہیں بنگلہ ۽ تہ ۽ ہزار آسراتیاں گوں زندگی کنوکیں چک ۽ تئی باہوٹ کنت۔۔۔ منی
 چو دَر آمد دَر روت بلے وتیگ۔۔۔ وتیگ ترا روج ۽ سرے دور نہ دنت۔۔۔ پمشکا
 مروچی ستر اے گل ۽ کہنیں لوگ انت بلے تئی سرے ساہگ ۽ دیوک ہے تئی مات ۽ برات
 ۽ گہار آنت دگہ تئی پت ۽ برات ۽ دیم اوں (ہم) پُریں انت کہ براتوئی نام ۽
 پُر انت۔۔۔" چہ ناز اتون ۽ سرینگ ۽ مہران ۽ دل ۽ اُپارگے در اتک۔

مروچی کمپان ۽ کس نیست ات دزست راسک ۽ پہ دیر سیادے ۽ سُوراں شنگ
 ات آنت۔ ناز اتون ۽ امان گوں وت ۽ بُرتگ ات۔ رئیس عبداللہ ۽ جن چک ۽ پریاتون

گوں چُکاں ہمراہ ات اُنت۔ یلان ء وانگجہا ء چکاس سرء ات اُنت پمشکا آوتی ہم کلاسی
 بچکے ء لوگ ء پھوری ء وانگ ء شنگ ات۔ رئیس دادرحمان ہم شہر ء وتی پل ء شنگ ات کہ
 مروچاں گیشتر آہانگر ات۔

مہران کہ انگت وتی شاہ دربرجاہ ء موکلانی سرء لوگ ء ات، تیوک ء تہمت ء سرء
 لیٹ اتگ، وتی زند ء گوستگیں شپ ء روچ ء جیڑگ ء دل ء جوڑگ ء ات کہ ہمے ساعت
 ء ڈٹی دروازگ ء پیچ بیگ ء مردمے ء پادانی توارے گوشاں کپت۔

آئی ء وتی سرچست کُت تاں دَری دروازگ ء نیمگ ء چماں شانک دات بہ
 کنت کہ جنینی سیاہیں چادر گردے ء بُش ء سرء چمے کپت اُنت۔

”لوگ ء و کس نیست۔۔۔ اے ساعت ء کئے اُتکہ۔۔۔“ گوں وت ء تران
 کنان ء آپاد اُتک تہمت ء سرء نشت کہ ہمے و ہد ء اوتاگ ء دَرٹلگ ء توار اُتک ء بی بی
 ایمنہ گوں مہروانیں چکندے ء سلام دَیان ء توک ء پُترت۔

”علیک سلام تروحال جان!۔۔۔ (مہران گل بیت) وللد کہ تئی امرسک
 درا ہے۔۔۔ من ء دو سے روچ انت کہ پہ تو سک زہیر کنگ ء ات۔“ بی بی ایمنہ ء
 علیک گران ء مہران چہ وتی جاہ ء پاد اُتک ء آئی ء دستاں گران ء وتی تہمت ء سرء یاورت
 نندارینتے۔

بی بی ایمنہ پہ مہران ینگے پگر مند ات۔

”وے بچے! ترا چون انت، وتی دیم ء بہ چار۔۔۔ پہک ء حشک ترا تگے۔
 زاناں ترا خاب گاہ (ہاسٹل) ء پہ ورگ ء ہیچ نہ دینت۔۔۔ چمانی کر ء بہ چار چو
 شونز ترا تگ۔۔۔ رُوت وتی وانگ ء ہلاس کن ء ہیا۔۔۔“

بی بی ایمنہ ء دست ء وتی دستانی میان ء ایر کنان ء دراہینتے:

”تروہل جان! انچو پگر مہ کن۔۔۔ تئی برازہت ءہچ نہ انت۔“

”شتر تو بہ نند من پہ تو آپ تامے کنوں۔“ مہران ء پادا آہگ ء جھد کت کہ بی بی ایمنہ ء پد ء آئی دست گپت انت ء وتی دیم ء نندارینت ء۔

”من چہ لوگ ء وار تہ پیدا گوں۔۔۔ تو بہ نند من ترا چاروں پد ء رُوں۔۔۔ دگہ وانگ ء ترا وانچوش ہولینتگ کہ سالے سالے ء رند گندگ بئے۔۔۔“ بی بی ایمنہ ء گوں لاڈوکی ء دراہینت۔ پد ء دمانے گوں حاموشی ء آئی ء نیمگ ء اُرتی ء چاران ء تران ء بے بنا کت:

”شتریں مہران جان! یہ گپے بہ گوش۔۔۔ حبرے منی گوشاں کپتگ ات، باریں راستے دروگے۔۔۔ چونائی ء من چپتی مات ء ہمے جُست ء اتلگ اتوں بلے شتریں کہ تئی وتی جند ہمد ء انت۔۔۔“

”چونیں جُستے تروہل جان؟“

”تئی بارہ۔۔۔“

”منی؟“

”ہوتنیک۔۔۔ ہمے نہ کہ تو بیبگرئی (ء) جنک لوٹ اتگ ء آئی ء مرا کتگ۔“
چہ بی بی ایمنہ ء گپ ء مہران ء وتی سر جہل کت۔ تاں دیر ء آگوں بے توار ی ء ایشی ء نیمگ ء چاران بیت۔۔۔ پد ء گوں لہمیں توار ء جُست ء لگ ات : ”نوں دیمتر ء تو چے کنگ لوٹ ءے؟“

”نہ زانوں۔۔۔“ مہران ء توار پُرتنگ ات۔

”پُر چیانہ زانے؟“

”تروہل! دل ونہ لو طیت کہ سور بہ کنوں بلے منی ما پ زور انت۔۔۔“

”آہم وتی جاہ ء راست انت کہ تئی امر ء نوں درستیں بچک سر لوگ انت۔۔۔“

”سر پدوں۔۔۔“

”گڑا دکہ جنکے اگس تئی چم نظرء؟“

مہران ء گین سار تے کش ات ء گوں دلوارگی دراپینت :

”تروہل! من چہ اُردی ء یکیں جنکے وتی کش گورء دیتگ۔۔۔ بیدء چہ آئی ء دکہ

کسی نیمگ ء دلگوش د یک ء زلورت اوں (ہم) نہ کپتگ۔۔۔ پمشا۔۔۔“

”بلے منی چو۔۔۔ یکے ء سر و دارگ نہ بیت انت۔۔۔ ترا سورو کنگی ایں۔“

”نوں ہر چے منی پے ء منی ما بہ لوٹنت، من ہچ نہ گوشوں۔۔۔“

بی بی ایمنہ ء مہران ء نیمگ ء چارات کہ اے ساعت ء وتی ارساں ایر برگ ء

جُہد کنگ ء ات۔

میر بیبگر گوانکو ء سرء پو دلوارگی گلگ کنگ ء ات :

”من گشتگ کہ شما چہ مارادل گران ات۔۔۔“

”ناں ناں۔۔۔ چوش مہ گوش۔۔۔ سور سانگ قسمت نصیب ء گپ انت۔۔۔“

انسان تہنا واہگ ء جُہد کنت بلے بیت انت ہما کہ چہ ازل ء قدرت ء محت ء نام ء سرء

نویس اتگ (نبتگ)۔۔۔ مہران ء بلکیں بحت گوں نازین ء نویس اتگ۔۔۔“

”انچوش انت، لالا۔۔۔“

”ترا گوں چُگال آہگی ایں بچارنوں نیمون نہ کنے یا۔۔۔“

”لالا۔۔۔ نیون ء گپ ونہ انت کہ مہران در آمدے نہ انت ء منی دل ء آئی ء معنا

ء منی چُگانی معنا یک انت۔ بلے مشکل ایش انت کہ سمین ء سالانہ امتحان ہے روجان

انت۔۔۔ پدء مارادگہ نزیکیں سیاد مردے و ادء نیست کہ سمین ء ہمایانی کرء بہ کن ایں ء

بیائیں۔۔۔ پیسرء نورجانء براتء لوگ کشء پیتگ گڑاما ہم دلم آتیں۔۔۔ بلے نون
دیریں آہم چداں لڈ اتگ شتگ انت۔۔۔ چار آں اگں بالاچء امتخان زوت کٹ ات
انت گڑامن بالاچء سُہیلء زور آں کایاں۔۔۔ نوری سمینء گورء بیت انت کہ جنیں چک
تیوکء الس دیک نہ بیت۔۔۔“

نورجان حیرانیء میر بیبگرء نیمگء چارگء ات کہ گوانکوء سرء دیمء مردمء زبان
دیک ات۔ گوانکو بند کنگء رند آئیء وتی دلگوش ہمایانی نیمگء ترینت۔
”بزاں مهرانء سُور انت۔“ نورجانء پہ پک کنگء جُست کت۔
”اہو! پریاتونء جنک ءے زُرتء۔۔۔ مهران ہم رازیک انت۔۔۔ رئیس
دادرحمان مارالوگء ات۔۔۔“

نورجانء آئیء ٹیلگانی تہا پُرس ات۔ ”گڑ اتور وگ ءے؟“
”اہو۔۔۔ بے روگ نہ بیت۔۔۔ بلے بچار! سمین انگت چہ بچ گپء سہیگ
نہ انت ءمن نہ لوٹ آں کہ آئیء چیزے گوش معلوم بہ بیت۔۔۔ ترا کہ جُست کنت تو پُر چانہ
روگ ءے بہ گش ءے کہ آپریشن (بُر برین)ء رند من دراجیں سپر جت نہ کن آں۔“
”اہو۔۔۔ انچوش کناں۔“

رئیس عبداللہء لوگ ء ڈٹی پٹء تہتء سرء سیادء سنگتیں بچکاں مهرانء گوں گنج
پراک ء شلوارء جان شُشتگ ء گدانی گورء دیکء رند سمرگ چماں داگ، ہنتر جنگ
ء سالونکی پاگ اش سرء بستگ ات۔ آئیء دستي لٹک ء پادء دل چہ ہٹیء سہرات انت کہ
دوشی مات ء تروہاں ہواریء رجیننگ ات انت۔ ہے دورانء کہ پاگ بندی ات لہتے
بچکاں دو چا پی جنگ بنا کت۔ بالاچء سُہیل ہم گوں یلان ء امانء گون کپت انت۔ ٹلک

ء اے اولیٰ سورات کہ آدوئیں ہمراہ ء ات انت پممشکا آہاں سک وش بیگ ء ات۔

مہران ء آسٹریلین سنگت آدم ہم مہران ء کش ء گون ات۔ ایک سی ء دو سالی
ورنایے ات کہ رنگ درو شم ءے درست ہمانگوری ات بلے بلوچی چیدگ ءے ہم گون
ات۔ مہران ء پہ آئی ء وتی سور ء پر کنگ ء دو سے جوڑی بلوچی پشک شلوار ہم دو چائینگ
داتگ ات ء اے ساعت ء آئی ء ہم اسپیتیں پشک شلوار گون سیائیں واسکوٹ ء گور ء ات ء
سک ڈولدار ظاہر ات۔

کساس نیم ادار ء رند دروست دیم پہ مسیت ء روان بیت انت۔ مسیت ء نکاح ء
رند مہران ء بگل کنگ ء و ہد ء گشتے میر بیبگر ء دل ء اُ پار گے چست بیت۔ مہران ء ہم وتی
دل ء درد ایر بُرتگ ات ء اے ساعت ء گون مہماناں وش گپئی ء دلگوش ات۔

سالونک ء نادینگ ء و ہد ء آدم، میر بیبگر ء ہمراہی ء مردینی مہمان سرا ء شت۔
بالاچ ء سہیل، یلان ء امان ء ہمراہی ء ہاوتاگ ء شت انت کہ بانور سنبینگ ء نادینگ
ات ء۔ ہما و ہد ء کہ سالونک نادینگ بیت چاپ ء نازیکانی توار چست بیت۔ چیزے و ہد ء
رند مزنیں آدینکے یارگ بیت ء بانور ء سالونک ء کٹ ء ایر کنگ بیت کہ دوئیناں یک
دومی ء کمو کے چارات۔ مہران ء وتی دلگوش وتی کش ء اُشتا تگیں بالاچ ء نیمگ ء دات کہ
الوت کنگ ء کندگ ء ات۔

”نور جان ء بچک و ظاہر انت بلے جند ء جنک ءے گندگ ء گون نہ انت۔۔۔“

چہ مردمانی چچی ء تلیمان ء گون لال بی بی ء تران کت۔ آہانی پُشت ء نشنگیں بی بی ابمنہ ء
گوش ہما نیمگ ء میک بیت انت۔ آئی ء وتی چم مہران ء نیمگ ء شانک دات انت کہ آئی ء
کش ء بالاچ ء سہیل ہم اُشتا تگ ات انت ء مہران ء گون وش گپئی کنگ ء ات انت۔
”من گوشوں نہ اُتنگ انت۔۔۔ بلے چے چے اُتنگ ات انت وتی جنک

اش وَ نہ داتگ۔ ایشکنگ ء بازیں ٹہل ناز ایش کتگ۔۔۔“

تلیان ء وتی کش گور چاران ء زہر زہر ء پسودات۔

”جنین تو چے گشگ ء ءے۔ سر ء برو برے۔۔۔ تو و انچوش گپ ء ءے، گشے

ناز اتون ء پے بن نہ زانے۔۔۔ اڑے تو من ءے شر نہ من ءے شر۔ بلے منی دل ء چوش کہ

اے اڑگیں جنین ء گوں و تیگاں کتگ آہم پش نہ گیتگ۔۔۔ دگہ تو وت بہ گش مہران

جان ء کئے وتی زاماتی ء نہ زورایت۔۔۔ چوشیں نگ بختیں زامات ء بیچ کز ایلے ء نصیب

ء بہ بیت۔۔۔“

”چو و ہو بلے سر پد نہ بوتوں۔۔۔ زاناں ناز اتون ء چے کتگ کہ تو چو گد یتگیں

ریش یے ء ترون بگ ء ءے۔۔۔“

”شبابش انت جنین ترا۔۔۔ دڑستیں دنیا مالوم انت ء تونے کہ جسٹ ء من ء

کنگ ء ءے۔“

”ماچہ لوگ ء نہ گیش ایں کج ء کسی حال ء مالوم بنیں۔۔۔ تو خچک ء بہ گوش۔۔۔

زاناں چے کتگ ءے۔“

”شریں گوش کن! کسہ ایش انت کہ اے چر بیٹیں جنین ء۔۔۔ ہر کسی گور ء

مہران ء سانگ ء حبر برگی بوتگ۔۔۔ چہ پیسر ء کلوہ یے دیم داتگ کہ مس وتی گہار زہت

زرتگ پمشامے منکم ء دست ء مان مہ دتیت، تری رئیس دادر حمان شمنے دست پاداں بہ

کپ ایت۔۔۔ اہو مہ کن ات کہ رند ء شمنے جنین چک ء مے گور ء کسے تب مہ دنت

میاریگ شما بیت۔۔۔“

چہ لال بی بی ء گپ ء بی بی ایمنہ سنگ سیاہ تر ات ء گوں حیرانی ء مہران ء دو

بر چاران بیت کہ سالونکی پاگ ء گوں نازین ء کش ء شہزاد گے ات۔ نازین ء ہم زیبائی چہ

کسے ء کم نہ ات بلے ”مہراں ء دَرور۔۔۔ یا اللہ! مات چوشیں ہم بنت۔۔۔“

لالا بی بی ء تلیان انگت ہم پچوکان ات انت بلے بی بی ایمنہ ء سرچہ درد ء ترگی
ات۔ باز دیر ء گوں آئی ء ننگ نہ بیت ء روت چداں پادا تک شت۔

”بابا! منی ہم دل لوٹگ ء انت کہ بالاچ ء ہمرائی ء لندن ء بروآں ء وتی پروفیشنل
وانگ ء چہ ہمانگر سرجم بہ کن آں۔“ سمین ء گپ گپ ء و ہدے میر بیبگر ء دیم ء وتی دل ء
واہگ درشان کت انت آگوں حیرانی ء سمین ء چاران بیت۔

دمانے بے تواری ء چارگ ء رند لہم لہم ء ڈرہینت ء:

”بہ چار سمین! لندن ء روگ ء وانگ ء و ہچ بدی نہ انت بلے۔۔۔“

”بلے چے بابا؟ من تہنا ونہ باں، بالاچ منی ہمراہ بیت انت۔۔۔“

”سمین! جان مات ء یل دیک روگ لوٹے؟“ نورجان ء گوں مہروانیں

تہے ء جُست کت۔

”ناں ماما۔۔۔ ترا ہجریل نہ دیاں۔۔۔ تووت نہ گشتگ کہ جنین ء زینت آئی ء

وانگ انت۔۔۔ جنین ء باطن چہ مردین ء زرنگتر انت۔۔۔ آئی ء بیم چہ مردین ء گیشتر

انت، باید آوت ء پچہ بیارایت۔۔۔ جنین وت ء کسی محتاج مہ کنت کہ زندگی موت ہر کسی

سر ء انت چوش مہ بیت کہ بیہلا مسترے چہ لوگ ء بروت جنین پہ پنڈگ ء چمدار بہ

بنت۔۔۔ ماما من تئی سوج وتی دل ء مہر بستگ انت۔۔۔ من وانگ ء رند پدء کایاں

ہمدا شمنے کر ء باں پدء پچ جاگہ ء نہ رواں Promise (وعدہ)“

بالاچ کہ انگت دیر نشنگ ایسانی گپ ء گوش دارگ ء ات نزیک ء اتک ء پہ

سمین ء کُت کنگ ء پچ ء لوت ء لگ ات:

”اَبُو یار! نون اے بلاہ من ء لندن ء ہم ساہ ء پُر کنگ ء نئیلیت --- فل ٹائم
 (ڈراہیں و ہدے) منی پشت ء کپ ایت کہ بوان بوان بوان --- دنیا ء بے وانگ ء ہچ نہ
 بیت انت --- یا اللہ چہ ایشی ء لیکچر ء اشکنگ ء شتر تر انت کہ من ہمید ء بہ باں، ہچ جاگہ ء
 مہ روائ --- Sorry بابا منی روگ کینسل تو ہمیشی ء دیم بہ دے --- من ہمید ء بازوش
 حال آں ---“

”نونو مسٹر بالاچ، تئی شتریں ہم روانت! من پے شتری سر پد آں کہ تئی وانگ ء دیم اِد
 ء پُرین انت و ہدے تو اود ء کس ء نگندے Completly چہ دست ء روائے ---
 باید انت اود ء منی ہیزرانک تئی بڈ ء سر ء بہ بیت ء تو بابا ء رڑاں زوال کت مہ کنے ---“
 ”Oh I see یعنی تو پے منی مخبری ء منی دُملو بیگ لوٹے ---“

”O yes , any objection?“ سمین ء گڈی پیش داشت۔ بالاچ ء
 نزیک ء اُتک آئی ء سر ء پنے جت۔ سمین ء آئی ء بڈ ء سر ء مُشتے ہتر دات۔
 ”سمین، بالاچ شر بہ بنیت --- وتی امر ء بہ چارات ء چکی حرکتاں۔“ نورجان ء
 دوئیں نہر دات انت۔

آدم ء مُلک ء مُلک ء کش گور ء سر جمیں د مگاں تزگ ء مردماں گوں نند ء گند
 کنگ ء ماہے گوازینت ء نون آئی ء ویزہ ہم دیم پے ہلاسی ء ات پمشکا پے استنبول نیگی
 در کپتگ ات۔

مہران ء باز منٹ کت کہ تاں تہران ء رسیدگ ء آئی ء ہمراہ بیت بلے آئی ء
 نتیشت کہ مہران ء انگت لہتے موکل پشت کپتگ ات انت۔
 امان ء تاں زاہدان ء آئی ء برگ رسیدگ ء زمہ واری وتی کوپگاں زرت کہ آئی ء

ہم پہ وتی وانگ جاہء در کپگی ات ء دوئیں بانگواہء در کپتگ ات انت۔

ارز بندء سُپہر اء سہرء لوگ ء در ستیں مردم دیم پہ دیم ء نشنگ ات انت کہ رئیس داد
رحمان ء وتی دیم مہران ء نیمگ ء تڑینت:

”شکر انت کہ تئی سنگت ادء بیزار نہ بوتگ۔۔۔ ملکی مردماں آئی ء باز شرپ
داتگ۔۔۔ ہر کس ء وتی وس ء کساس ء آئی ء مہمانی گتگ ء وتی ڈگارانی سرء گردینتگ۔۔۔
من ء امیت انت تئی سنگت پہ وٹی چداں شنگ۔ آئی ء وتی جنہ ہم سک شتریں مردے۔“
”چو و اہومنی پے۔۔۔ آہم اے ٹلک ء اے ٹلک ء مردمانی سک باز توسیپ
کنگ ء ات۔۔۔ گشگ ء ات کہ دگہ برے پہ گیشتر و ہدء کیت۔۔۔“

”وشیں گپے۔۔۔ منے لوگانی دروازگ ہدام پہ آئی ء پیچ انت۔ (دمانے حاموشی ء
رند) کارے زانے آئی ء بلوچی اشکنگ ء رند دزست حیران ات انت کہ آہر آئی ء استاد
کئے بوتگ۔۔۔ تو باز رحمت کش اتگ آئی ء سوج د یگ ء۔۔۔ گلہو کے چہ لہجہ ء
(گالوار) ء برے برے گمان بوتگ کہ در آمدے دگہ نامہد اسک وشیں بلوچی کنت کہ
انچوزوت کسے جایاورت ء نہ کنت۔“

”اہومنی پے! پیسہ آئی ء چہ نامداریں شاہدر بر جاہ ء ہم کورس لوٹا نیتنگ بلے آ
وت گشیت کہ من ء انچو ملک نہ رس اتگ انچو کہ گوں تو بلوچی در برگ ء منی زبان پیچ
بوتگ۔۔۔ آلوطیت کہ پہ منے ٹلک ء ہم چیزے بہ کنت۔“ مہران ء پؔسودات۔

”سک شتریں گپے۔۔۔ ہاوند پُشت پناہ ءے بات۔“

میراث۔ سال دوہزار چار

اوتاگ چہ کولر ۽ ترندیں گوات ۽ سک سارت ات۔ آئی ۽ ہم نون گوار کنگ ۽ ات۔ لوٹ ات ۽ کہ کباٹ ۽ چادرے بہ زورایت ۽ وتی پاداں پر بہ دنت یا کولر ۽ سارتی ۽ کمتر بہ کنت پد ۽ جیڑات ۽ کہ رند تر ۽ بہ کناں شتر تر انت۔ دمانے کولر ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ پد آئی ۽ وتی دیم ۽ ایریں دوئیں کتاب ”وراثت“ ۽ Iranian Civil Code یک پہ یک ۽ چاران کت۔ آچہ سرشپ ۽ ہے کتابانی چارگ ۽ وانگ ۽ سرپٹ ات ۽ وتی زلورت ۽ گپانی سر ۽ ٹک جنان ۽ وتی رود پتر ۽ تہ ۽ نبشتہ کنان ات کہ انا گہہ لامپ (Lamp) ۽ چراگ مُرت۔

وتی چم ۽ نزیورت انت ۽ لامپ ۽ نیمگ ۽ سک ۽ دات انت۔ تہاریں اوتاگ ۽ چم پہ چم ۽ کار ۽ نہ ات کہ شپ ۽ دومی پاس ات۔ آئی ۽ وتی دست لامپ ۽ نزیک ۽ بُرت ۽ دزموش کنان ۽ چراگ ۽ بٹن ۽ دو بر ۽ پچ کت۔ ہما دمان ۽ چم ۽ نازین ۽ سر ۽ کپت انت کہ بوپ ۽ تل ۽ چو پشی نیگ ۽ سرپڑ کنگ ۽ ات۔

”اے چہ کنگ ۽ تے تو۔۔۔ من ترانہ گشت پردے بہ وپس بلے لامپ ۽

چراگ ۽ دست مہ جن۔۔۔“

چہ دومی نیمگ ۽ سرجمی ۽ خاموشی ات۔ نازین ۽ نون سرپڑ کنگ بند کنگ ات۔ مہران ۽ دو بر آئی ۽ نیمگ ۽ چہ زہر ۽ چارات ۽ پد ۽ وتی دلگوش ۽ کتاب ۽ وانگ ۽ نیمگ ۽ دات۔

کساس دہ منٹ ۽ رند نازین ۽ وتی بوپ چہ سر ۽ نیمگ ۽ کمو کے لگوش ۽ مہران ۽

نیمگ ء تڑس تڑس ء چارات ء یک رندے پدء لامپ ء چراگ ء کشت ء دو بر بوپ ء
تل ء وت ء چیرے ء دات۔ نوں مهران ء مجگ گتر حراب بیت۔

”اے جاہل ء ہفتاد ء ہفت کانیکر ء زورمان انت۔۔۔ ہجر مردے نہ بیت۔“

وت سرء نرونڈان چہ زہر ء وتی جاہ ء پاد آتک ء کتاباں زوران چہ اوتاگ ء
درکپت۔

”آگس ہال ء چراگ ء روک بہ کنوں روژناتی دزستیں اوتاگاں روت، پدء مردینی
مہان جاہ ء توکی ء ڈنی چراگ ء بٹن ہم یکنین انت۔۔۔ آگس روک ء بہ کنوں ہمسائیگانی
چکھاں وگک پرمانیت۔۔۔ منی حیال ء آشپز خانہ (چل) گہتر انت کہ چداں دیر ء پہ
یک تر انت۔“ گوں وت ء الوت کنان ء آدمی پہ چل ء روان بیت۔

چل ء رسگ ء گوں آئی ء چراگ روک کت ء دیوال ء گوں ڈ کیبتگیں سندلی یے
چست کت ء چل ء میان ء یا ورت ء ایرے کت۔ چل ء آپیں سارتو (کولر) پچ کنگ ء
جہدے کت بلے آ انچوش گڑ گڑ ء توار کنگ ء ات گشنے سر جمیں میتگ ء مردماں چہ واب ء
جہہ بہ سرین ایت۔ آئی ء ہامان ء چپت کت ء کھنیں پنکھا ء واٹر الیکٹرک ء بورڈ ء مان
کت ء وت آتک سندلی ء سرء نشت۔

گوات گمچین ء رنگ ء پنکھا ء گوات ء ساہ ہم گشنے دست ء زیکت ء محتاج ات۔
بازل ء انچوش لڈگ ء ات انت گشنے ملکموت ء گنگیر کتگ بلے پہ مهران ء اے
کتابانی انشبی وانگ ء ہلاس کنگ ہمخچو الی ات کہ آئی ء پہ ناکامی اے زہریں گڑ دیر
بُرت ء گرماگ ء لیپ ء گرم ہم سرگوز کنان کت۔ گوں وانگ ء شپ ء یک وہدے ء
سندلی ء سرء دل ء واب ء شت۔

بانگواہ ء رئیس دادر رحمان پہ نماز نیگی مسیت ء درکپیگی ات کہ چہ کمپان ء گوزگ ء

وہدء چم ئے چُلّ ء چراگ ء سرء کپت اُنت۔

”وے آشپز خانہ ء چراگ پہ چے روشن اُنت؟ بلکیں چُگاں شموشتگ۔۔۔“

گوں وت ء تران کنان ء انچوش چُلّ ء توک ء پُترت، چم ئے سندلی ء سرء واپیں
مہران ء کپت اُنت کہ کتاب ئے کُٹ ء اُت اُنت ء کلم لنکگانی شم ء۔ آنچیں گرانیں واپے
ء اُت کہ چہ گرم ء ہیدء مچلگ ء ہم آئی ء ہیچ سُدء سمانیست اُت۔

”مہران۔۔۔ مہران جان۔۔۔ منی چو پادء۔۔۔ تو اِدء پَر چیا و پتگ ئے؟“

رئیس دادرمان ء آئی ء بردست سُرینت پہ پادکنگ ء۔ آیکہ نگہ جہہ سرات ء وتی
کش گورء بربرء ء چاران بیت۔ انچوش چم ئے پت ء کپت اُنت اُجگہ بیت۔
”مم۔۔۔ مم۔۔۔ منی پے۔۔۔ تت۔۔۔ تو۔“

مہران ء میکینگ ء گوں پت ء دراہینت : ”بچا! اے وپسگ ء جاہ وَنہ اُنت۔ تو
وتی بلائیں اوتاگ ویل داتگ ء اِدء کپتگ ئے۔۔۔ آفرین (شاباش) اُنت ترا۔“
آہمادمان ء چہ سندلی ء چست بیت اُشتات۔ چم ئے کتابانی سرء کپت اُنت کہ چہ
کُٹ ء کپگ ء رندزمین ء سرء چپکائی تالان اُت اُنت۔ گوں حجاتی وتی سرء پُشت ء
کبچینان بیت۔

”شریں، بُرووت اوتاگ ء بہ وپس۔۔۔ بلے پیسء دَر نماز ء بہ گر، نماز بہ کن رندء
وتی اوتاگ ء برو۔۔۔ من نون مسیت ء رُوگ ء اول۔“

پت ء رُوگ ء رند مہران گیا سان دیم پہ اوتاگ ء روان بیت۔

کنگ کالج لندن ء چہ مین بلاک ء ڈن شاہیگانیں باگے ء ایریں ہالیکیں ڈیسک ء
سرء نندگ ء رندسمین ء وتی فائل ء فولڈرز و تیک ء شاہ زیب ء میان ء ایر کُت اُنت ء سر جہل

کنان ء چہ فولڈ رے ء تا کہ یماں پُشت دیم کنگ ء لگت ات کہ آئی ء چہ وتی پینٹ ء کشی
نیمگ ء کیسگ ء سگریٹ ء لائٹ کُش ات آنت ء انچوش سگریٹ روک کنگ ء ات سمین
ء وتی سرچست کُت ء ترندک ء آئی ء نیمگ ء روک روک چاران کُت۔

”ایکسیکوزمی سر! پلیز No Smoking۔۔۔ (دمانے حاموشی ء رند)

اگس من ردمہ با منی حیال ء شامبے حال کُتگ کہ من ء چہ اے سردردیں چیز ء سک
کُت ایں۔۔۔

(سارتے ساہے کشگ ء رند) حیر! پریکٹیکل اسائنمنٹ ء بارہ ء باوست ء رند

وہدے من چہ ادء چست بان ء وتی ڈیپارٹمنٹ ء رواں گُرا شامبے شک وتی اے جُونیں
سگریٹ ء دو بر روک بہ کن ات ء وتی جند ء بُن بہ دسیت۔۔۔ وللد کہ من ہچّ پہ ہچّ ء بدنہ
براں۔“

سمین ء ترندیں تزون ء آئی ء گوں بُرزیں توار ء ٹہکے دات۔ دمانے ء رند گوں وش

تبی ء گشگ ء لگت ات:

”یار! تو دیریں چوشتریں چُگانی رنگ ء وش وش ء حاموش ات ءے ء لہم لہم ء گپ

ء آتے۔۔۔ باور کن منی شیطانی ء سک تورگ ء ات۔“

”اوریلی؟ (راستی ء)۔۔۔۔۔ پتئی مالومداری ء حالے سرکنگ لوٹ آں کہ اے

وہد ء اے پراہیں باگ ء من ء تو تیوک ء نہ نشنگ ایں۔۔۔۔۔ چہ مارا ابید بازیں نودر بر

نشنگ ء گردگ ء آنت۔۔۔۔۔ اگس تو لوٹے کہ من تئی سر ء جاک سلوات بہ کن آں، گوں تو

جنگ بہ کن آں کہ تراوش بیت انت۔۔۔۔۔ گُرا باور بہ کن من ہم ہچّ مٹانہ کن آں۔۔۔۔۔ (پدء

گوں تزونیں بچکندے ء)

چے گُشتے۔۔۔۔۔ بہ کن آں بندات؟؟؟“ سمین ء وتی تزون برجم داران ء ڈال ڈال

ءَجُست كُت۔

”نہ باباناں۔۔۔ تراہج بھروسا نیست حطرنا کیں بانگ۔۔۔“

شاہ زیب ءِ کندگ ءِ پڑا دراہینت ءِ دمانے ءِ رندوتیگ ءِ آئی ءِ میان ءِ ایریں
پچیں فولڈر بند کُت۔ پدے دمانے بے تواری ءِ رند ءِ آئی ءِ نیمگ ءِ گران تہی ءِ چاران ءِ
الوت ءِ لگ ات :

”شر اے گپ ءِ بل۔۔۔ مروچی چہ تو زاتی جُستے کنگ لوٹ آں۔۔۔ من ءِ سٹک
ایں تو دروگ نہ بندے۔۔۔“

”اگس دروگ ءِ بندگ زلوری بیت۔۔۔ گڑا؟“ سمین ءِ لکک جہلی دتتان ءِ سرے
کنان ءِ گوں بچکندے ءِ الوت کُت۔

”ناں یار پلیر دروگ اے ساعت ءِ اناں۔۔۔“

شاہ زیب ءِ گالوار ءِ سنگینی ءِ رند سمین ءِ ہم وتی تب مٹ کُت :

”شر بہ گش۔۔۔ چونیں گپے کہ انچوسنیدگی ءِ (سنگین تہی) گوں جُست کنگ
لوٹے۔۔۔“

شاہ زیب ءِ دمانے آئی ءِ نیمگ ءِ چارات ءِ سارتیں ساہے کشگ ءِ رند لہم لہم ءِ

کشگ ءِ لگ ات : ”تراپہ وتی زند ءِ ہمراہی ءِ چے پیہیں مردین دوست بنت“

”من ءِ؟“ سمین ءِ چہ حیرانی ءِ آئی ءِ نیمگ ءِ چارات۔

”آہوترا۔۔۔ پرچا کہ منی دیم ءِ اے وہد ءِ تیوک ءِ تونشتگ ءِ۔۔۔“

”آہو۔۔۔ ہاں۔۔۔ حیر! من اے بارہ ءِ ہجر پگر نہ کنگ۔“

”پدے ہم؟“ آئی ءِ وڑ ءِ پیم وتی پسو ءِ لوٹوک ات انت۔

”گڑا ہر کسے ءِ منی بابا، منگی گچین کنت من ہمانی ءِ زور آں۔۔۔“

”Don't you love to anyone (تراگوں ہنچ کس ء مہر نیست یا ترا

کس دوست نہ بیت؟)“

شاہ زیب ء گپ ء آجگہ بیت۔ دونیلگیں بلوریں چم آئی ء چٹانی آدینک بیت
انت۔ دمانے ء وتی چم ءے چپت کت انت ء دگوش ءے شاہ زیب ء نیمگ ء دات کہ آ
ہم پہ پٹو ء ودار یگ ات۔

”نا بابانا۔ اے منی رنگیں مردمانی کار نہ انت۔۔۔ مہر باید گوں ہمانی ء بہ بیت کہ

زند ء ہمراہ بہ بیت۔۔۔ دگہ و درست دروگ انت۔ “This is what I think

”Not bad (بد نہ انت)۔۔۔ شر اے بہ گش۔ اگس من تراگوں سانگ

کنگ ء دل مانگ بہ باں گڑ اتی ماما بابا ء راز یگ کنگ ء طریقہ کار (رہ بند) چے بیگ

لوٹیت۔۔۔“

”تو؟“ سمین ء گشے سر پر نہ بیگ ء ات کہ شاہ زیب چے گشگ ء انت۔

”اہومن۔۔۔ یعنی۔۔۔ بانک سمین میر! اے شاہ زیب آفریدی گوں تو زندگی

کنگ لوٹیت۔۔۔ وللد! تو من ء سک دوست بے۔۔۔“

”Oh! really?“۔۔۔ سمین ء پہ ستانینگ ء مسکرائی کت۔

”من مزاق (مسکرائی) نہ کنگ ء آں۔“

دمانے ء رند سمین ء وتی تب مٹ کت ء گوں جہلیں توار ء دراپینت ءے:

”شاہ زیب! تو شتریں بچکے ءے۔۔۔ بلے منی جیڑہ ایش انت کہ من ہما

سوسائٹی (چاگرد) ء بہر آں کہ اود ء جنیں چک ستر آزات بہ بنت وتی زند ء فیصلہ زورگ ء

آزات نہ انت۔۔۔

منی بابا ء منیگی سک باز رحمت کش اتگ۔۔۔ (سارتیں ساہے کشگ ء رند)

ترا باور کنت! ملک ء منی کا کا حمل ء مدام گوں منی بابا ء ہے گشتگ کہ جنیں چک ء باز مہ
 وائین کہ رند ء چہ دست ء در کپنت بلے منی بابا ء کہ وتی مستر میں برات ء ہیچ گپ ہجر مہ کن
 نہ کُتگ بلے منیگی --- آئی ء وتی دو سستیگیں برات ہم ہیچ کمار نہ کُتگ --- اے ساعت
 ء کہ من تئی دیم ء نشنگ ء انچو بیسہ ء سر ء گپ جنگ ء یاں اے ہم منی ماما بابا ء دین
 آنت --- زاناں من سہی نیاں کہ منی اد ء دیم دیک ء منی ماما بابا ء سر ء چچو کُتگ چست
 بیگ ء آنت؟

--- I am sorry Shahzaib من نہ لوٹ آں کہ منی بابا من ء اد ء

دیم دیک ء وتی اے فیصلہ ء پشومان بہ بیت ء چہ من ء رند آ یو کیں منی خاندان ء اے دگہ
 جنگ منی سوب ء ڈن ء در کپت مہ کن آنت ---

”یار! من ترا اے و نہ گشتگ ء آں کہ تو گوں من ء کورٹ میر ہیچ بہ کن --- من ہم
 شر پداریں مردمانی بچکے آں --- من ء ہم گہا راست انت ء دگر ء گہا رانی شرپ ء عزت ء
 پہ شری زاناں --- تو بس وتی بابا ء موبائل نمبر ء من ء بہ دئے --- من یا منی پت گوں آئی ء
 وت گپ جن میں ء چوشیں ہیچ جبر نہ کن میں کہ تئی نام پولنگ بہ بیت ---

(دمانے بے تواری ء رند) ترا باور کنت، تئی برات بالاچ ء تئی جند ء گندگ ء رند
 من سدک آں کہ شمنے فیملی (کٹم) وانندگ ء سر پدیں فیملی (کٹم) یے --- ء آچک ء
 شریں باندات ء چارک آنت نے کہ دقیانوسی (گہنگیں) دو دمان ء ---

من ء بلوچ سک دوست بنت کہ پیسیر ء مئے ہمساہگ بلوچ بیتگ آنت پدے
 شال (کوٹہ) ء وانگ ء و ہد ء بازیں بلوچی ء براہوئی گپ جنو کاں گوں سلگتی بیتگ --- من
 آہانی لوگ ء ہم شتگوں ء آہاں من ء سک باز مہر ہم داتگ، زبان ہم چہ ہمایاں در برتگ ---
 (دمانے حاموشی ء رند) پیسیر ء مئے قوم ء توک ء ہم در قوم زورگ ء رواج نہ

پیتنگ بلے نون وتی ہم در وریں خانداناں در قومانی توک ء ہم سانگ کن ایس۔۔۔ منی دیم
 ء بازیں بلوچ اے ملک ء ابید پاکستان ء ہم گو سنگ آنت کہ آہانی سور سانگ گوں
 در قومان پیتنگ۔ اے چوشیں بلا میں جیڑہ یے وَ نہ انت کہ تو ایشی نیگی انچو پریشان بیگ ء
 نئے۔۔۔ (پدء سارتیں آہے کشگ ء رند) بلے آہو۔۔۔ اگس تئی دل منی زورگ ء
 رازیگ نہ انت۔۔۔ گڑامن ترا مجبور نہ کن آں۔“

شاہ زیب ء آئی ء چمانی نیمگ ء چاران ء دراہینت۔ سمین ء وتی سر جہل کت۔

”منی چو! من تئی پت ء ہما و ہدء اوں گشتگ ات کہ شرعی ء قانونی ہر دو دابیں راہ پہ
 گچین کنگ ء منے گورء آست انت بلے تئی پے (دمانے حاموشی ء رند) تئی پے چہ زہر
 کاری، جنگ جدل ء کشت ء کشار ء ہمناک ات۔۔۔ آہا ایمنی ء شوہا زیگ انت کہ
 وتی جندء حق ء ہم الس د یگ ء پشت ء نہ کنز ایت۔ چوشیں پچیں دل ء انسان اگس وتی بہ
 گشوں من اے ملک ء تہ ء و ہجبر نہ دیستگ۔“

میر چا کر کہ نون چہ پیری ء کُمب ء جنگ ات ء گیشتر تہت ء باہوٹ ات،
 اے دمان ء مہران آئی ء دیم ء نشتگ پت ء ملک ء میراث ء جیڑہانی بارہ ء جُست پُرس
 کنگ ء ات۔

”واجو! اگس ما شرعی بہ کن ایس گڑا جبر ء یک نہ یک فیصلہ یے و دیم ء کیت۔۔۔
 چہ فیصلہ ء رند ما ہم پہک ء ایکیم بنیں کہ اے ملک ء ڈگار منے نہ انت۔۔۔ بلے چوش کہ
 نا کوشے بچازر ہیاں لانک بستگ۔۔۔ ماسنیں برات ہمزانگ ء ایس کہ منے پت آہانی
 وامدار انت پمشکا منے ملک ء ڈگار منے دست ء نہ انت۔۔۔“

”تو یک کارے بہ کن، کاری بشام ء منی گورء دیم بہ دے۔۔۔ من آئی ء

سرجمیں کسہ ء و ت سر پد کنوں پدء ترا گشوں کہ پ گواہی ء کئے کئے دیم ء یارگ کپ
 انت۔۔۔ نوں اے تئی سرء انت کہ منی رنگیں تہت ء باہوٹیں کماشانی گواہی ء تو پے رنگ ء
 یکجاہ کن ءے۔۔۔ و ہدے اے درائیں کارگیش انت نوں مسیت ء پیش امام گشگ
 لوٹیت کہ آجمعہ (آدینگ) ء نماز پد مہلوک ء دیم ء اے کسہ ء پچ بہ کنت۔۔۔

ترا دگہ یک گپے گوشوں۔۔۔ کاری بشام و ہدے چارایت کہ ہر دو نیمگ ء مردم
 ایرستی منوک نہ انت گڑا آفیصلہ ء سوگند ء سرء دنت۔

منی چو! تئی پے سترحق ء سرء انت بلے چہ ہے سوگند ء ترس اتگ ءے کہ چومہ بیت
 کسی سرء تاوانے بہ رس ایت۔۔۔“

”واجو! اللہ جان انچو ظالم نہ انت کہ حق ء سرء اُشتوک ء سوگند ء تاوان ء بہ
 دنت۔۔۔ رند ترے منی پے ء من شمنے نیمگ ء دیم دیوں۔۔۔ چہ شما دز بندی کنوں کہ شما
 آئی ء و ت سرجمیں کسہ ء بہ گش ات کہ من چے کنگ لوٹوں۔ دیتر ء کاراں من و ت
 گیشینوں۔“

”شتر منی چو۔۔۔ اللہ ترا کامیات (سوین) کنات۔۔۔“

”آمین۔“

ناز اتون ہم گوش معلوم بیتگ ات کہ مہران ء شے بچار ء پے زور پچ کپتگیں ملک ء
 ڈگارانی سرء شرعی کیس کنگ۔ آئی ء سک تورات ء مہران ء سر پد کنگ ء لگ ات :
 ”مہران! اے چونیں کسہ یے کہ تو دیم ء یارگ ءے؟“

۔۔۔ و ہدے تئی پے ء وتی بلک دستاں گوں و ت آہاں داتگ، جبر ء جند ہلاس
 بوت۔۔۔ نوں تو پر چیا پیرینانی ریز اتگیں ہڈاں چہ قبر ء در کنگ ء مہلوک ء منے سرء

کندینگ لوٹے؟“

مہران ۽ دلگوش کہ اے ودہء کارے ۽ نیمگ ۽ ات مات ۽ گپانی سرء دلگوش ۽
ہمانی ۽ نیمگ ۽ تزینت۔

نازاتون ۽ وتی زہری ۽ ایرموش کنان ۽ گپ دیم ۽ برت:

”تو آہاں نہ زانے مہران۔۔۔ آتیر تینگ بڈ ۽ کنوکیں مردم انت۔۔۔ نے
آہاں وتی سرانی پرواہ انت نے دگرے ۽۔۔۔ رب ۽ بہ چار منی چوتو گوں آہاں گردارمہ
کن۔۔۔“ نازاتون آئی ۽ منٹ کنگ ۽ ات۔

”منی ما۔۔۔ داں انسان ۽ روج پورونہ بنت آئی ۽ کس کشت نہ کنت۔۔۔ اگس
منی سخت ۽ ہے امر ۽ مرگ نبشتہ انت۔۔۔ من تی لوگ ۽ کڈ ۽ ہفتاد ۽ ہفت نپادانی تل ۽
چیر بہ باں ملکموت منی ساہ ۽ قبض کنت۔۔۔“

”مہ گش چو مہران، اللہ ترا نگاہ دارات، پوشیں روج زند ۽ من ہجر میایات۔۔۔“
نازاتون ۽ دل سست، آئی ۽ گریوگ بنا کت۔

”منی ما۔۔۔ تو وت ۽ پڑ چیا انچونزور کنگ ۽ ۽ تئی مہران جنینے نہ انت کہ
منگلیکاں دست ۽ بہ کنت ۽ لوگ ۽ کڈ ۽ بہ نند ایت۔۔۔“

تو و دُعا بہ لوٹ کہ تئی اے بچ گوں وتی پیریناں بوتلیں نا انسا پپانی بیر ۽ گرگ ۽
سو بمند بہ بات، ناحقی کنوکانی دیم۔۔۔ ہے دُنیا ۽ سیاہ بہ بات۔۔۔ شالا دائم ۽ انچوش بات۔۔۔“
نازاتون گوں حیرانی ۽ مہران ۽ نیمگ ۽ چاران ۽ جیڑان ات کہ آئی ۽ بچ نوں
ہمنچو مزن پیتگ کہ وتی پت ۽ پیسلہانی سرء ہم ایراد گپت کنت۔

”داؤل جان! من مروچی گل ۽ بالوں، سک وٺ ۽ شادانوں که مئے مهران جان هما
 جاه ۽ رس اتگ که تئی کو پگ ۽ دزستیں باراں وتی کو پگ ۽ لڈرات کنت۔۔۔ نامہدا
 سک زرنگ ۽ سر پدے مردے، چه تو دز بندی کنوں که تو آئی ۽ پہنچ کاریگی دلپروش مه
 کن۔۔۔“

”دام آئی ۽ پُشت ۽ بُوشت که تئی مه کن آئی ۽ پهبک ۽ پروش دنت ۽ اے تئی مزنیس
 ردی یے جوڑ بیت انت۔۔۔“

میر چا کر نیس دادرحمان ۽ سر پد کنگ ۽ ات بلے آئی ۽ دل دین سرجمی ۽ مهران ۽
 نیمگ ۽ ات انت که سہسی گوں آئی ۽ گشگ ۽ ات:

”منی پے! شماسے برات گہارات۔۔۔ چوش که شمنے کماش ۽ وتی سرجمیں ہستی
 شمنے سنینانی تہ ۽ بروبری ۽ بہر کنگ داتگ انت، ہے رنگ ۽ آئی ۽ سر ۽ وام ہم شمنے
 سنینانی سر ۽ بروبری ۽ بہر بوگ لوٹ انت۔۔۔“

اے گج ۽ انصاف انت که میراث ۽ نپ ۽ شریدار سنبیں چک بہ بنت بلے تاوان
 یک مچلے ۽ بہر ۽ بہ کپ ایت؟“

مهران نیس دادرحمان ۽ چمانی توک ۽ چاران ۽ چه آئی ۽ جُست ۽ ات۔ نیس داد
 رحمان ۽ دیم ۽ رنگ زرد تر اتگ ات بلے پسگ ۽ نہ کت۔

مهران ۽ تاں شتریں ساعتے ۽ وتی پت ۽ نیمگ ۽ چاران کت پد ۽ وتی سر حال ۽ مٹ
 کنان ۽ گشگ ۽ لگت ات:

”شمانگران (پریشان) مه بیت، من اے ساعت ۽ اے گپ ۽ چمداں بلاس
 کنوں۔۔۔ داں بنگپ ۽ مه شמוש ایں۔۔۔ (دمانے لے تواری ۽ رند)

منی پے! شریعت ۽ میراث ۽ حساب ایش انت که چه پت ۽ پیروک ۽ نیمگ ۽

رس اٹکیں چیز و میراث گشگ بنت بلے جنیں آدمے کہ چہ دنیا ء روت آئی ء تری مات پت
 ء داٹکیں چیز بہ بنت اگس نہ مرد ء داٹکیں حق مہر بہ بنت کہ ماشما بلوچ آئی ء جہاز ء نام
 دئیں --- ہر دوئیں ترکہ ء توک ء مٹ بنت ---

مہران ء پت ء نیمگ ء چارات ء دمانے ء بے تواری ء رندوتی گپ ء دیم ء
 بران کت :

”نوں اے گپ ء مس کلہو کے تچک تر کنوں --- کہ جنین ء حق مہر کہ آئی ء مردین
 سور ء و ہد ء آئی ء دنت، جنین ء چہ دنیا ء روگ ء پدا درست ماں شریعت ء رد ء ترکہ
 گشگ بنت۔

نوں اے ترکہ کہ جنیں آدم ء چہ وت ء رندپش گیتنگ انت آئی ء دو بہر آئی ء
 زندگیں لوگ واجہ ء رس انت ء اگس چک ء نیست انت گڑا پشت کپتگیں دو بہر آئی ء
 جند ء مات ء پت ء رس انت --- مات پت ء زندگی ء جنین ء ترکہ ء ہیج حق آئی ء برات
 گہارانی بہر ء نہ کپ ایت ---

شے بچار ء کیس چوش انت --- کہ ہماروچ ء آئی ء گہار بی بی آمنہ چہ دنیا ء شتگ آ
 نزدیکیں سیادانی لوگ ء پہ مہمانی ء ورگ ء ء ہمانگر وتی مردمانی سور ء ہور بیگ ء روگ ء
 بوتگ انت ء آئی ء چہ مردین ء نیمگ ء رس اٹکیں جہاز ء سر جمیں تلاء (سُہر) پر بوتگ
 انت کہ شود ء و ہد ء شودوک ء مُردگ ء درستیں تلاء (سُہر) آئی ء جند ء مات بی بی شریف ء آئی
 ء مستریں نشار بی بی گلنار ء دست ء داٹگ انت ---

اے گپ ء شاہدی (گواہی) ء منے واجو ء تروڑ ء چک ء شے بچار ء چہ پت ء
 نیمگ ء ناکوز ہت بی بی ہاجر ء آئی ء ہمجات بی بی زرنزاواں (ہم) دیک ء انت کہ
 ہمایانی دیم ء اے دیک ء زورگ ء کار مدار بوتگ انت ---

آودہءِ اے شاہداں ہیچ نہ گشتنگ ات کہ ایشانی چُگانی پت شے بھجار زبانی گورءِ
کارمند بوتگ انت بلے نون چہ باوندءِ تُرس انت کہ ظلم ءِ سرءِ حاموشی ءِ سزاءِ قبرءِ پرچنگ مہ
بنت --- اے وحیر آہانی جندءِ حیڑہ ءِ مٹاک انت --- من ہیچ نہ گوشوں ---

بلے گپ ایش انت کہ بی بی آمنہ ءِ شے بھجار ءِ مات ءِ نثار ءِ باید ءِ ایش ات کہ
آہاں اے تلاءِ وتی جینک ءِ لوگ واجہ ءِ لوگ ءِ ایر بہ کت انت داں (تاں) تر کہ ءِ تہ ءِ
حساب کنگ ءِ بہر کنگ بوت انت بلے آہانی نبیت چمد ءِ پد ر انت کہ آہاں اے تلاءِ
یکپاریگ ءِ پیگی ات انت پمشکا کسے سہیگ ءِ کسے سہیگ نہ بوت، آہاں تلاءِ وتی
پتینکاں چیر دات انت ءِ دیم پہ وت بُرت انت ---

منی پے! تئی نا کو ءِ و سوگ (زال ءِ مات) ءِ نا کو (زال ءِ پت) ءِ بہر چہ تر کہ ءِ و
آہاں رس اتگ انت بلے زامات ءِ دو بہر ہم آہاں وتیگ کتگ انت کہ حق شریعت ءِ
پہک ءِ رد انت ---

(دمانے مہران حاموش بیت ءِ پت ءِ نیمگ ءِ چاران بیت پد ءِ لہزاں ایر برگ ءِ
رندوتی گپ ءِ دیم ءِ بران کت)

دیمتر ءِ کسہ چوش انت کہ بی بی آمنہ ءِ پُرس فاتحہ ءِ رند بی بی ءِ مستریں نثار گلنار
گوں وتی لوگ واجہ یعنی شے بھجار ءِ مستریں برات شے ہمدان ءِ ہمراہی ءِ وتی زامات ءِ
پُرسی لوگ ءِ پتر اتگ ءِ بازیں سیاد مردمانی چٹانی دیم ءِ لوگ ءِ سر جمیں اسباب اش لڈ اتگ
ءِ بُرتگ انت -

آلوگ ءِ ہر چے کہ بوتگ درست تئی نا کو ءِ جند ءِ جم کتگیں بوتگ انت ءِ چہ آہاں
یک پیشے یا لڈے ہم آئی ءِ جنین ءِ چہ وتی مات ءِ لوگ ءِ گون نہ بوتگ ---
منی پے --- ہماودہءِ کہ اے کسہ بوہگ ءِ بوتگ شے بھجار ءِ زامات یعنی شمنے

کماش ء کستریں برات ء آہانی دیم دارگ ء باز کوشست کُتگ ات بلے دوستیگیں جن ء
بیرانی ء پدردیں مرد ء وتی وسرک ء آنا گہ نیں دِکاسگ ات نہ کُت ء انچوش سرے نکل
ات کہ برانڈا ء بُنڈیں پاوا ء سرد پکا ہی کپتگ ء سرے پُشت ءے پٹی بوتگ۔

شاہداں گُشتگ کہ تئی نا کو ء آسر جمیں روچ گوں بلے سماہی ء گوازیںنگ۔۔۔
وہدے وتی ہوش ء اتلگ گڑا انچوش پروشتگ ات کہ دو بر بود نہ اتک ء سرے پہ گنوکی ء
کش اتگ۔

مردم گُشت کہ تئی کماش (پت) ء وتی کستریں برات ء تئی واجو ء وتی دوستیگیں
بچا ء اے حال ء سک تورینتگ، داں مزنیں مُد تے ء مُلک ء آئی ء کش گور ء سر جمیں نلا ء
طیب اش توار جنگ پہ علاج ء بلے بچ پہ بچ ء نہ کپت ء وتی جن ء بیرانی ء کساس پنچی سال ء
آئی ء ہم اے دنیا ویل دات شُت۔۔۔ (مہران ء گپ ء رئیس دادرحمان ء چمانی دیم ء
گوست ء یک تہاریں ساہگے شگوست شُت۔ آئی ء گین سار تے کش ات ء وتی جہلی
لُٹ گنٹ چت۔ مہران ء دمانے پت ء دیم ء تاثرات چارات انت ء وتی گپ دیم ء
بران ء گُشت)

چوشکہ زامات ء بیرانی ء وہد ء شے بچار ء گہار بی بی آمنہ زندگ و نہ بوتگ پمشکا
آئی ء یا آئی ء سیاد وارشاں چہ زامات ء میراث ء و بچ بہر ء جند نہ رس ایت۔۔۔ گڑا اے وام
کہ تئی سرے پزور مُشگ بوتگ انت ایشی ء جند بلے بُن ء ناجا تزا انت۔۔۔

اے و بوت یک گپے۔۔۔ نوں بیائے اے کسہ ء دومی پہنات ء بہ چارے۔۔۔
شے بچارئی (ء) زامات ء بیرانی ء وہد ء آئی ء کماش یعنی منی پے شِمے جند ء پیروک، حیات
بوتگ ء وتی سٹ روچاں بوتگ پمشکا آئی ء تنے وہدے وتی ملک ء میراث چکانی تہ بہر
نہ کُتگ ات انت۔ پمشکا کستریں بچ ء بیرانی ء ہشت دہ سال ء رند کہ آئی ء وتی سرجی

ہستی مستریں ۽ یکیں بچ ۽ نام ۽ وصیت کُتگ یعنی شمنے کماش ۽ نام ۽۔

اے سرجمیں کسہ ۽ شرعی قانون ۽ رد ۽ شے بجا ۽ چہ شمنے کماش ۽ میراث ۽ بہر چہ وتی
گہار ۽ نیمگ ۽ پچ گرگ ۽ بچ حق نیست ات ۽ پہ زور شمنے ملک ۽ ڈگار ۽ وتی کنگ بید ۽ چہ
غندہ گردی ۽ دگہ بچ نہ انت۔۔۔ اگ شے بجا ۽ آئی ۽ بچاں کاری ۽ فیصلہ نہ من ات مادیم
پہ داد گاہی ۽ روایں۔۔۔ گڑ دادہ گاہ (کورٹ کچہری) ۽ دیم ۽ آوت بہ دار انت۔“

مہران ۽ تو اسک زرنگ ۽ پُر بیسہ ات۔ رئیس دادرحمان گوں حیرانی ۽ آئی ۽
چارگ، اشکنگ ۽ سر پد بیگ ۽ جہد کنگ ۽ ات۔ تاں شتریں ساعتے ۽ بے تواری ۽ رند آئی
۽ گین سارتے کش ات ۽ دراپنت:

”مہران جان! تو کہ انچو آرتی ۽ اے جیڑہ چار ۽ تپاس کُتگ، باید و ایش ات کہ من
چہ تو پیسراے دستیں کار بہ کت ایں بے چوش کہ پیر بینی گشگ انت کہ سلیناں مال بہ
دے گلین۔۔۔ من ہمے کار کُتگ۔۔۔

چونائی ۽ من ۽ بچ حق نیست ات کہ شمنے بہر ۽ من دیم پہ وت بہ دیوں بے من شے
بجا زنیانی سلی ۽ چہ تو شتر سر پدوں۔۔۔

پد ۽ اے منے شمنے مردم سکیں دو پوستی نیں مردم انت۔۔۔ تئی دیم ۽ تنیک ۽ منی دیم
۽ منیک انت۔۔۔

منی چو! منی کر ۽ گیشیں بچ نیست کہ مال ۽ دیناں اش بہ دیوں۔۔۔
دگہ یک گپے تو ہرچ جبرے اٹوں کُتگ درست راست انت بے ایشانی راستی ۽
شہادت ۽ کئے دنت؟؟؟

وہدے کاری بشام ۽ پت ۽ دیم ۽ کسے ۽ پسگ نہ کت گڑ اتو چے گشے ہمایاں
کہ تئی دیم ۽ سرجمیں راستی بچ کُتگ ۽ وت ۽ تئی دوزواہ ۽ ہمراہ پد کُتگ، آہانی تہ ۽ انچو

ہاٹیک مان انت کہ وتی دپ ء کازی بٹام ء دیم ء اول (ہم) پچ بہ کن انت؟
(دمانے حاموشی ء رند)۔۔۔

منی چومن اے سر پہ آرت ء اسپیت نہ گتگ۔۔۔ ستر اے سر جمیں ملک وتیک
انت بلے من ء اء مردمانی سر ء گلہو کے اول (ہم) باور نہ کنت پمشتا وتی سر زرتگ ء
کویت ء رپتہ بوتگول۔۔۔“

”منی پے! من ہم کچہ نیں کار نہ گتگ۔۔۔ ہر کسی گور ء پہ جُست پُرس ء رپتگول
توار پت بند کنوکیں کار بوج (آلہ) منی پشک ء دیسی کیسگ ء بوتگ۔۔۔

اگس شے سبچار ء پد ء اول نہ من ات۔۔۔ گڑا جن طلاق ء سوگند آہری چال
انت۔۔۔ اگاں آہاں دروگیں سوگند وارت، گڑا ماہاوند ء نام ء وتی ملک ء ڈگا راں یلو د نیں
پہ دائم ء ایکیم بنیں کہ آمئے نحت ء نہ بوتگ انت۔۔۔

بلے منی پے! چو کہ من اء مردماں زانوں حد ء پاک تاک ء دروگیں سوگند و رگ
ایشاں نہ تورین ایت بلے پہ دروگیں جن طلاق ء کسے رازیک نہ بیت۔۔۔ کہ انگت انچو
لا دینیت مئے ملک ء نہ اتلگ۔“

مہران ء گول چکندے ء وتی برو تانی سر ء دست ترینان ء دراہینت۔
رئیس دادر حمان مہران ء چاران ء پگر جنگ ء ات کہ نا کو میر چا کر ء شر گشتگ نوں
مہران گونڈوے نہ انت۔

”اللہ ترا سو بین کنات۔۔۔ آمین۔“ رئیس دادر حمان ء پہ دل نیکیں دُعایے دات۔

میر چا کر ء اوتاگ ء مہران ء رئیس دادر حمان پہ میر بیبگر ء گندو کی اتلگ ات انت
کہ آگول وتی چُگانی ہمرائی ء وتی پت ء چارگ ء اتلگ ات۔ تاں شر میں ساعتے ء رند ہم
میر چا کر ء تنیشت کہ رئیس دادر حمان زوت پاد بنیت بلے مہران ء پہ کار نیگی ر وگی ات۔

آئی پاد آتک چہ درستاں اجازت گپت ء چہ اوتاگ ء درکپت۔

اوتاگ ء ڈنی در ء دپ ء اُشتکائی آئی ء وتی سینڈل پاد ء کت آنت کہ ہبے و ہد ء چم
 ء کمپان ء یک کرے ء مج ء بُن ء ایریں دار ء پاٹی ء سر ء نشنگلیں سمین ء سر ء کپت آنت کہ آ
 گوں وتی نا کوزتک مہرین ء شامین ء نشنگ وش گپی کنگ ء ات۔

مہران ء وتی رواج ترند کت آنت ء تینزی ء سر ء چداں گوزگی ات کہ سمین ء ٹہک
 ء توار ء آئی ء دل ء در یکگ گیش کت آنت، جُہد ء کت کہ بے آئی ء نیمگ ء چارگ ء
 چداں بہ گوارایت بلے پاد آئی ء دیم ء برگ ء رازیک نہ ات آنت۔ دل ء دم پہ ساعت
 ء لوٹگ ء ات کہ تری پہ دمانے ء بلے بُروت جوڑی یے بہ کنت کہ نا کو حَمَل ء چک ہم آئی ء
 دیم ء ستری نہ ات آنت، دومی نیمگ ء مجگ آئی ء اگل دیک ء ات کہ نون شَمے دوینانی
 راہ جتا آنت۔

تاں شتریں دمانے ء گوں وت ء جنگ جنگ ء رند چہ دل ء ایردستی منگ ء مجبور
 بیت ء گوں گرانیں گاماں دیم پہ سمین ء نیمگ ء شت اُشتات۔ گوں گرانیں گالوارے ء آئی ء
 وتی پت ء رنگ ء شہکاراں تاں جنکانی دلگوش آئی ء نیمگ ء بُروت ء و ہدے جنکاں
 چک ہمانی ء نیمگ ء ترینت، آئی ء مچک ء سلام دات۔

مہرین ء شامین ء یکپاریگ ء علیک گپت بلے سمین ء پیسگ نہ کت۔ آگوں
 حیرانی ء مہران ء نیمگ ء چاران ات کہ انچوسال ء رند آئی ء سرجمیں دروشم مٹ بیتگ
 ات۔ و ہدے مہران ء دلگوش ء وتی نیمگ ء دیست، جان ء درہگ ء لگ ات۔

”بانک! انگریزانی ملک ء چہ ترا سلام ء علیک گرگ ء ہیل ہم پیچ گپتگ؟“

مہران ء گوں وش تبی ء دراہینت۔ آبر بیت بلے دمانے ء رند پدے وتی گہنیں

حالت ء سر بیت۔

”وعلیکم اسلام ورحمۃ اللہ وبرکاتہ۔۔۔۔ الحمد للہ من انکت ءوتی مسلمانی پر اموش نہ
گنگ چو کہ تو سلام ءہم کبھی کنگ چہ کچراں یات گپتگ۔۔۔۔“
مہراں ءٹھک دات۔ دل ء ات ءے کہ آگوں آئی ء پیشی رنگ ء جنگ بہ کنت،
گلگ بہ کنت، دعوی بہ کنت بلے سمین ءنا کوز تکانی دلگوش کہ ہے دوینانی نیمگ ء ات، وتی
دل ء واہگ ءے ایر بُرت انت۔

”حیر! حال کن، چونے تو؟ چون بوگ تئی مسافری، وانگ چون روگ ء
انت۔۔۔۔ باریں! کٹ اتگ؟ اگس ناں انگتہ روان انت۔“ مہراں ء گوں یکیں ساہ ء
بازیں جُست کت انت۔

”جُست دگر انت ء جُست ء دگہ کن ءے گڑا حال ہے بیت انت کہ چمانی چست
کنگ چارگ ء ہم ترس ءے۔۔۔۔“ سمین ء مہراں ء نیمگ ء چم سک دیان ء گوں دل ء
تران کت ء دمانے ء رند توارے بُرز کت:

”من وش جوڑفٹ فافٹ۔۔۔۔ ہریچ پیم ء آل، تئی دیم ء آل۔۔۔۔ مسافری ہم
شرگوستگ، وانگ ہم شتر انت، وتی مناں گریجویشن توام گنگ نوں چار ایں باریں دیتر
ء چے بیت انت۔۔۔۔“ سمین انگت ہم ہمانی ء نیمگ ء چارگ ء ات ء آچوت ء وت گشنے
پشل بیگ ء ات۔

”حیر! منیگ ء بل تو حال کن۔۔۔۔ تئی چُک چون انت۔۔۔۔ مات، برات، پت،
ترو، نا کو درست وش انت؟“ سمین ء حیر ترینان ء جُست کت۔
”آہوشگر انت حُداء، پہلکین حیر وش انت۔“

دمانے انلو آنگوری گپ رپ ء رند مہراں ء چہ آئی ء روگ ء اجازت گپت۔

This is a big achivement my son, I proud ”ماشا اللہ

“of you (اے یک بلا میں سو بمندی یے منی بچ۔۔۔ من تئی سرء پھر بند آں۔)

یکہ نگہ میر بیبگر چہ وتی جاہ ء پاد اتک ء مهران ء بگل کنان ء دلہڈی دیگ ء لگت

ات۔

رئیس دادرحمان ء چم میر بیبگر ء سک ات انت ء دل ء حیڑگ ء ات :

”مهران و تنیک ات۔۔۔ گڑا تو پڑ چا آچہ وتی ساہگ ء دیرداشت۔“

”Thank u so much Nakou Jan.“ (منت واراں نا کوجان)

”بچانوں چون کن ء۔۔۔ تئی ملک و ترارس ات انت نون جہد بہ کن کہ ایشانی

پکائیں سندے اڈ بہ کن، داں دیمتر ء دگہ کسے چست مہ بیت۔۔۔“ میر چا کر ء سوج دات۔

”آہو و اجو! شما شرگش ات۔۔۔ نا کو شے بچار ء جند و گپانی پچی ء رندسک پشل

بو تگ بلے آئی ء ناسر پدیں چکاں۔۔۔ آہاں پہ جنگ ء لانک بستگ ات حاصل شے شولان

ء۔۔۔ آو شکر انت کہ من ء سپاہ ء سنگت گون بو تگ انت ء منی و کیل ء پیسر ء شکایت پاسگاہ

(پولیس اسٹیشن) ء داخل کتگ ات کہ منیگ ء منی پت براتانی جان حطر ء توک ء انت

پممشکا آہاں باج بُرت نہ کت۔۔۔

ملک ء سرجمیں بازار ء و آہاں ہے گپ شنگ کتگ کہ مهران ء سیاسی پشتے گون

انت دگہ آئی ء بردست ء انچوہورمان نیست کہ منے دیم ء اُشتات بہ کنت۔“

”ہاہا! اے ادء مردمانی سک کہنیں دودے۔۔۔ و ہدے مردے تب ء نہ بوت

بدیں نام ءے گون کن انت۔۔۔ و ہدے چہ وت ء زرنگتریں مردے گند انت دست ء نہ

رسیت گڑا بہتان ءے لڈ انت۔۔۔

حیر! تو ایشاں بل۔ من جُستے کنگلی اتوں کہ شُمنے ملک ء سرء شے بچار زبیاں سرجمی ء

کِشاوِزِی کُتگ۔۔۔ انچو شریک ءِ دِہکان کہ آہاں داشنگ آہانی لاپ ہم گوں ہے مچ ءِ
ڈگار اں بندوک انت۔۔۔ اے چیزانی بارہ ءِ تو چے پگر جتگ؟“ میر ہمئل کہ وتی پت ءِ
پادوناں نشنگ ات، جُست ءِ ات۔

دمانے حاموشی ءِ رند مہران ءِ دراہینت:

”نا کو جان! ما گوں ہچ کس ءِ ناحقی نہ کن ایں۔ ملک ءِ سر ءِ کشاوِزِی کنگ ءِ
اجارہ (کرایہ)، آباد مارا وہد ءِ سر ءِ بہ دینت۔ ماشے سجار ءِ کماشی چار اتگ چمیشا
(پمشکا) چہ آئی ءِ گو سنگیں سی ءِ پنچ سالانی ہر جانہ پنچ نہ گپتگ۔۔۔ بلے نوں باید پل بہ
دینت۔۔۔ کہ آہانی سر ءِ انت۔

اگس آہاں نہ من ات ما اے درستیں مچ ءِ ڈگار اں پہ بہا چہ آہاں زور ایں ءِ آئی ءِ
دِہقان ءِ شریکانی رزاء سر ءِ یلہ دئیں کہ گوں مادیمتر ءِ کار کن انت یا اناں۔۔۔
اگس کن انت منے سر ءِ چمان انت ءِ ما ہم ناحقی نہ کن ایں بلے اگس روگ لوٹ
انت۔۔۔ آہانی محنت ءِ مُزءِ دین ءِ آہانی جاہ ءِ ڈنی مردم زوریں یاریں تاں مارا ہم
تاوانے مہ رس ایت۔“

”ڈنیگ پرچہ؟ زاناں نلک بیگانی بردست ءِ ترا بیسہ نیست؟“ میر بیبگر گوں
حیرانی ءِ جُست ءِ ات۔

مہران ءِ وتی دلگوش بیبگر ءِ نیمگ ءِ دات: ”نا کو جان! گپ بیسہ ءِ نہ
انت۔۔۔ ماروارتگیں مردم مُشک ءِ اوڈ ءِ گور ءِ اوں (ہم) تُرسیت۔۔۔ اِدءِ مردمانی
وفاداری گیشتر پہ ہمایاں انت کہ چہ وہد ءِ زمانگ ءِ گوں آہاں ہمکاری کنگ ءِ انت۔
پمشکا آزیتر گلاینگ بنت۔۔۔ پدءِ ڈنیگ ءِ مول و حقوق (پگار) انت آہاں گوں
پلینڈی سلینڈی ءِ چے کار؟“ مہران ءِ گپ ءِ سر ءِ درستاں پنچ کند ات۔

”شر! بچا بہ گش تو مروچاں گُجانگو کارے؟“ میری بیگمے ءِ وتی چاہ ءِ کوپ سینی ءِ
ایرکنان ءِ جُست کُت۔

”نا کو جان! پیسر ءِ من بانک ملی ءِ مینجر اتوں رند ءِ ملاہاں گُٹ گیر کُت کہ تو سُود
وَرگ ءِ تے تئی زکات ءِ حیرات حرام انت۔۔۔ مس و حیر باز دگوش نہ کنوں بلے مات ءِ دل
ءِ سواسے ءِ زرت۔ من پہ مات ءِ دل پُر کُت نہ کُتوں۔۔۔

تو و ت بہ چار اد ءِ مردمانی دل ءِ بانک ءِ زر و حرام انت بلے بیمہ ءِ درمان
دارگ، علاج ءِ دگہ بگر بہ دار درست حلا ر انت۔۔۔“ (درستاں کند ات۔)

”اوہ خدا یا! دنیا کج ءِ شنگ سر پیٹگ بلے مئے مُلک ءِ بلے سندی و ت ساچیں
مُلاہاں۔۔۔ سر جمیں عربستان ءِ بینکانی باریگ ءِ کور انت۔۔۔ بلے وتی یک مچلے کہ
بینک ءِ کار مند بہ بیت آئی ءِ گوں چوش کن انت۔“

دمانے ءِ رند مہران ءِ وتی تب مٹینگ ءِ رند وتی گپ دیم ءِ بُرت:

”نوں وزارت آموزش و پرورش ءِ سرویر آفسر ءِ اگدہ ءِ کار مندوں۔ مئے مُلک ءِ
کش گور ءِ سر جمیں دبستانانی سروکی ہم منی دست ءِ انت۔۔۔ چونائی ءِ گیشتر ہمد ءِ مُلک ءِ
اول بلے برے برے اوستان (صوبہ) ءِ دگہ شہر ءِ دمگاں من ءِ دیم دینت گُڑا ر پت آمد
کنوں۔۔۔“

”حیر تئی اے نوکیں کار ہم بد نہ انت۔۔۔ باریں! یلان ءِ امان ءِ حالاں بہ
دئے۔۔۔ چے کنگ ءِ انت مروچاں۔۔۔“

”یلان ءِ وتی وانگ و چہ پیش دانش گاہی ءِ پدیلہ داتگ ات، پیسر ءِ تنک کہ
سر بازی نہ جنوں بلے بے روزگاری ءِ سرتوگ ءِ گپت گُڑا سر بازی ءِ جت۔

پدے ہما انت کار ءِ شوباز ءِ سرگردان ات۔ نوکی سالی پُر انت کہ چہ ہار ءِ بیمارستان

ءِڪا وٽر ڪارءِ انت، امان ليسانس (ايم ايس) ڪنگءِ انت بائيوشيميا (ڪيمسٽري)ءِ۔
 اے آھري سال انت ۽۔“

”نا مھدا شماسنئين براتاں پھ وٽ ۽ چيزے نہ چيزے ڪٽگ۔۔۔ شمنے پت ۽ پھ شما
 سڪ باز زحمت ڪش اٿگ۔۔۔“ مير بيبيگر ۽ رئيس داد رحمان ۽ نيمگ ۽ چاران ۽ توسيپ
 ڪٽ۔

”جی ناڪو جان! شماراست گش ات۔ منی پے ۽ آگس همت مه ڪٽ انت ما
 اول (هم) اے ملڪ ۽ بازين بگههتاني رنگ ۽ بے سواد (بے واننگ) ۽ ترياڪي بوتگ
 ات ایں۔۔۔“

پدءِ چه درڪساني ۽ شمننگ ۽ تروهل نوري ۽ مھر ۽ رهشوني ۽ مارا چه راه ۽ ٽگينگ ۽
 نتيشٽ۔ تاں ساھ مان انت من شمنے وامداروں۔“
 مھران ۽ پھ دل سٿگ ۽ تران ڪٽ۔ مير بيبيگر ۽ آني ۽ بردست ۽ وتي دست اير
 مُشت۔

”من ترا وتي برازتك نہ بلڪين وتي جندءِ اولاد زاناں۔۔۔ حداترا سلامت بہ
 ڪنت۔“ مير بيبيگر ۽ گالوارسڪ جذباتي ات۔
 ”حير ڪرانا ڪو جان! نون شمنے ديم ۽ برنامہ (مراگش) چه انت۔ منے نيمگ ۽
 ڪدي پيداگ ات؟ ماننگ چارگ ۽ ودم بُرت ایں۔۔۔“ مھران ۽ سرحال ترينان ۽
 جُست ڪٽ۔

”هرو پدءِ توبه گشنے۔۔۔“

”ڪر ڪر انشي چون انت؟“

”اوہ!۔۔۔ بزاں تولوٽ ۽ مانچ وارت مه ڪن ایں ھاں؟“

”چون؟“ مہران ءسٹے کت

”یار! ڈنر پارٹیاں کس وتی لاپ ء گول بازورگ ء گوات دات نہ کنت ء چوشیں
برنامہ (مراکش) ایرکنوک ء مول ء مرادگیشتر ہمیش انت۔۔۔ کہ ورگ اے دگہ روچ ء
کاربہ دینت۔“

” Oh! No بابا۔۔۔۔ (درستاں ٹہک دات) شرگڑا باندا سبء سمرء من شمنے

رندء یا اوں (کایوں)۔۔۔

نا کو حمل! شمار ہم گول وتی چگاں آہگی ایں۔۔۔۔“

”بچا! باندا تعطلیل (موکل) ونہ انت۔“ میر حمل ء پھ کندگ دراہینت۔

”نا کو جان! ساعت دو ء و درست چہ کار ء واتر کن انت۔۔۔۔“

”شریں گڑا کار مندر رندء وت یا انت تو اے دگراں گول وت ء بہ بر۔۔۔“

”ہرچے شما بہ گش ات! گڑا اے دمان ء اجازت لوٹوں۔۔ انشاء اللہ باندا سہب ء“

سہب ء ساعت دہ ء مہران ء انچوش وتی گاڑی چہ لوگ ء ڈن کشگ ء ڈنی
دروازگ پیچ کت چمے بی بی ایمنہ ء سمرء کپت انت کہ لہم لہم ء ہمایانی نیمگ ء پیداگ
ات۔ مہران گل بیت:

”سلام تر وہل جان! بہ بگش ات کہ من ء در کپگ ء بے وہد بوت ء شمنے رندء

زوت تر آہگ نہ بوت۔“

”پرواہ نیں (نیست) منی چو۔ اللہ ترا سلامت بہ کنت۔۔۔ من ء ادء زبادء

رسینتہ شتہ۔“

”گڑا آئی ء وت پڑچیانہ داشت۔۔۔۔“

”من بازمنت کُت بلے گشت ے کہ زلوری کارے آست۔“

بی بی ایمنہ ۽ ہمرائی ۽ آچہ کمپان ۽ گوزان لوگ ۽ توک ۽ سر بیت۔ ہال ۽ ہچ کس
نیست ات۔ بلے چہ ناز اتون ۽ اوتاگ ۽ پریاتون ۽ بُزریں توار پیداگ ات کہ گوں کسے ۽
بُزریں توار ۽ تران کنگ ۽ ات:

”نورجان ۽ دگہ کارو نیست۔۔۔ انچومز نیں جنیں چُک ۽ مدام دُملوکنت نلک ۽
کیت۔۔۔ داداچومہ بیت کہ مہران ۽ پدے آئی ۽ جنک گنوک بہ کنت۔“
مہران ۽ بی بی ایمنہ ۽ نیمگ ۽ پہ جالتی چارات ۽ ترندک ۽ دروازگ ۽ توکی
نیمگ ۽ دگادات۔ ناز اتون ۽ پریاتون ۽ ہوریک ۽ سٹے کُت۔ نازین چہ مات ۽ ترو ۽ بلے
سمایک کر ۽ نشتنگ وتی پنچانی رنگ ۽ گوں پاک کنوک ۽ دیر کنگ ۽ ات۔

”تروہل! اے چتوریں سُرے شما زرتگ کہ مروچی مہمان منے لوگ ۽ پیداگ
انت ۽ شماہایانی پُچوکان ات؟“

مہران ۽ توارسک بُز ۽ ترندات۔ پریاتون ۽ سرچہ جالتی ۽ جہل بیت۔ ناز اتون ۽
دیم ۽ رنگ ہم زرد تر اتگ ات۔ بی بی ایمنہ برے آدویناں ۽ برے مہران ۽ نیمگ ۽
چارگ ۽ ات ۽ حیران ات کہ اے ساعت ۽ پہ مہران ۽ سارت کنگ ۽ چے بہ کنت۔ مہران
۽ وتی ترندی یک پییم ۽ داران کُت:

”مس نہ زانتگوں پہ سمین ۽ آئی ۽ لوگ ۽ مردماں شُمنے دل ۽ انچوز ہری مان
انت۔۔۔ بلے یک گپے گوش بہ کن ات۔۔۔ آہانی لوگ کہ منی دومی لوگ انت اگس
آہانی نام پہ حرابی ۽ دو برد ۽ گرگ بوت، چہ من ۽ پتریں مردم شمانہ گند ات۔۔۔“

گوں تینز میں گاماں دروازگ ۽ گوں ترندی ۽ بند کنان ۽ آچہ اوتاگ ۽ درکپت۔
وہدے آئی ۽ گامانی توار دیر رُگ ۽ پدگار بیت، ناز اتون ۽ گوں جہلین توار ۽ گشت:
”بچار پرو! من ترا پیسر ۽ اوں (ہم) گشتگ ۽ کہ اے بچک ۽، منی و ہچ سر پر نہ

بیت۔۔۔ شتر انت شتر انت یکہ نگہ برانز گر ایت۔۔۔ دگہ و ہدء انچو چست ایر نہ کنت
 بلے انچوش کہ اے نور کی (ء) جنک ۽ گندا ایت گشنے پہکیناں شמוש ایت۔۔۔
 پدء نازین کہ وتی مناں مَس چہ جہان ۽ شتر تر کت، بلے نہ گشنے کہ جن انت ۽
 وتی مردین ۽ راہ ۽ بیار ایت۔۔۔ اے و مردین ۽ گندا ایت دیم ۽ کپین ایت، مردین ۽
 توار ۽ مُرک ۽ مُجین ایت۔۔۔ من چہ دنیا ۽ چچو دروگ بہ بندوں کہ سور ۽ اولی سال ۽
 ایشکند ۽ کپتگ۔۔۔

مُلک یانی دپ ۽ اللہوت بہ دار ایت دگہ بندہ نی او پے نہ انت۔۔۔“

”دادا! نازین ۽ پرچیا میار یک کن ۽۔۔۔ تئی چُک وت مردے نہ انت۔“
 پریاتون ۽ وتی مرک محینان ۽ پَسودات۔

”جنیناں! نون اے گپ جہراں بل ات۔ چومہ بیت کہ آدو بر بیت ۽ دگہ چست
 ایرے بہ کنت۔۔۔ شتر! نون اے بہ گش ات کہ پہ سُبَارگ ۽ چے بند و بست کتگ ات ۽
 مہماناں کج ۽ نادینگ لوٹ ات؟“

بی بی ایمنہ ۽ جہر ترینان ۽ جُست کت۔

”آ و کیشتر وتی مہماناں وتی اوتاگ ۽ بارت نندارین ایت۔۔۔ دگہ ماچے
 زانیں آوتی مردماں پہ جور کنگ ۽ چے چیز دنت۔۔۔“

ہمایانی رند ۽ رپتگ، و ہدے برگرد ایت (واتر کنت) گڑا جُست ۽ کن ایں۔“
 نازاتون ۽ گون کپیٹگیں دیم ۽ پَسودات۔

پہ کارے ۽ چہ مردمانی چُچی ۽ مہران ۽ آکمپان ۽ توار جت۔ مول ۽ مراد ۽ اشکنگ ۽
 گول آئی ۽ مجگ حراب بیت۔

”من۔۔۔ بزاں سمین میر، تئی لوگ ۽ چُل ۽ کنور بہ کن آل۔۔۔ سر ۽ برو برے

تو زنڈ سر۔“ سمین ء یک یک لبزے جایان ء توندک ء جُست کت۔

”آہو بانک۔۔ تو۔۔ یعنی سمین میر۔۔ منی لوگ ء چِل ء۔۔۔ پھ من ء، پھ منی لوگ ء مردماں مروچی سبارگ اڈکن ء۔۔۔ اُمیت انت نوں تو پھ شری سر کچ وارنگ ء۔۔۔ من تئی سر ء پھر بنداون، ویل ڈن۔۔۔۔۔“

مہران ء آئی ء ٹھولی کنان ء آکنت کت۔

”مہران! مردے بو۔۔۔“ سمین ء وتی لوس گوات دات انت۔ مہران ء گوں جہلیں توار ء ٹھک دات۔

نازاتون کہ گوں بی بی ایمنہ ء چِل ء نشنگ کنور کنگ ء ات دوینانی چم آہانی سر ء پیکاریگ ء کپت انت۔ آہاں یک دومی ء چٹانی توک ء چارات بلے پسگ نہ کت۔

”منی ما! قورمہ ء مصالحہ ء پارکیٹ ء سمین ء بدے گرا دیت ء۔۔۔ کسٹر ڈ ء حساب ء اول چہ ایشی ء جُست بہ کن ات، پاکستانی ورا کیانی وش کنگ ء اے بلد تر انت۔۔۔۔“

نازاتون ء گران وری سمین ء نیمگ ء چارات کہ آہم گوں حجاتی ہمانی ء نیمگ ء چاران ات۔ بی بی ایمنہ ء پھ مسکرائی الوت کت:

”بچا! اے کج ء دودے کہ مہمان ء کنور کار بہ پر مائین؟“

”تروہل جان! اگس مہمان وتیگ انت۔۔۔ گڑا چشیں چیز روا انت۔“ مہران ء گوں وش تہی ء ذراہینت۔

سمین ء توند توند ء آئی ء نیمگ ء چارات ء چہ آئی ء کندگ ء گتر حجات بیت۔

نازاتون ء شریں دمانے ء رند مرگ ء گوشت، دورو، پیاز ء ورا کی تیل یاروت ء سمین ء دیم ء ایر کت انت۔

”بُزورِ اِشْ اَنْتَ۔۔۔ دگہ چیزے وَنہ لوٹ ایت؟“

مہراں انگت ہمانگر اُشتا تگ ات۔

”بچے! تو ادء چے کنگ ءے۔۔۔ نون و بُرو۔۔۔ جنین وتی کاراں وت زان

انت۔۔۔ (دما نے حاموشی ء رند) یلان ء دیم بہ دے کہ نوشاہہ (شربت) چہ مُروک ء
دُگان ء گرایت یار ایت، رند ء بلکیں دُگان بند بہ بیت۔“

نازاتون ء ٹوک ء رند مہراں ء سر جہل کُت ء چہ چُل ء در کپت۔ سمین ء انا گہہ
سرچست کُت کہ چم ء مہراں ء رواجانی سر ء کپت انت۔ ہما دمان ء مہراں ء چک
تُرینت ء انچوش چم ء مات ء تر و ء سر ء کپت انت وتی دیم ء ترینت ء گوں تینز یں
گاماں دیم پہ مردینی مہمان سراء روان بیت۔

سمین ء وتی بچکند دل ء ایر بُرت ء سر جہل کُت پد ء دوروانی توک ء مصالحہ ہور تہ
ہور کنگ ء دلگوش بیت۔

”تئی نا کو جمل ئی (ء) دُچگاں گُشتنگ ات کہ تولندن ء رپنگ ءے۔“ نازاتون ء
برنجی دان لہڑ دیان ء جُست کُت۔

”آہو! بلے نون وانگ ہلاس کُتگ اتلگوں۔ (دما نے ء آئی ء دیم ء تاثر اتاں
وانگ ء رند) من وتی برات ء ہمراہی ء شتگوں۔۔۔“ نازاتون پہ چیزے دمان ء حاموش
بیت۔ یگہ نگہ گُشتے حیا لے گیر اتک ءے، گُشگ ء لگت ات:

”جن ءے زاناں سانگ ء حبرے چیزے پہ تنگی نہ بیتکہ کہ انگتہ نشنگ ءے۔“
نازاتون ء تچکیں جُست ء سمین بے وڑ بیت۔ آئی ء سک تور اتگ ات۔ دل ء
ات ءے کہ تیر پچیں پُسو یے بہ دنت بلے دمان ء وتی شیطان ءے ہگل دات ء زہری ء
ایر موش کنان ء گوں لہمیں گالوار ء دراہینت ءے:

”تروہل! من سہی نیاں۔۔۔ اے جُست ء چہ منی مات ء پت ء بہ کن ات، شتر تر انت
 کہ مئے نیمگ ء چُک ستر مزن بہ بنت مسترینانی کاراں دستاں مان نہ دینت۔۔۔“
 بی بی ایمنہ ء چہ سمین ء پسو ء آئی ء تورگ پتہم ات۔ پہ سر حال ء مٹ کنگ ء جبرے
 مان دات: ”سمین جان! برات اَنگت وانگ ء انت اگس ناں ہلاس اش کنگ۔“
 ”اہو تروہل! من ء بالاچ ء ہوری ء ہلاس کتہ۔۔۔ سہیل ء آہری سال انت“
 ”شتر! منی چو اے شیراں بہ چار پہ کسٹر رڈ ء بس انت، اگس نہ کیشتر ء کنئے۔“
 ”پہ چار رکابی ء بس انت۔۔۔“

ہے دمان ء پریاتون ء نشار زینت چُل ء پترت۔ انچوش نازاتون ء چم پر آئی ء
 کپت انت گلگ زاری ء لگت ات:

”آپرین (شاباش) انت ترابانگ۔۔۔ ملا مان ء نوکی پیدا کئے۔ مارا پہ
 مک کار ء مہمان گشگ کپتگ۔۔۔ شتریں لوگ ء مردے توتو۔۔۔“
 ”چُکاں سک اولینتگ۔۔۔ نوکی مسے مسے گیش اتلوں۔“ سمین ء نیمگ ء روک
 روک ء چاران ء زینت ء پسو دات۔

نازاتون چہ وتی جاہ ء پادا تک اُشتات ء گشگ ء لگت ات:
 ”بیا اء تباہگ ء سہر کن۔۔۔ من ڈن ء تندور ء روک کنوں۔۔۔ رند ء زگریں
 روج ء سر ء نگن پچگ نہ بیت۔۔۔“

سُبارگ ء رند زینت گوں پریاتون ء پادا تک پہ لوگ ء روگ ء کہ نیم روج ء واب
 ء جن انت۔ نازین ہم چہ وتی جاہ ء پادا تک اُشتات کہ آہانی پُشت ء بُروت بلے بی بی
 ایمنہ ء ٹوک ء آئی ء دمانے ء وت ء ہمانگر داشت۔

”جن نے تو کجا نگو! تو وہ بہ نند۔۔۔ تئی لوگ ء مہمان نشنگ انت۔“

”اے منی استراحت (آرام) ء وہد انت تروہل۔۔۔ من باز ء نشت نہ کنوں منی سرگران انت ء سرین مہر انت۔“ نازین ء گوں بے تہمبلی ء ڈال ڈال ء پؔسودات ء وتی مات ء نشار ء پؔشت ء روان بیت۔

نورجان ء آگوں چٹانی کج ء چارات ء پد ء وتی دلگوش ء نازاتون ء نیمگ ء تڑینت کہ گوں آئی ء مچرات روزل ء وش گپئی ء دیوان ء ات۔

”سمین! جان اے ہالکیں کو پانی سینی ء چست کن چل ء رسین۔۔۔“ نورجان ء سمین پر مائینت کہ چہ بیزاری ء وتی اے کش ء آکش ء چارگ ء ات۔

روزل ء چک ایشاں باز منٹ کتگ ات تاں سمین چہ تیوکائی ء بیزار مہ بیت بلے آگوں ہمراہی ء آہگ ء رازیک نہ بیت انت ء ہمے گشت اش کہ اد ء مزینں جنیں چوکانی درکپگ ایب انت ء ماوت ء کلاگی کت نہ کن ایں۔

سمین ء پؔ نادکشئی ہالکیں کو پانی سینی چست کت ء دیم پؔ چل ء شت۔ چل ء دپ ء کہ سر بیت چہ تو کی نیمگ ء مہران ڈن ء درکپگی ات کہ چم ءے پر آئی ء کپت انت۔

مہران ء چہ آئی ء دست ء کو پانی سینی پچ گپت ء دمانے آئی ء نیمگ ء چہ سر ء بہ گرتاں پاد ء پنچ ء چاران ء گوں جہلیں توار ء آلت کت : ”نامہدا، مروچی توسک براہ دارے۔۔۔ اے گدانی رنگ تئی سر ء سک کپتگ۔“

”وتی دا تگلیں چیز کئے ء دوست نہ بیت۔۔۔“

”ترادوست نہ بوت؟“

”من کدی پوش گشت؟“

”گڑا ترا منی گچین ء سر ء پؔہر بنگ لوٹیت۔۔۔“

”اوہ! وت گلاءِ دپ پیما زءِ بوءِ کنت۔۔۔“

”آہو ہاں! بزاں مئے ملکی بتل نوں تئی اوں (ہم) دپ ءِ نشنگ اَنت۔۔۔“

”مُچ ءِ مُچ دیستگ ءِ رنگ زُر تگ۔۔۔“

سمین ءِ پے وش تبی ءِ دو پے دو دَر اہینت ءِ گوں بچکندگ ءِ وتی چک تراہینت پے
رَوگ ءِ کہ ہما دمان ءِ ناز اتون ءِ چم ءِ کپت اَنت کہ دست ءِ چلیم ءِ سرکیل ات ءِ ءِ دیم
پے چل ءِ نیمگ ءِ آہگ ءِ ات۔

مہران کہ ٹہک دِگی ات انچوش مات ءِ دیم تہاری ءِ چم ءِ کپت اَنت وت سرءِ
حجالت بہیت ءِ بے پسگگ ءِ چداں شت۔

فیصلہ

عشاہ نماز انجوش نیت ۛ بست چمانی دیم ۛ پدہ ۛ ہما عکس ۛ آدینک بیت کہ
 چہ آئی ۛ مچک ۛ نوکی چیزے و ہد بیت کہ آ ایکیم بیتگ ات بلے مروچی یکرندے پدہ آئی ۛ
 نزیکی ۛ آہما جاہ ۛ رسیٹنگ ات کہ پیش ۛ بیتگ ات۔ نماز ۛ توک ۛ دہ رند ۛ شیطان ۛ
 ہکل دات بلے برے ۛ چکندگ ۛ برے ۛ ہہلیں نگاہ ۛ گوں تران کنان ۛ ہما یکیں عکس ۛ
 انجوش چمانی دیوال ات کہ آئی ۛ نیشیت ۛ پہ الکاپی ۛ وتی نماز ۛ توام بہ کنت۔

دہ رند ۛ نیت ۛ پروشنگ ۛ رند پدہ ۛ نماز ۛ اوشنگ ۛ جہد ۛ کت ۛ آہر ۛ انجوش دم
 ۛ بُرت کہ ہہ حالت ۛ نماز ۛ کٹینت ۛ ۛ دُعاء لوٹگ ۛ سجدہ ۛ کپت۔

”یارب پاک! من سر پد آں کہ اے پہک ۛ رَد انت کہ منے راہ جتا انت، منے
 منزل جتا انت پمشکا من وت ۛ ایکیم گتگ ات بلے اے چونیں چکا سے کہ من ستر چہ آئی
 ۛ دیر بہ تیج آں آدو بر منی دیم ۛ گیت اوشت ایت ۛ من ۛ ہما جا وراں سر کنت کہ بید ۛ چہ آئی ۛ
 گندگ ۛ دگہ کسے ۛ دیست مہ کن آں۔۔۔ منی دلانی حال ۛ سر پد بیوک، منی سر ۛ رحم بہ کن،
 من سک نزور آں۔۔۔“

من ۛ انجومہ چکا س کہ نیم راہ ۛ دم بہ بران ۛ بے سوب بہ باں۔۔۔“
 سمین ۛ ارس مُسلّا ۛ میچلینگ ۛ ات انت ۛ آگوں وتی رب ۛ پریات ۛ زاری
 کنگ ۛ ات۔

آئی ۛ دیریں وت ۛ گوں ہہ نماز ۛ دُعایاں نزیک گتگ ات کہ بید ۛ چہ حُدا یا

آئی ءوتی دل ءگپ گوں کس ءنہ جنگ ات انت۔

انگت سرے ماں سجدہ ء ایر ات کہ اوتاگ ء درپچ بیگ ء کسے ء پترگ ء برمش
ئے گوشاں کپت۔ آئی ء زوت وتی دُعا بلاس کُت ء وتی سرچست کُت ء سلام تزینگ ء
رندچک ءے ترینت پہ چارگ ء۔ نورجان تہت ء سر ء نندگی ات۔

تہار دیمیں چراگ ء اوتاگ ہم شپ ء ندرگ پیش دارگ ء ات۔ آئی ء وتی
سریگ ء بُش ء گوں چمانی ارس پاک کُت انت۔

”سمین ڈیر! اگ نماز بلاس کُتگ نے گڑا انگو بیا بہ نند، چیزے جبرکنگی ایں۔“
نورجان ء تہت ء سر ء تچک بیان ء تران کُت۔

”جی ماما! کموبہ دارانوں کایاں، بلے خیر انت؟“ سمین ء مُسلا پیچان ء جُست
کُت۔

”اہو جان! خیر انت۔۔۔ بلے سک زلوری جبرے، دگہ اے وہد ء نہ گشتگ
ات۔“

مُسلا ء ایرکنگ ء رندسمین ء وتی سریگ کوپگ ء لونجان کُت ء مات ء کش ء
تہت ء سر ء اتک نشت۔ سمین ء چم مات ء سک ات انت کہ نورجان ء تران کنگ بنا
کُت: ”من زاناں منی سمین جان منی گپ ء سر پد بیگ ء جُهد ء کنت۔۔۔“

”جی ماما!۔۔۔“

”بچار جان! جنیں چُک ء روچے ناروچے وتی مات ء پت یل دیک ء وتی لوگ
ء رَوگی انت ء ہمک مات ء پت ء دل ء واہگ ہے بیت انت کہ آدل سریں لوگے ء بہ
کپ ایت۔“

نورجان ء سمین ء بزیں مودانی سر ء دست ترینان ء وتی گپ دیم ء بران کُت۔

سمین گوں بے تواری ء مات ء گپاں گوش دارگ ء ات ء دل ء جیڑگ ء ات کہ
مات باریں دیمتر ء چے گشگ لوٹیت۔

”منی نژء مزینیں شہراں زندگی کنگ شرتر ء آسودگ تر انت۔۔۔ بلے جنک ء
نصیب ہر گج ء لک اتگ آہمود ء روت۔۔۔ ماوتی وس کت کہ تئی شرتریں سانگے چہ
ہمانگر بیت بلے چوش نہ بیت۔۔۔ من چہ وتی رب ء باز گلگ ہم کنگ کہ آہر منی چک ء
میارچی انت کہ انچوسنج تو آئی ء توک ء داگ بلے شر میں ہم سفر ء بحت پرچیا آئی ء گون
نہ انت۔۔۔

ادء زندگی گران انت۔۔۔ ادء مردمانی تب ء زانگ ہم گران انت بلے چیزے
کہ بحت ء انت قدرت وت آئی ء ٹہینگ ء راہ ء کیشین ایت۔۔۔ پمشکا و ہدے
مروچی تئی نا کوزتک رستم ء جبر پے تر یارگ بیت، گڑامالوٹ ایں کہ چہ تئی جند ء ہم جست بہ
کن ایں۔۔۔

(نورجان ء گین سار تے کش ات ء وتی گپ دیم ء بران ء گشت)

تو ادء باز رند ء اتلگ ءے ء انوں ہم ترا چہ ماہے ء گیش انت کہ اے لوگ ء
ے۔۔۔ رستم تئی دیم ء انت۔۔۔ لوگ ء مردم ہم تئی دیم ء انت۔۔۔ تو پے شری بہ چار،
شری ء پگر بہ جن۔۔۔ تئی سر ء پے زور ہیچ کس مُشگ نہ بیت انت۔۔۔ تئی فیصلہ منے
فیصلہ انت۔“

نورجان ء وتی گپ ہلاس کنگ ء رند لامپ ء چراگ ہم کُشنگ ات ء دمانے ء
رندول ءے ہم واب ء شنگ ات۔

سمین ء ہم وتی سرین مات ء کش ء تہت ء سر ء خچک کنگ ات بلے واب ءے
نیاگ ء ات۔ برے اے کش ء برے آکش ء آلیٹ جنگ ء رند ہم تاہیر نہ گبت۔ آئی ء

وتی وس کُت بلے چہ چمانی دیم ء ہما یکیں عکس ء لگشگ ء سو بمند نہ بیت۔ تاں شریں
ساعتے ء رندگوں وتی دل ء جیڑگ ء لگت ات :

”من نہ زاناں ترامیار بارہ کن آں یا مہ کن آں۔۔۔ کہ تو و ہجر من ء اے ہم نہ
گُشتگ کہ تراگوں من ء مہر انت۔۔۔ گڑا اے آس ء من پر چیا تیوک ء سُچگ ء آں۔۔۔
بلکیں وتی زندگی ء من بید ء چہ تو دگہ کسے کمار نہ کُتگ، پمیشا منی حال اش
انت۔۔۔ بلے نون و ہدا تگ کہ من ہم پہ وت ء پہ وتی زندگی ء یک نوکیں راہے گچین بہ
کن آں۔۔۔ من ہم سور بہ کن آں، لوگ بہ کن آں۔ بلکیں چہ سور ء رند من چہ تو پہک ء
پراموش بہ باں۔“ فیصلہ زورگ ء رند آئی ء دل ہم واب ء نشت۔

دزاہیں شپ آگا ہی ء سوب ء نزابانگواہ ء دل ءے واب ء شتگ ات ء نون سہب ء
یازدہ ات کہ چم ءے پچ کُتگ ات انت۔ کار ء روگ ء و ہد ہم بلاس بیتگ ات۔ مروچی
یلان ہم لوگ ء ات دوئیں براتاں مزینں مُد تے ء پد ہوری ء ارز بستگ ات پمشکا دوئیں
زوت پادنہ اتک انت ء نشت انت ہال ء پہ ہوری ء ٹی وی ء چارگ ء۔
ہال ء میان ء پر یاتون ء ناز اتون ء وتی گد دوچی کطیر گون ات انت کہ یلے وتی
دوچگ ء گد ء اوتا کاں در کنگ ء ات ء دو می ہنن ء رنگ ء گد ء سر ء ایر کنان ء ہم دپ
کنان ات۔

میر چا کر ء لوگ ء پُشتہی کار مند اتیدان ء نماسگ زبیدہ کہ اے لوگ ء ہم چیزے
وہد بیت کار ء ات، اے ساعت ء پر یاتون ء ناز اتون ء چہ اڑ یتگیں ہٹانی پیلک ء یک
یک ٹالے گیشینگ دست ء د یگ ء ات۔ انا گہ ناز اتون ء نیمگ ء سر ء چست کنان
ء گپ ء لگت ات :

”ہے ناں مزمان (مہمان) اَتلگ اَنت چہ پاکستان ء، واجہ حمل ئی (ء)
برات ء برازات۔“

”اُہو! میری بیگر اِنت گوں چُکاں۔۔۔“ پریاتون ء آئی ء مان گیشیں گپ
گیشینت دات۔

گوں میری بیگر ء نام ء اِشکنگ ء مہران ء یلان ء ہمانیمگ ء وتی دگوش ترینت۔
”واجہ ئی (ء) بچک نہ اِنت رُستم۔۔۔۔ ہمانی ء سریگ اِنشپی اُگس نہ باندا
مزمان ئی (مہمان ء) جنک کے نام اِنت ء سمین۔۔۔۔ ہمانی ء سر ء پرکنگ بیت
اِنت۔“

زبیدہ ء حال ء سرکنگ ء گوں نازاتون ء دیم یگہ نگہ چہ گل ء پراہ بیت۔
”اے وِسک وِشیں حالے۔۔۔ تو مارا سک وِش حال کُت۔۔۔ دل گِشیت تئی
دپ ء شیرنی مان بہ کنوں ء تئی سر ء گلاب ء پُلاں بہ چنڈوں۔۔۔“ نازاتون ء وتی دست ء کار
اِلس دات اَنت ء وتی دل ء شادانی ء پد رُکت۔
”بی بی! آئمنے اوں (ہم) سیاد اَنت ناں۔۔۔ چمیشا شما چہ اے حال ء گل بوت
ئے۔“ زبیدہ ء گوں دل پھکی ء دراہینت۔

مہران ء پادانی چیر ء زین گشے کسے ء پیچ گپنگ اَت، جان ء ءے درگہ ء گپت۔
آئی ء یلان ء نیمگ ء چارات ء یلان ء آئی ء نیمگ ء۔ تاں شرّیں ساعتے ء یک دومی ء گوں
بے توارى ء چاران بیت اَنت۔

”لالا! منی سر پر نہ بیگ ء اِنت کہ نا کو بیگر انجو سر پدیں مردے، چون اے چپیں
فیصلہ ء رُرت کنت۔۔۔ کج ء دادا سمین ء کج ء اے لُچ ء لُچڑیں رُستم۔۔۔“
یلان ء توار ہمنچو جہل اَت کہ بید ء چہ مہران ء کس ء نہ اش کت۔

”پمشکا۔۔۔ پمشکا منی دل دوشیکین انت پہ سمین نیگی بے تاہیر ات۔“

مہران گوں وت ء الوت کنان ء چہ وتی جاہ ء پاد اتک۔ یلان ء آئی ء دیم ء نیمگ ء
 اُرتی ء چار ات بلے پسگگ ء نہ کُت کہ آئی ء پیسر ء وَ نہ زانتگ بلے رند ء چہ لوگ ء
 مردمانی دپ ء مالوم بیتگ ات کہ مہران ء دل ء پہ سمین نیگی جتا میں جاہ یے است کہ آجاہ ء
 آدگہ کس ء دات نہ کنت تری نازین بہ بیت۔

چہ لوگ ء ڈن دیم پہ پارک ء رسگ ء رند مہران ء وتی دستی گوانکو پچ کُت۔

”ہیلو! بالاچ۔۔۔ یار تو انوں کج ءے؟“ آئی ء پہ اشتاپی جُست کُت۔

”من ہمیش انت انوں لوگ ء رس اتگاں۔۔۔ باریں تو حال کن۔۔۔“

”یار گوشی (دستی گوانکو) ء پہ دمانے ء سمین ء بہ دے، من ء کارے است۔۔۔“

”شر انت یار! کمو بہ دار۔۔۔ گندگ ء اوتاگ ء وَ نہ انت بلے بہ دار من کمپان ء

پل ء چاراں بلکیں ہمانگور شتگ۔“

”سمین۔۔۔ او سمین۔۔۔ کمو کے انگو بیا مو بائل ء بُزور، مہران ء کالے۔“

بالاچ ء گوں بُزریں توار ء آ گوانک دات۔

”ماما ء بہ دے۔۔۔ منی دست سل انت۔“ سمین ء پہ زور وتی دست

حاکیں پرتگالانی سر ء مُشت انت ء بالاچ ء پیش داران ء پسودات۔ مہران ء گوشاں آئی ء

دیریں توار کپت۔

”شر بالاچ۔ اگ آئی ء دست بند انت پرواہ نیست دگہ وہدے گپ ءے

جنوں۔“ مہران ء دستی گوانکو بند کُت۔

”بزاں۔۔۔ نوں گوں من ء گپ جنگ ہم بانک ء وش نہ بیت۔۔۔ حیر! ہرچے

کنت شر کنت۔ وتی زندگی انت ءے من نیگی کل ء بہ کپ ایت۔“

مہران ء چہ زہر ء وتی دست پارک ء آسن ء پاٹی ء سر ء جت۔ دمانے ء رند وتی
 مجگ ء سارت کنگ ء رند گشتے بے تاہیر بیت گوں وت ء الوت کنان ء جوڑان بیت:
 ”من وتی زند پہ دگراں برباد کنگ بلے تران نیلوں کہ تو ہم ہے ردی ء بہ کن
 نئے۔۔۔ سمین میر! تو کہ منی آست ء نیست ء مستر میں سَوَب نئے، من ہجیر نیلوں کہ تو وتی
 جند ء تاوان بہ دئے۔۔۔“

”تروہل جان! چہ تو ذبندی کنوں تو اے کار ء زوت بہ کن کہ منی مات ء آس
 تیزی ء سوب ء من گوں آئی ء ہچ گپ جت نہ کنوں۔۔۔“ مہران گوں بی بی ایمنہ ء منت
 کنگ ء ات۔

”بچار مہران! چو کہ من تر از انوں ء چو کہ من سمین دیتگ۔۔۔ شہاد و نیں یک دومی
 ء کدر ء حیا لداری ء باز کن ات ء یک دگر ء دوزواہ ات بلے حیڑہ ایش انت کہ ہمارنگ ء
 تی مات ء تنگی کسی گپ گوش نہ داشت ہے رنگ ء بوت کنت کہ میر بیبگر ء نور جان ء ہم
 سمین مجبور کنگ۔ (دمانے حاموشی ء رند) پد ء اے اوں (ہم) بہ چار کہ رستم پہ آہاں
 در آمدے نہ انت۔ مئے گوں آہاں دیر سیادی این بلے۔۔۔ آوت ماں وت ء نزیک
 انت پمشکا شر نہ انت کہ ما پہ زور دپ ء ہو رہ کن این ء آے چیز ء بد بہ بر انت۔۔۔“

”بلے تروہل جان! من سمین ء تب ء سر پدوں، آئی ء جند ء سر پدوں۔۔۔ آئی ء
 واہگ ء لوٹاں سر پدوں۔۔۔ رستم ء رنگیں بے سُد ء بے زانگیں بچک آئی ء کدر ء ہجیر زانت
 نہ کن انت۔۔۔ سمین پہ وتی نیگی ہجیر دپ ء نہ رتج ایت آئی ء وتی مات ء پت ء سر ء چہ جہان ء
 گیش بیسہ ء اوست انت بلے افسوزی گپ ایش انت کہ ہمایاں پہ آئی ء انجیں راہے
 گچین کنگ کہ بید ء چہ سمین ء بربادی ء دگر ہچ نیست۔۔۔“

”بچا مہراں جان! سمین سر پدیں جنکے آئی ء مات ء پت ہم واننگ ء سر پدیں
مردم انت۔ آہاں وہدے اے فیصلہ زرتنگ گڑا ایشی ء بزانت و ہمیش انت کہ آہاں رستم ء تہ
ء انچیں شری یے الم ء دیتنگ کہ چہ منے شمنے چٹاں اندیم انت۔

(دما نے مہراں ء بے تاہیریں دیم ء چارگ ء رند) اگس منی ماتنی چکھی ء
زورے۔۔۔ نون ترااے بارو ء باز پگر کنگ ء جیٹرگ نہ لوٹ ایت۔۔۔ ء دگہ یک
گپے۔۔۔ تئی زندگی نازین انت، باید تو آئی ء نیمگ ء وتی دلگوش ء بہ دے۔

(دما نے حاموشی ء رند) سور ء رند زندگی ء چک ہمانیا مت انت کہ مردم ء دگرانی
زندگی ء دور کنگ ء ننیلیت۔۔۔ تو ہم نون گوست ء دُمب ء دارگ ء یلہ بہ کن ء بل کہ
سمین ہم نون دیم ء بہ چار ایت کہ زندگی ہمیشی ء نام انت۔۔۔“
بی بی ایمنہ ء گپاں آگتر دلپروش کت۔

”تروہل جان! بے شک نازین منی آست ء تہ ء انچوش ہوار انت کہ من ستر بہ
لوٹ آں آئی ء چہ وتی زندگی ء در کت نہ کنوں۔ بلے شما باید بہ زان ات کہ منی گوست، آست
ء باندا ت ء واہگ ء واہش بید ء چہ سمین ء نئے کسے بوتگ نے کہ بوت کنت۔۔۔
تروہل! آستر منی ہمراہ نہ انت بلے من چہ آئی ء ہجر بے سما نہ اوں۔۔۔ آ منی
ساہگ انت ء من وتی ساہگ ء بر بادی ء چٹاں گوں وت دیست نہ کنوں۔۔۔

بلے ایشی ء مطلب اے ہم نہ انت کہ من آئی ء گوں وت ء بندوک کنگ لوٹوں۔ آ
شریں لوگے ء بہ کپ ایت۔۔۔ وشحال بہ بیت من ہجر آئی ء زندگی ء پترگ ء جہد نہ کنوں
بلے کسے آئی ء زندگی ء تاوانے بہ دنت یا آئی ء بر باد بہ کنت۔۔۔ زند ء من چوش بوت نہ
کنت۔۔۔ (مہراں ء گالوار سک ترند ء زرتنگ ات کہ بی بی ایمنہ ء جان ء ڈرگے بنا
کت دما نے حاموشی ء رند آئی ء وتی ترندی ایرموش کنان ء دراپینت)

حیر! بہ بگش ات تروہل کہ شمنے بازو ہد گپتوں، نون باید دَر بہ کپوں کہ مروچی امان
لوگ ء پیداگ انت۔“

مہران ء گوں حاموشی ء پادا آہگ رُوگ ء رند بی بی ایمنہ تاں دیر ء بلور ء پریشان ات۔
”منی چوتی حق، تئی مات ء زرتگ انت۔۔۔ ہاوند وت ترا درنگہسی تاہیر بہ
دنت ء دل ء سارت بہ کنت۔۔۔“

زبیدہ گوں وتی مات ء بلوک ء کہ چہ سے پُشاں میر چا کر ء لوگ ء کاردار ات
انت بلے مروچاں آرنیس دادرمان ء لوگ ء ہم پہ کسانیں کسانیں کارانی دز کمک ء
پیداگ ات تاں زرتے چیزے رس ات ءے بہ کنت۔

زبیدہ ء مات ء بلوک ء ہجبروتی واجہ ء بی بی یانی شرڈن ء نہ کشنگ ات انت بلے
زبیدہ کہ چہ وتی جند ء بے سما ات ء ہرن کج ء شت وتی لوگ ء کسہ یے مدام دپان ات ءے۔
کل بیتگ ء مردماں بازیں رٹ رٹاں مجگ ءے حشک ترا تگ۔ وہدے کسے ء چہ آئی ء
واجہانی لوگ ء حالے پُرس ات گڑا ہمدان ء انتک پُنتک ء دست ء دیک ء ساڑی
بیت پممشکانا زاتون ء پریاتون ء آئی ء دیم ء ہجبر لوگ ء ہچ کسہ نہ کت۔

مروچی کہ زبیدہ ء سمین ء رستم ء سور ء زوت بیگ ء حال گون ات پریاتون ء دیم ء
پکر ء پریشانی ء سیاہیں چادرے تالان بیت۔

نازاتون حیران ات کہ اے وشیں حال ء پریاتون ء دیم ء پَرچا تا مورے ء گپتگ۔
آئی ء زبیدہ کاراں دلگوش کنائینگ ء رند گوں چمانی اشارہ ء پریاتون چہ چل ء ڈن توارجت۔
چہ چل ء دیر ء کمپان ء دومی کُند ء بَرگ ء رند نازاتون چہ پریاتون ء جُست ات :
”سمین ء سور ء حال پہ ماوش تریں حالے۔ شر نہ انت کہ آسر لوگ بہ بیت ء مہران ہم چہ آئی

ءایکیم بہ بیت۔ اے رنگ ءداں آجنیں چکے مہران آئی ءہجبر ویل نہ دنت۔“

”دادا! تو اوں دیتگ، وہدے بیبگر ءجنک چداں دیر انت مہران گوں ماشما
درستاں شر شر انت، بلے انچوش آوتی گام ء اے ملک ء ایر کنت۔ مئے چک چہ مارا
ڈرستاں درآمد ترایت۔۔۔ پدء منی اوں (ہم) واہش ہمیش انت کہ سمین رُوت سر لوگ
بہ بیت بلے ہا انت کہ سمین ء حبر بندی ہمید ء مئے ملک ء بوتگ، منی دل ء یک تر سے ء
وسواس ء جاہ کنگ۔۔۔ دُوا (دُعا) کنوں اے دزوگ بہ بات۔۔۔“

”جئے چونیں ترس ء وسواسے؟“

”دادا! سمین کہ اُنوں مہمان انت، مہران ءے چوش وتی نیمگ ء چک اتگ۔ رند ء
کہ اد ء زندگی کنت مدام ہمید ء بیت انت کئے بزانت وتی مرد ء رُورایت یاید ء مہران ء
گوں لچ ایت۔۔۔ منی دل ء آئی ء سور ہانگر آئی ء وتی ملک ء بہ بوتیں شر تر ات۔۔۔ آئی اد ء
ندگ ء زندگی کنگ پہ ماشما درستاں تاوانے۔“ پریاتون ء وتی پریشانی درشان کت انت۔
”چو و اہو۔۔۔ تو شر گشنے۔۔۔ من ہم چونیں گنو کے اوں کہ اے نیمگ ء منی ہوش
ء جند نہ شنگ۔“

نازاتون ء وت ء ڈو بار ات۔ دمانے دل ء جیڑگ ء رند آئی ء پریاتون ء گوں
الوت کت: ”بچار! تو انوں چل ء آہگ ء مہ کن ء بڑولوگ ء بہ بند۔۔۔ من وڑے کنوں۔“
پریاتون ء دیم دیک ء رند نازاتون یک رندے پد ء وش وش ء چل ء اتنگ
ات۔ زبیدہ ء چل ء پرش رُپنگ ء تریں پچے جتگ ات ء نوں گوں حشکیں پچے ء پرش ء
حشک کنگ ء ات۔

نازاتون حشک بیتگیں جاگہ ء سر ء شت نشت ء چہ پاٹی ء سر ء مزنیں منجلے ایر گیجگ
ء رند وتی دیم ء ایر ءے کت۔ پد ء چہ گندیم ء برج ء آرت ء گونی ء آرت دَر کنگ ء منجل ء

مان کنگ ء لگ ات۔ زبیدہ ء وتی چک ہمانی ء نیمگ ء ترینت۔

”بی بی! تو زاناں تین موش پچگ ء ءے، اگس آہو، پہ مس ہم دو سے گیش کن

گول۔۔۔ من ء سک وش بیت۔“

زبیدہ ء وتی واہش پدر کنگ ء پد دگوش دو برکارانی نیمگ ء دات۔

ناز اتون ء لہم لہم ء زبیدہ ء گول گپ جنگ بنا کت:

”زبیدہ! من ء گپے بہ گش۔۔۔ اے تئی واجہ حمل ئی (ء) نشار ء۔۔۔ باریں وتی

واستار دوست انت یا اتاں۔“

چہ ناز اتون ء جسست ء زبیدہ ء وتی دست چہ کار ء داشت انت ء دمانے لے توار ی

ء پگر جنگ ء لگ ات ء پد ء دراہینت ءے:

”باریں! بی بی من و ہچ سہیگ نہ اوں۔۔۔ چو و کمپان ء گول درائیناں شر شر

انت۔ دیم روشن انت۔ گول ہر کس ء ہور تہ ہور انت۔۔۔ نوں بانک ء دل ء حال ء و ہما

ہاوند بہ زانت۔۔۔ ماچتور زانت کنوں۔“

”چو و تو شر گشے، بلے چوش کہ من اے جنگ ء زانوں۔۔۔ یک ہیلے سک سلیں

گون انت ءے۔۔۔ (دمانے زبیدہ ء دیم ء تاثر اتانی چاران بیت کہ روک ء ہمانی

ء نیمگ ء چارگ ء ات۔) آ گول سور کتگیں مردیناں چو کتگ نیگ ء لچ ایت ء دیر

کپگ ء نام ء زانت۔۔۔ بلکیں آہاں پل ایت ہم۔۔۔ مس پہ دگراں وتی ایمان ء نہ

دیوں بلے پہ وتی چک نیگی و گشت کنوں کہ چنخو۔۔۔ گنوک ء شیدائے کتگ کہ آوتی ناز ء

نایا پتیں زال ء اوں جسست نہ کنت۔۔۔“

”ابو و و! چمیشا (زبیدہ ء دپ پچ ات)۔۔۔ گندوں واجہ مہران ء پیش ء کتر

رویائتگ بلے ہما انت واجہ بیبگر زہی اتگ انت مدام پہ واجہ میر چا کر ء گندوکاں

پیداگ انت۔۔۔ منی وللد من ہچ ہچ نہ زانتگوں کہ ایشانی میان ء چوشیں کسہے ہم
 آست۔۔۔ توبہ توبہ چہ چلنڈ یں جنکاں اللدوت پناہ بہ دَئیات۔“

”بچارز بیدہ! منی نام ء گوں ہچ کس ء نہ گرے ء۔۔۔ من تراوتی دوزواہ زانتگوں
 پمشکا دل ء زنگ ریتلگوں۔۔۔ پریاتون ستر منی ماتنی پتی چُک انت بلے گوں آئی ء ہم
 من اے بارہ ء ہچ گپ جت نہ کنوں کہ ہرچے انت نشارئی (ء) مات انت آچہ کج ء
 سگ ات کنت کہ زامات ء۔۔۔ (دمانے حاموش بیگ ء لبزانی ایر برگ ء رند)
 ماراوا انچوش لچ کنت کہ کسی دیم ء اے گپ ء گشت اوں (ہم) نہ کن ایں۔۔۔“

”نابی بی ناں! تو دلجم بہو۔۔۔ من پَر چاتئی نام ء گروں۔۔۔ اللد کور بہ کنت اگس
 مَس چوشیں کارے کنوں۔“

چکاس ۽ موسم کٹ اٿڻ سال دو هزار پنج

مروچي ڪرارات ڪه رنيس بهرام، ڪازي بشام ۽ ڪر ۽ بنيت په برات ۽ لوگ جا گه ۽
جبراني سنگ ۽ ۽ سوگند چست ڪنگ ۽ بله يگه نگر نيس بهرام ۽ ايردستي من ات ۽ ڪلوهه په
مهران ۽ ديم ۽ دات ڪه:

”ماشوات ماوت ايس --- بايدنه انت ڪه منه لوگ ۽ گپ بازار ۽ شنگ ۽
تالان به بنت --- شمنه لوگ شمننگ انت هرود ۽ شالوٽ ات ۽ شمارا رس
ايت --- اے ديوال من پمشڪا بسته ڪه منه ڪمپان ۽ توڪ ۽ در آمد ۽ پترت مه ڪنت ڪه
منه جنين سترى انت۔“

”شگرشيت تي ناڪو، بچا! شگرشيت ---“ نازاتون ۽ په تزن دراهينت ۽ وتي گپ
۽ ديم ۽ بران ۽ گشت:

”منه لوگ --- اوهد ۽ ڪج ۽ بوتگ ڪه مابه سر ۽ ساماني ۽ حال ۽ مير چا ڪرتي (۽)
لوگ ۽ ڪپنگ اتيں --- اوهد ۽ منه لوگ ڪج ۽ بوتگ ڪه ماگل ۽ پرشنگين لوگ ۽ دروازگاني جاه
۽ پردگ پرداتگ وپنگ اتيں --- اوهد ۽ وت ماوتي ڪج ۽ ات ڪه شه سجاء ۽ منه ملڪ په
زور پنج ڪپنگ ات انت ۽ ڪه نيسه ات ڪه په مستريں برات ۽ بدل ۽ پاد بنيت ---

اوهد ۽ وتيگي ڪج ۽ شنگ ات ڪه منه با پشت ۽ منه پل ۽ نيبگ آني ۽ جند ۽ گشگ ۽

سر ۽ تاوان د يگ بوتگ انتت؟“

نازاتون ۽ تڙنیں گالوار ۽ ٻہ گلگ زاری ۽ سرجمیں گؤست دپتر گون ات۔
اشکنگ ۽ گون رئیس دادرحمان ۽ نازاتون سرپد کنگ ۽ جُهد کت:

”نگبہہ سر! ہرچے گؤست، گؤست، نون و ناشگری مہ کن۔۔۔ آ درست
آزمائش (چکاس) بوتگ انت۔۔۔ شکر انت کہ آزمائش ۽ وہد نون دیم ٻہ بلاسی ۽
انت۔۔۔ اللہ ۽ انچوسال ۽ رند مئے سر ۽ رحم گتگ کہ بہرام پاداں گون وت پیداگ انت
اے دل گزانی ۽ بلاس کنگ ۽ انت ۽ مئے لوگ ۽ مارا دیک ۽ انت۔۔۔ تو ہم وتی دل ۽
انچوتنگ مہ کن کہ وشیاں وش آتک کت مہ کن ۽۔۔۔“

”اے تئی برات ۽ دل نہ انت مہران تی (۽) پے۔۔۔ اے درست منی مہران جان
تی (۽) کوشست ۽ محنت ۽ پلا انت۔۔۔ چوش کہ بہرام ۽ زیتون ۽ شے ۽ سجا ۽ زرنگی یکپاریگ
۽ پر وش ورگ ۽ دیتگ، آہاں ٻہ شری زانتگ کہ مئے حال چہ ایشاں بدتر بیت۔۔۔“

نازاتون ۽ تیر پچیں گپاں رئیس دادرحمان ۽ مجگ حراب بیت۔ مہران ۽ پت ۽ دیم ۽
تاثرات چارگ ۽ پد بیچ ۽ مان دات:

”منی ما! نا کو بہرام در آمد ۽ نہ انت۔۔۔ ۽ منی جند ۽ اول (ہم) وش نہ بوتگ
کہ آئی ۽ مہلوک ۽ دیم ۽ کم شرپ بہ کنوں۔۔۔ تری ٻہ ہرچے ۽۔۔۔ آئی ۽ ایر دستی من
اتگ، اے مئے جیڑہ نہ انت۔۔۔ مئے مقصد پورا بوگ ۽ انت، مئے چیز مارا رسگ ۽
انت، ٻہ ما ہمنچو باز انت۔۔۔“

”تو ۽ تئی پے، ہرچے کنگ لوٹ ات بہ کن ات بلے منی دل۔۔۔ منی دل ہجبر
گون بہرام ۽ آئی چکاں ہو نہ بیت۔۔۔“ نازاتون ۽ وتی مُرک محینت ۽ چہ اوتاگ ۽
در کپت۔

نازاتون ۽ روگ ۽ رند مہران ۽ پت ۽ نیمگ ۽ ارتی ۽ چارات کہ چم ۽ زمین ۽

سک داتگ پگرے ۽ چولاں تار جنگ ۽ آت۔

”منی پے! منی مات ۽ کہ چولا نک بستہ منی دل نہ جنت کہ آچداں در بہ کپ ایت
۽ آلوگاں بہ روت۔۔۔“ مہران ۽ وتی پریشانی ظاہر کت۔

”مس آئی ۽ دل ۽ حال ۽ سر پدوں۔۔۔ آچہ وتیگاں سک دل رنج انت۔ بلے اگس
جنینانی سردارگ بہ بیت مردم تاں زندگ انت وتیگانی نیمگ ۽ چک اوں (ہم) مہترین
ایت۔

(سار تیں ساہے کشگ ۽ پد) گپے زانے! من مدام اے دگرانی برات دیستگ
دل وارگ بوتگوں کہ پر چامنی برات چہ من ۽ انچو دیر انت۔۔۔ آئی ۽ ستر منی لوگ جاہ چہ
من ۽ پیچ بہ گپت انت بلے براتی یے و مہ سست انت کہ سک ۽ ساعت ۽ وتیگ ۽
ساہگ مردماں تاہیر دنت بلے منی سخت ۽ بہ چار کہ وتیگاں یل داتگ ۽ سرک ۽ پادوناں
شتگ کپتگوں۔“

”منی پے! من مدام ترا چار اتگ۔۔۔ پمشکا پہ شرعی ۽ دادگا ہی (کورٹ
پکھری) ۽ وتی دست مدام داشتگوں۔۔۔ چو کہ من پہ تر وہل ایمنہ ۽ چارگ ۽ آلوگ ۽
مدام رپت آمد کنوں، منی دل ۽ نا کو بہرام ۽ منیگی انچوز ہری دل ۽ مان نیست چو کہ آئی ۽
جنین ۽ دل ۽ انت۔۔۔ آئی ۽ زباد ۽ دل ہم چنگ پُر کتگ بلے مرجان ۽ مراد شکر انت چہ
مات ۽ شات ۽ نہ شتگ انت۔۔۔ آہاں ڈن ۽ وننگ، ڈن ۽ گیشتر زندگی کتگ پمشکا آہانی
تب کلہو کے جتا انت۔۔۔ پمشکا من امان پہک ۽ ایکیم نہ کتگ۔۔۔“

”مہران جان! من تئی سر ۽ پھر بندوں کہ تو وتیگاں پد ۽ نزیارگ ہوور کنگ ۽ جہد ۽
نے باوند ترا سو بین کنات۔“

رئیس دادرحمان ۽ مہران ۽ کو پگ ۽ وتی دست سماران ۽ دراہینت۔

”آمین۔ منی پے! آگس چہ ناتپا کی ء کارشر بوتین ات انت مارا ہے رنگ ء وہد
تیلانک دِگی ات بلے من بازتاوان چہ ہے ناتپا کی ء دیستگ۔۔۔ پلینڈاں گیشتر موہ ہما
وہد ء رس ایت کہ ماشما یک دومی ء حلاف ء بو اُشت ایں۔۔۔“
”شر گشتر منی چو۔۔۔ گپ ء جند ہمیش انت۔“

رنیس بہرام ء لوگ ء پے سُبَار گے ء رَوگ ء ناز اتون ء اُڑی کُت کہ آپاداں نہ ٹکین
ایت۔ یک نیمگے ء مہران ء دومی نیمگ ء امان ء زور کنگ ء آ مجبور بیت، پے نادل کُشی
رازیک بیت۔

مزین ہد تے ء رندر نیس بہرام ء لوگ ء دروازگ ء دپ ء رسگ ء گوں رنیس
دادر حمان ء چمانی ارس ء دَر کنگ ات۔ آئی ء ہما وہد گیر آہگ ء ات کہ سالے کویت
ء نندگ ء پد وہدے اولی سال ء موکل ء ٹک ء اتنگ ات پے چکانی برگ ء چہ ہے لوگانی
دروازگ ء دَر کپگ ء ات۔ بی بی ایمنہ ء ملوریں دیم چمانی دیم ء ترگ ء ات کہ برات ء
گوں چکاں لڈگ رَوگ ء آہم سک بے تاہیر ء دلوارگ بوتگ ات۔

مہران ء ڈرائیونگ سیٹ ء کش ء نشنگیں پت ء دست گپت انت کہ وت ء اے
ساعت ء دَورمہ دنت۔

گاڑی ء ہارن ء توار ء گوں ڈنی دَر ء بُمپان نا کو الہی بکش ء مزین آسن ء گیٹ
پچ کُت۔ آئی ء اُنچوش اے دیست انت دَر پچ کنگ ء رند تچانی ء دیم پے اوتا گانی نیمگ
ء شت۔

گاڑی ء لوگ ء پارکنگ ء پارک کنگ ء وہد ء رنیس بہرام، بی بی ایمنہ، زباد،

مرادؔ مرجان یک پارِیک ء چہ اوتاگ ء در کپتنگ ات انت ء ڈن ء ایشانی دیم ء پھوش
آتک ء اوشتاگ ات انت۔

رئیس بہرام ء رئیس دادرحمان ء نیمگ ء در بوتک۔ برات ء برات ء دست
گپت انت ء انچوش دوئیں گوں یک دومی ء بگل بیت انت رئیس دادرحمان ء چہ گل ء چم
ارس بُوت انت۔

دوئیں برات تاں دیر ء گوں یک دومی ء بگل گیر بیت انت۔ اے دگہ درستاں
یک دومی ء دست گپت انت ء گوں یک دومی ء ڈڈی جوڑی کت ء رئیس دادرحمان ء
لوگ ء توک ء پُترت انت۔

رئیس دادرحمان ء وتی لوگ ء کش گور ء وتی چم شانک دات انت۔ لوگ ء سرجمیں
رنگ ء دروشم نون مٹ پیتنگ ات۔ آئی ء اوتاگانی میانجی ہال ء دیبی نیمگ ء اوتاگ
چار ات انت پیسر ء اے سے پیتنگ ات انت کہ یکے کماش ء وتی پیتنگ، یکے بہرام ء
یکے آئی ء جند ء بلے اے ساعت ء سے ء جاہ ء پنج اوتاگ ہم رد ات انت کہ گندگ ء بہرام
ء ڈنی نیمگ ء چہ گیش کتنگ ات ء ہال ہم چہ پیسر یگین ء پراہ ء ذراج تر ات۔

چہ لوگ ء رنگ ء روگن ء زانگ نہ بیگ ء ات کہ اے ہما گہنیں لوگے کہ پت ء وتی
زندگی ء آئی ء بہر ء تہ ہوار کتنگ داتگ ات ء اے کمپان ء چہ ہمانگشتر ء نوک بستگیں لوگ
بہرام ء ونڈ ء ہوار کتنگ ات۔

بہرام ء آیوکیں مہان لوگ ء توکی مہمان جاہ ء بُرت نندارینت انت۔ آپ تام ء
رندرئیس بہرام ء جن زیتون اتک کہ ورنائی ء چہ درستاں رنگ ء وشتر ء زبہد ارتر پیتنگ ات
بلے نون ہمنچوزنڈ ء گز اتگ ات کہ جایارگ نہ بیگ ء ات۔ زیتون ء مات مراد بی بی ہم
آئی ء کش ء گون ات بلے چہ پیری ء نون پھک ء کُمب ءے جتگ ات۔

ز بادءِ لوگبانک زیتون ءِ گہارزتک زکیہ ات کہ گپ جبرءِ چہ وتی تروزیتون ءِ شنگ
 ات ءِ نازین ءِ دیم ءِ کتگ اُنک پنتک ءِ جُست ءِ ات ءِ آگوں بے تہمبلی ءِ ڈال ڈال
 ءِ پُودِ یگ ءِ ات۔

ز بادءِ سسین چُک ہم نون مزن ات انت ءِ رئیس بہرام ءِ کش ءِ اتگک نشنگ ات
 انت ءِ وتی دوئیں پیروکانی گپ ءِ پہ دگوشی گوش دارگ ءِ ات انت۔

ز بادءِ پہ کارے ءِ پاد آہگ ءِ رند مہران برے زیتون ءِ نازاتون ءِ نیمگ ءِ چارگ ءِ
 ات کہ گوں یک دومی ءِ گران وری ءِ گپ جنگ ءِ ات انت ءِ دومی نیمگ ءِ آئی ءِ دگوش
 امان ءِ نیمگ ءِ ات کہ دم پہ ساعت ءِ مرجان ءِ اُرت اُرتی ءِ چارگ ءِ ات ءِ آئی ہم دگوش
 امان ءِ نیمگ ءِ ات کہ چیروکائی بچکندگ ءِ ات۔ چہ مرجان ءِ بچکند ءِ سمین ءِ بچکند ءِ
 تزانگ ءِ کپت، لُنطانی سرءِ آئی ءِ ہم بچکندے تالان بیت۔

بیگاہ ءِ وہدے رئیس دادرجمان پہ واتری ءِ چست بیت، رئیس بہرام ءِ لوگ ءِ کلیت
 آئی ءِ دست ءِ دل ءِ ایرکت انت۔

”لالاد اڈل! اے تئی امانت انت۔ چہ مروج ءِ پدمنی حق اے لوگ ءِ سرءِ نیست۔“
 رئیس دادرجمان ءِ یک برے پدءِ وتی برات بگل کت۔ زیتون ءِ مُرک مج ات۔
 ”تو اے لوگ ءِ سرءِ بازیں کارے کتگ۔۔۔ تئی سرجمیں حرچ منے سرءِ وام انت۔“
 رئیس دادرجمان ءِ دراہینت:

”ناں منی برات چوش مہ گوش۔۔۔ انچوسال ءِ کہ اے منی گورءِ بوتگ من ہم چہ
 ایشی ءِ باز استفادہ (نپ چست) کتگ۔ بلے نون پہ وتی چکاں وتی جند ءِ لوگ ءِ پُشتی
 نیمگ ءِ من سے چارگیشیں اوتاگ اول بستگ۔۔۔ آہاں بس بنت۔۔۔ رند ءِ چُک وتیگ
 ءِ وت بہزان انت، منے شُمنے پٹ چہ پیرینانی برکت ءِ سک پراہ ءِ شاہیگان انت۔۔۔“

لوگ ء و اتر کنگ ء رند رئیس دادر حمان گل ء بال ات کہ برات ء براز نکاں آہاں
سک باز شرپ داتگ۔

مروچی ماہے ء رند یک برے پدء رئیس دادر حمان ء لوگ ء جاک سلوات ات۔
رئیس عبداللہ وتی گہار ء بدل ء پاد اٹنگ ات کہ نئے ناز اتون بہرام ء بکش اٹگیں
لوگاں روت نند ایت ء نے کہ آوتی جنک ء زامات بزاں یلان ء رشیدہ ء چہ ادء پادء
ٹکینگ ء زاء دینت۔

چونائی ء یلان سورء رند ہرودہء کہ ٹلک ء ات گیشتر وتی وسوگ ء نیمگ ء ات کہ
رئیس عبداللہ ء وتی جنیں چک وتی کر ء داشنگ ات۔ بلے نوں کہ مہران ء لانک بستگ
ات کہ اے لوگ ء پروشائین ایت ء نوک اڈ کنائین ایت پمشکا لوگ ء درستیں مردماں
آوتی پت ء گہنیں لوگ ء بارت نادین ایت۔ اے گپ ء لوگ ء آس روک گتگ ات ء
اشکنگ ء رند درستیں مردمانی دیم ء تامورے ء گپتگ ات۔

”نازین ء اول مس نٹیلوں چہ من ء بہ سد ایت۔۔۔ تئی پت ء آلوگ جاہ چداں
سک دیر انت۔ ندام روک نہ بیت۔۔۔“ پریاتون ء ہم گپ ء دور کت۔
”تروہل۔۔۔ اگس نازین منی جنین انت آئی ء جاہ و باید ہما بوہگ بہ لوٹیت کہ من
ندگ لوٹوں۔۔۔ اگس شمانٹیل ات ء گڑاوتی مستروت ات۔۔۔ پدء کسے ء گوں من ء
گلگ کنگ ء حق نیست کہ من شر نہ کتگ۔“

مہران ء درستانی زہر پریاتون ء سرء کش ات انت۔ نازین ء دیم تہار بیت۔ آئی
ء وتی پیشاٹوگ کر چک کت ء لوس گوات دات انت۔

”منی ما! برات گہاری ہجبر نہ سد ایت کہ خون ء سیادی داں قیامت ء داریت۔۔۔
بلے ہما و ہدء کہ جنین وتی چک ء چکانی پت ء پہ برات گہاران یگی یلہ دیک ء رازیک بوت،

بزاں کارچہ ہمیدہ حراب بوت ات۔

(وتی زہری ۽ ایرموشی ۽ رند) منی ما! دنیا ۽ پیسرہ ۽ منے سرہ نہ کند اتگ بلے
نوں۔۔۔ دژ منانی گل کنگ ۽ بند و بست شماوت کنگ ۽ ات۔“ مہران ۽ نازاتون ۽
نیمگ ۽ دیم کنان ۽ گلگ کت۔

”بچا! من پہ شری زانگ ۽ اول کہ تو گوں وتی پت برات ۽ انچو چست ایر پر چیا
کنگ ۽ ۽ زاناں! شماچہ من ۽ چیر دیت من ۽ کسے سہیگ نہ کنت۔۔۔ گوش کن ات کہ
من زیتون نی (۽) جنک ۽ ہجر وتی نشار نہ کنوں۔۔۔ اگس امان بے منگی سالونک بوہگ
لوٹیت گڑا بروت راہ ۽ پچ انت بلے پدہ بزانت کہ آچہ منی ماتی چگی ۽ دراتنگ۔۔۔“
رئیس دادرحمان کہ چہ ایشاں کمو کے ہمانگوشتر نشنگ اے درستیں کسہاں اشکنگ ۽
ات سک پریشان بیت۔

”منی ما! آدگہ کسہ انت ۽ اے دگہ، شما اے دوینیاں ہور کنگ ۽ ردی ۽
پر چیا کنگ ۽ ات؟“ مہران ۽ نازاتون سر پد کنگ ۽ جہد کت۔

”مہران نی (۽) ما! انچو کینگ تی دل ۽ پہ منی برات براز ہتاں چہ کج ۽ اتنگ؟
تو ودے وتی گہارز ہت زرت، براز ہت زرت مس ہچ نہ گوشتوں بلے نوں کہ
امان ۽ وتی پت ۽ براز ہت لوٹ اتگ تراچوتیر ۽ تورگ ۽ انت۔۔۔ اگس ہور بوہگ نہ
لوٹے مہ لوٹ۔۔۔ ہمراہ نہ بے مہ بو، من وت بس اول پہ وتی امان جان ۽ سالونک
کنگ ۽ (دمانے وتی زہری ۽ ایرموش کنگ ۽ رند)

من گشتہ بہرام نی (۽) زال پلینڈ انت ۽ کس ۽ ہور بوہگ ۽ نسیلیت بلے
تو۔۔۔ توچہ آئی ۽ دودست دیم ۽ بوتے۔۔۔ من ۽ ولدسک باز آپسوز بوہگ ۽ انت۔“
رئیس دادرحمان ۽ توارسک ترندات آئی ۽ گوں دلوار گیں گالوارے ۽ گلگ کت۔

سیمی در

میر چا کر ۽ دا کتر اں آپہک ۽ جواب دا تگ ات۔ میر بیبگر زوت گوں چکاں پت
 ۽ چارگ ۽ اتلگ ات۔ ائید نوروز ۽ سوب ۽ ردیگ (گواز) بند ات انت آہاں پہ آہگ
 ۽ پشتی راہ گچین کتگ ات۔ میر بیبگر ۽ گندگ ۽ گوں میر چا کر ۽ وتی کار ہیر کت۔
 پرسی لوگ ۽ ہمنچو شلوک ۽ مردمانی مچی ات کہ سدانی کچ ۽ مردم شت ۽ سداں
 مردم اتک انت۔

مہران ۽ حال رس اتگ ات کہ سمین گوں براتاں مات ۽ پت ۽ ہمراہ انت۔ دل
 ۽ ستر ایکیم کنگ ۽ جہد ۽ ات بلے آمد می رنگ ۽ سپہ سمین ۽ دیدارے ۽ ٹینگ ات۔
 میر چا کر ۽ مہمان سراء ۽ میر بیبگر ۽ کش ۽ رستم ہم نشنگ ات۔ رستم ۽ گندگ ۽ گوں
 مہران ۽ دل ۽ زہری پاد اتک۔ لوٹ ات ۽ کہ ہما دمان ۽ پاد بنیت شہماتے گورے بہ
 دنت بلے دمانے ۽ رند وتی شیطان ۽ ہگل دات۔

پرس فاتحہ ۽ رند در ستیں مردین کم کم ۽ روان بیت انت۔ رئیس داد رحمان ۽ ہم وتی
 دست ۽ گریال ۽ نیمگ ۽ چارات ۽ پہ پادا آہگ ۽ مہران ۽ نیمگ ۽ اشارہ کت۔ آئی ۽ دل ۽ نہ
 لوٹ ات کہ چداں زوت بہ روت بلے پہ ناکا میں دے ۽ پادا اتک اُشتات۔ کمپان ۽ گوزگ
 ۽ وہد ۽ کمپان ۽ مچ ۽ بون ۽ چم ۽ وت سمر ۽ چست بیت انت کہ بلکیں سمین گوں وتی ناکوز نکاں
 ہمد اندوک بہ بیت بلے اود ۽ پرس ۽ آیوکیں مردمانی چک لنبیب ۽ ات انت۔

سمین ۽ دیدار ۽ واہگ ۽ آئی ۽ گام دیم ۽ نہ کنزگ ۽ ات انت۔
 چہ ڈنی آسن ۽ دروازگ ۽ در کپگ ۽ وہد ۽ سما کت ۽ کہ کش گور ۽ کسے است

انت۔ دل ۽ سکین دات کہ چک ۽ بہ ترین۔ وت ۽ دارگ دارگ ۽ یگہ نگہ چک ۽
 جت۔ چم ۽ کمپان ۽ دیوال ۽ گوں ڈک اتگیں نل ۽ سر ۽ جنیکا نی مچی ۽ گوں نشنگیں سمین ۽
 کپت ۽۔ دل ۽ تاہیر گپت ۽ پہ دمانے کیشتر جلگ ۽ وتی سر ۽ جہل کت پہ پاد ۽
 سینڈ لانی شتر کنگ ۽ نیمون ۽۔ ہامان ۽ سمین ۽ چم ہم پر آئی ۽ کپت انت بلے دمانے ۽ رند
 آئی ۽ وتی دیم دومی نیگ ۽ ترینت۔

پیسر ۽ چوشیں روچے نہ گو سنگ ات کہ رئیس دادرحمان پہ میر چا کر ۽ گندوک ۽ نہ
 شنگ ات بلے نون مردینی پُرس کہ ہلاس ات آئی ۽ وتی پاد پہ ہمروچ ۽ رویا ۽ کو کے داشنگ
 ات انت۔ اد ۽ مہران ۽ دل ۽ ات کہ پہ میر بیبگر ۽ چارگ ۽ نیمون ۽ ہم روچ سرے بہ
 جنت، بلکیں گوں سمین ۽ دیم پہ دیم ۽ دوچار بہ کپ ایت۔

”منی پے!۔۔۔ نا کو بیبگر داں ہمہد ۽ انت باید ما وتی پاداں مہ دارایں۔ رند ۽
 کس ۽ انچوموہ نہ رس ایت کہ ہدام ہر کسی لوگ ۽ دیم پہ وت سرے بہ جنت۔“
 مہران ۽ وتی دل ۽ گپ زبان ۽ سر ۽ یاورت انت۔

”چو و آہو بلے آ مسافر انت۔ چوش مہ بیت کہ منے ہمروچ ۽ رویا ۽ پہ آہاں مشکلے بہ
 بیت۔۔۔ ترا اگس باز زہیر کنگ ۽ انت گڑا باندا بیبگر ۽ زنگے بہ جن۔۔۔ اگس آ لوگ ۽
 انت مردم سرے جنت۔۔۔“

مہران ۽ چوشیں روچ لوٹ اتگ ات۔ اے دگہ بیگاہ ۽ آ گوں پت ۽ ہمرانی ۽ میر
 چا کر ۽ مہمان سراء نندوک ات۔ پُرس ۽ ماہے گو سنگ ات پمشکانوں مردمانی شلوک
 کم ات بلے ٹکے ٹکے مردم پد ۽ ہم آ ہگ ۽ ات۔

اے ساعت ۽ مردینی مہمان سراء بید ۽ چہ میر بیبگر ۽ دگہ کسے نیست ات بلے چہ کشی

اوتاگاں بازیں جنین ء چکانی توار پیداگ ات۔

انگو آنگوری کسہ ء رند مہران ء تچک ء چہ آئی ء نور جان ء سمین ء بارہ ء جُست کُت
کہ ہمائیں اتلگ انت گندگ نہ بیتگ انت۔ مہران ء واہش ء سر ء میر میبگر ء ہما دمان ء
کلوہ یے پہ نور جان ء دیم دات کہ گوں سمین ء ہما ہی ء بیت۔ کساس ہفت ہشت منٹ ء
رند نور جان ء سمین مہمان سراء در ء دپ ء ظاہرات انت۔

چہ دروازگ ء دپ ء سمین ء جم انچوش پر آئی ء کپت انت پادے ہمانگر داشت
انت ء ء کلہو کے پشت ء کنزرات بلے ودے رئیس دادرمان ء سر ء جم ء کپت انت
اوتاگ ء توک ء پُترت۔ دادرمان ء آئی ء سر ء دست ایر کُت ء دُعا حیر ء دات۔

مہران ء ہم سلام ء علیک گپت انت۔ گندگ ء سمین چہ پیسر ء سک نزور ء لاگر
تر اتگ ات۔

”تروہل تئی جان وش انت۔۔۔ ء سمین تو چو حشک تر اتگ ء حیر انت ناں،
بلکیں کار ء بازیں بارے وتی بڈ ء لڈ اتگ ء؟“ مہران ء دل ء حبر دپ ء یاورت۔
”اہو اللہ ء شکر انت من چہ پیسر ء گہتر آں۔ سمین کمو کے نادراہ بیتگ بلے نون و شتر
انت۔ کار ء بارانی لڈگ و ایشی ء گہنیں عادت (ہیل) انت۔ انچو بہ گش ء ہج سر پد نہ
بیت۔“ مہران حیران ات کہ سمین ء جُستانی پسوہم نور جان دیک ء ات۔

”بانگ! تئی دپ ء سر ء زاناں چسپ لچ اتگ؟“ مہران ء سمین ء سر ء جم سک
دیان ء پہ کُنت الوت کُت۔

”آہوں۔۔۔ اناں۔۔۔ من ء کارے آست ات۔۔۔ باباء توار ء سر ء یل داتگ
اتلگوں۔۔۔ اگس دگہ کارے نیست، من بُرواں؟“

سمین ء بے آئی ء نیمگ ء جم چست کنگ ء چارگ ء گوں بے تہمبلی ء جُست

کُت۔ مہران ءِ وتی سر پہ مہ کن ءِ سُربنت۔

نورجان ءِ ہم چہ آہاں رضا گپت ءِ دوئیں مات چُک یکپار یگ ءِ چداں پادا تک
 شُت اُنت۔ ہمے و ہد ءِ بالاچ ءِ سُہیل ہم سلام دیان ءِ مہمان سرا ءِ توک ءِ پُترت اُنت۔
 چیزے و ہد گوں آدوئیناں گپت ءِ تران ءِ رند مہران ہم گوں رئیس دادرمان ءِ پادا تک۔
 پہ ہمانی ءِ دیدار ءِ آئی ءِ انچو کوشست کُتگ اُت مروچی چہ ہمانی ءِ گران وری ءِ
 سک دلپروش اُت۔ آئی ءِ سر پر نہ بیگ ءِ اُت کہ آہر سمین ءِ چون اُنت کہ اے رنگ ءِ
 گپت ءِ جتگ۔ میر بیبگر ءِ بالاچ ایشاں تاں کمپان ءِ ڈنی دروازگ ءِ دپ ءِ رسیدگ ءِ
 ہمراہ اُتک اُنت۔

آ گوں دمبر تگیں گاماں بالاچ ءِ ہمانی ءِ روان اُت کہ انا گہہ ءِ وتی چک ءِ
 ترینت۔ جنینی اوتاگ ءِ پردگ کلہو کے سُرات۔ پردگ ءِ چیری نیمگ ءِ سمین ءِ سبزیں
 دوچیں شلوار ءِ پادگ ظاہرات۔ آئی ءِ وتی دیم تہار کُت۔

”اے چے تماشا یے۔۔۔ دیم ءِ گشے من ءِ گوں تب ءِ نیست پُشت ءِ گشے چہ
 منی پگر ءِ دَر نیت۔۔۔ اے گوں کئے ءِ لٹیب ءِ اُنت۔۔۔ گوں وت ءِ یا گوں من ءِ۔۔۔
 باز بیت یارنوں بس اُنت۔“ گوں دل ءِ جوڑگ جوڑگ ءِ لوگ ءِ سر بیت۔

اے دگر روچ ءِ میر حمل ءِ کار مندر بیدہ ءِ حال ءِ درست پریشان کُت اُنت۔
 ”بانگوا ہی میر حمل نی (ء) برات زئی وتی ٹلک ءِ رپتگ اُنت۔۔۔“
 ”زئی و ایشاں رَو گے ہچ گپے نہ جت۔۔۔ چواچا نگہ رَو گ، حداجیر بہ کنت۔“
 رئیس دادرمان ءِ مہران وتی حیرانی ءِ پد رکنگ ءِ اُت اُنت۔

”پہ سلامتی کراچی ءِ سر بہ بنت ءِ وتی ژندی ءِ دَر بہ کن اُنت، گڑا گوانکو ءِ سر ءِ حالے
 گراوں۔“ رئیس دادرمان ءِ وتی حیاں درشان کُت اُنت۔

انچو بے وهدء پاڊا آهگ ء رندهم آنى ء جان ء گرانى سُبڪ نه تر اتگ ات۔ سرء
 كاشين مودئ هم گشنئ بے رندگ ء حشك ات انت۔ وتى چاه ء كوپ ء زوران آ
 ڈاينگ بال ء مات ء كش ء اتك نشت كه چه پيسرء ٹى وى ء چارگ ء ات۔ نورجان ء وتى
 دلگوش همائى ء نيمگ ء تزينت۔ آنى ء ديم ء ژندى انگت ظاهرات۔

”سمين! جان شتر نه انت كه تو با سپٹل ء پدء جوائن به كن ے؟“

زيك نيم بيل ء شاين من ء راه ء دوچار كپنگ ات، گشگ ء ات كه تئى جا كه انگت
 باليك انت۔۔۔ تئى ڈيپارٹمنٹ ء هيڊ (سروك) ء تئى ريزيگنيشن ليٹر (دست كشي
 كاگد) مسترا ديم نه داگ۔۔۔“

نورجان ء گپ ء آكئء حاموش بيت ء چم ے زين ء سك دات انت۔

”ماما! من چيزے رويج دگه آرام كنگ لوٹ آل۔۔۔“ آنى ء توارسك جهل ات۔
 ”جان! تو انچو پگر پر چا كن ے۔۔۔ چيزے كه بيگى ات بيت، نون دل ء ورگ
 ء چه فائده۔۔۔ پشت ء چك ترينگ ء بچ نپ نه رس ايت۔ ديم ء به چار كه زندگى سك
 مزن انت۔۔۔ الله پاك انسان ء هجر دور نه دنت۔۔۔ يك نه يك راهے په آنى ء الم ء
 پچ كنت۔ بس انسان ء صبر ے لوٹ ايت۔“

سمين ء بے توارى ء مات ء گپ گوش داشت انت۔ نورجان ء گون مهر وانين
 تبه ء وتى دست آنى ء مودانى سرء مُشگ ء رند پاڊا اتك ديم په چُل ء سبارگ ء اڈ كنگ
 ء شت۔

آهم په وتى اوتاگ ء شنك شانگيس چيزانى شر كنگ ء پاڊا آهگى ات كه بال ء گوانكوء
 زنگے وارت۔ دومى زنگ ء سرء گوانكوء چست كُت۔

”ہیلو!“

”سلام! سمین، Is this you? (اے تو نے؟)“ دیمؔ تو ارہما سینگ ات کہ
آئیؔ تو ارہؔ آچہ ہزار تو ارانی چُچیؔ ہم بچا یاورت کنگؔ ات بلے ہمانوں چہ ایشیؔ بچار
لوٹکؔ ات۔

”اہو۔۔۔ من آں۔“ گوں لہمیں گالوارےؔ آئیؔ پستودات۔

”شکر انت کہ گوانکو تو چست کُت۔ تئی و گوشی (دستی گوانکو) مدام حاموش
انت۔۔۔ حیر! منؔ گوں تو زلوری گئے جنگلی ات۔۔۔“

”اونہہ۔۔۔ شر۔۔۔ بہ گُش۔“ آئیؔ گوں دم بُر تگیں گالوارےؔ تران کُت۔

”عزیزم! چون انت ترامروچاں۔۔۔ پر چیا چہ منؔ دیر دیرے؟“

”اناں چوشیں گپ نہ انت، بس کمو کے طبیعت زبر نہ انت۔۔۔“

”چون انت تئی طبیعتؔ؟ تو و پہکؔ لہیتگ ؔے۔۔۔ زاناں گئے چیزے

آست؟“

آئیؔ گالوارےؔ پہ سمین نیگی سک باز پگرمندی مان ات۔

”اناں۔۔۔“ سمینؔ گوں بے سمائیؔ پستودات۔

”چیزے بوتہ؟“

”اہوں۔۔۔ ہاں۔۔۔ اناں۔۔۔ ہچ نہ بییتہ۔“ سمینؔ دل گارات۔

”سمین! دروگ مہ بند۔۔۔ من تئی رگ رگؔ زانوں، تو نُجام و ہدؔ گل ؔے ُؔجام

و ہدؔ ملورے۔۔۔ پمشکا چیر دیگؔ جہدؔ مہ کن۔۔۔ تچکؔ بہ گُش چے بوتہ۔۔۔“

”ہچ نہ بییتہ ناں!۔۔۔ پر چا تو منی پُشتؔ کپتگ ؔے۔ منؔ ویل نہ دے۔“

سمینؔ صبرؔ جمبرال ایردات۔ مہران اُجکھ بیت۔

”تو چے گشت؟۔ من تئی پُشت ء کپتگوں؟۔۔۔ سمین۔۔۔ اے تو گشگ ءے؟“

”مہران پلینز۔۔۔ I am exhaust now (من سک دم بُرنگوں) چہ

منی زندگی ء دَر ء بُرو۔۔۔ من ء ویل بہ دے۔۔۔ کہ نوں من بچ سگ ات نہ کنناں، نہ

مردمانی بُہتان، نہ شگان، نہ تیر پچیں حبر۔۔۔“

”کے ء جتہ تئی سر ء بُہتان، کے ء گتگ گوں تو تیر پچیں حبر۔ سمین پلینز! من ء بہ گش،

چے بوتہ۔“

سمین ء گریوگ بنا کت۔ چہ ایشی ء گریوگ ء آگتر پریشان بیت۔

”سمین۔۔۔ سمین۔۔۔ پر چیا گریوگ ءے۔ تو پہ چے بچ نہ گشتے۔۔۔ من زانگ

لوٹوں۔۔۔ گوں تو چے بوتگ؟، اگس تو نہ لوٹے منی وعدہ انت کہ من ترا ہجبر دگہ برے

زانگ نہ جنوں بس یکیں بر ء من ء بہ گش چے بوتہ۔۔۔؟“ مہران آئی ء منت کنگ ء ات۔

آئی ء وتی ارس گوں دومی دست ء پاک کنان ء دراہینت:

”مردم گشت، سمین مہران ء گنوک کنگ ء انت۔۔۔ مہران ء پلگ ء

انت۔۔۔ پمشکا آوتی جن ء جُست نہ کنت۔“

مہران ء مجگ اشکنگ ء گوں حراب بیت: ”چے؟ (مہران ء سٹے کت) اے

کے ء گشتگ؟“

”گوشو کاں باز گشتگ مہران۔۔۔ باز گشتگ۔۔۔ من باز اشکنگ۔۔۔ من ترا

وتی لوگ ء مردے زانگ بلے مردمانی دل ء اے ہم گناہ انت۔ آہانی دل ء رستم ء گوں

سانگ ء کسہ ہم تو بچ کنگ تاں سور ء رند ہم مادونیں۔۔۔“

سمین ء دوبر گریوگ بنا کت۔

”الا کوت کنات شمیں شیطان ء۔۔۔ ہر کس ء تئی سر ء انچو جبر اڈ کنگ من آئی ء

انچیں دردے دیوں کہ تاں زندگی انت منی دا تگیں درداں بے حال کت مہ کنت۔“
مہران ء سرترگی ات۔

”چے فاندہ مہران۔۔۔ تو ہرچے بہ کن ے، لننگ پدے منی سرے چست
بیت۔۔۔ ہرچے بہ گش ے جبرہے پادکیت کہ پرچا مہران ء چوش کتگ۔ (دمانے
بے تواری ء رند)۔ تو زانے پرچا۔۔۔ پرچا کہ تو منی ہلکیگیں برات نئے۔۔۔ منی پت ء
مات ء ہلکیگیں چک نئے۔۔۔ منی واستارہم نئے۔۔۔ تئی ہمک کار ء لننگ تچک ء منی
سرے کیت۔“

”سمین! خدا زانت کہ من پہ دل تئی عزت کنوں۔ پہ دل ترادوست داروں۔۔۔
پہ دل تئی شری ء لوطو کوں۔۔۔“

”چے فاندہ اے گپانی۔۔۔ نوں ہچ گپ درد نہ وارت۔ اگس سمین ترادوست
ات مروچی تئی ہمراہ ات۔۔۔ تئی زندگی ء آئی ء ہما جاہ رس اتگ ات کہ کسے ء پہ بھتان ء
دپ پچ کت نہ کتگ ات۔۔۔“

”سمین منی سرے باور بہ کن۔۔۔ منی زندگی ء اولی ء آہری جاہ بیدے چہ تئی دگہ کسی نہ
بوتگ ء نے کہ دگہ کسی بوت کنت۔۔۔“

”چون بہ منٹاں۔۔۔ اگس جاہ منیگ ات نازین ء چون گپتگ؟ تو و منیگی سانگ
ہم نہ لوٹ ات کہ دل ء او پارے بہ روت۔“ سمین ء تو ارگمیگ ات۔

”چے گشگ ء ے؟ سانگ! (مہران اَجگہ بیت)۔۔۔ سانگ و من لوٹ ات
بوتہ، جبر منی پت ء یاورتگ بلے تئی۔۔۔ تئی ماما بابا ء من ء نہ زرت۔۔۔ زانے پہ چے؟
(دمانے حاموشی ء رند) من نیزگارے اتوں۔ بے مال ء تلاء اتوں۔۔۔ منی لوگ گل
سیگ ات۔۔۔ من تر زندگی ء آسراتیانی دیک ء لائق نہ اتوں کہ تو آہانی چہ اُردی ء

ہیلد اراتے۔۔۔ سمین! من وتی وس کت بلے چه بحت ء گیش بوت نہ کت۔۔۔ تو
نزانے کہ تئی ماما، بابا ء تجکیں جواب ء من ء چنچو پروشنگ ات۔۔۔

منی پے ء چنچو بیسہ بوتگ کہ تئی ماما بابا من ء زور انت بلے درست یک دمانے ء
بلاس بوت انت۔“ مهران ء توارسک دم برتگ ات۔

”No , never , its wrong“ منی ماما، بابا چوش کت نہ کن
انت۔۔۔ من من ات نہ کن آل۔۔۔“ سمین گشے چه والے ء جہہ سرات۔

”تو برووت جُست اش بہ کن۔۔۔ منی سانگ تنگی اتلگ یا اٹاں۔۔۔ باورکن
نے! ہمائیں داں روچ مروچی من ء دمانے ء اول راحت (سکون) نیست، تاہیر
نیست۔ برے ادء سرجنوں برے اودء۔۔۔ وت ء شپ روچ گوں کاراں انچوش
ہولینتگوں کہ وتی جندء خیال ہم گیر منیت۔۔۔ برے سالار منی دیم ء کیت منی جان اثرم
گرایت کہ درینگتے من ندام تئی کش ء بہ بوتینوں۔۔۔ برے رستم ء راستی منی چماں خون پٹین
ایت۔۔۔

نے چه تراوت ء دیر دیست کنوں نے بدیں مردے تئی کش ء سگ ات
کنوں۔۔۔ تو من ء گنوک گشے بہ گش، من ہمیشوں۔۔۔ وت ء سرپدکنگ ء باز جہد
کتگوں کہ ہماوہد ء تو چڑاتے ترااے لوگ ء نہ زرت نوں چه کج ء ترا جاہ رس ات
کنت۔۔۔“ مهران ء گالوار درد ء سررتج ات۔ سمین گشے کسے ء جُہلیں چاتے ء چکل
داگ ات۔

”ٹوں ٹوں ٹوں۔۔۔“ گوانکو ء بندی ء توار ء سمین ء گوانکو ء دستگ ء نیمگ ء
چار ات۔ گوانکو بند ات بلے مهران ء توار آئی ء گوشاں چکرگ ء ات۔ آتاں دیر ء ہمے جاوہر ء
صوفہ ء سمر ء بے ترک ء توار ء نشنگ ات کہ نورجان دست ء گوں ٹوال ء پاک کنان ء چه چل

ء در کپت۔ سمین سنگ سیاہ نشنگ زمین ء چارگ ء ات۔ نور جان آئی ء گوں حیرانی ء چاران
ء آئی ء دیم پدیم ء صوفہ ء سر ء اتک نشت۔

”سمین! کئی فون ات؟“

”سمین جان! من ترا چیزے جُست ء یاں۔۔۔“ آچہ وتی جاہ ء پاد اتک ء سمین ء

کش ء اتک نشت۔

سمین ء وتی سر چست کُت ء مات ء نیمگ ء چارات ء تاں دیر ء ہے رنگ ء بے
چیزے گشگ ء چاران بیت۔ پد ء گوں دمبر تگیں گالوارے ء نور جان ء چمانی توک ء
چارگ ء پُرسگ ء لگ ات :

”ماما!۔۔۔ مهران ء سانگ پہ من ء کدی لوگ بیتہ؟“

نور جان ء سٹے کُت۔ ”ہاں اہو۔۔۔۔۔ چے؟“

”مهران ء سانگ۔۔۔ منیگی۔۔۔ کدی اتکہ؟“ سمین ء دو بریکیں گپ جُست

کُت۔

”فون ء سر ء کئے بیتہ۔۔۔“ نور جان ء آئی ء گپ سر گوز کنان ء جُست کُت۔

”ماما پلیز! منی جُست ء جواب ء بہ دئے۔“ سمین ء چم ارسیک ات انت۔

نور جان مجبور بیت ”اہو! بلے ہما و ہد ء کہ تو سک اُرد اتئے ء اسکول ء وانگ ء

اتئے۔۔۔“

”گُرا شما نچک ء انکار کُتگ؟۔۔۔ من ء حال ہم دَیگ زلوری نہ ات؟۔“ سمین ء

گلگد اریں گالوار ء نور جان ء دل ء تر لگے کُت۔

”ناں جان! چوش نہ انت۔۔۔ You are getting us wrong (تو

مارا ارد پہمگ ء ئے)۔۔۔ مهران مارا اسک دوست ات بلے آئی ء مات۔۔۔ آئی ء

مات بیدے چہ نازین ء دگہ کسی زورگ ء رازیک نہ ات۔۔۔ آئی ء گوں تئی بابا ء ہے
گشتگ ات کہ ما مهران ء پت ء اہومہ گوش ایں۔ (در اجیں گین سار تے کشگ ء رند)
جان! ما بلوٹ ایتیں اے گپ ہما و ہد ء مهران ء پت ء حال دات کُتگ ایتیں۔ بلے رند ء
چے بیتگ ات۔۔۔ مهران ء پت ء تراوتی نشار کُتگ ات ء تو آلوگ ء ہم شُتگ اتے بلے آ
جنین ء تئی زندگی حرام کُتگ ات۔۔۔

تووت ہم دیستگ کہ آئی ء دیم مدام گوں من ء ترا تہار انت بلے اے گپ مدام
ما ایر بُرتگ ایں۔۔۔ ما گس کدی آلوگ ء پاد ہم ایر کُتگ ایں سَوَب یکیں مهران ء دوستی
بیتگ، بلے اے جنین ء منگی ہجر وش نہ بیتگ۔۔۔“

سمین ء سر جہل ات۔ آحیران ات کہ بہ گریت یاوتی بد بہتی ء سر ء وتی جند ء بہ
ڈو بار ایت۔

”ٹرن، ٹرن، ٹرن۔۔۔“ گوانکو ء پد ء زنگ وارت۔ سمین چہ وتی جاہ ء نہ سُر ات۔
نور جان پادا تک ء گوانکو ء چست کُت : ”ہیلو!۔۔۔ اسلام علیکم“
”علیک سلام تروہل! وش ء دراہے! گوں سمین ء گپ اتوں کہ کارت کُٹ
ات۔“

مهران ء تو ار ہم گران ات گشنے پریشان ات۔ نور جان ء گوانکو ء دستگ سمین ء
دست ء دات ء وت شُت یک کرے ء نشت۔ آئی ء چہ سمین ء لُٹ ء گنٹ چنگ ء پہم
ات کہ پُر چا آمهران ء سانگ ء بارہ ء اے و ہد ء جُست ء ات۔

”تو چہ وتی ماما ء جُست کُت؟“ دومی نیمگ ء مهران چہ آئی ء جُست ء ات۔
”ہاں۔۔۔ اہو۔۔۔ (دمانے ء رند وتی لبزے ایر بُرت انت ء گین سار تے
کشگ ء رند در ہینتے) بلے میار یک تنیک انت۔ منیگاں ہچ نہ کُتگ۔“

سمین ء گوں بے تاثیریں تو اء پسنہ دات۔

مهران برانز گپت : ”مطلب۔۔ منی سانگ تنیگاں نہ زرتگ ء الزام منی پت

ء سمر ء جنگ بوگ ء انت؟“

”نا! تنی باباء نام ء کس گرگ ء نہ انت۔۔ تنی مات ء و پیسیر ء گشته بیتہ کہ بید ء

چہ نازین ء دگہ کسے ء تنی زندگی ء یارگ ء ننتیلیت۔۔ گڑا مهران! کجام مات انت کہ پہ

زور و تئی جنک ء بہ دنت ء آزاب ء دور بہ دنت؟“

سمین ء ہم وتی تو اتر تند کتگ ات۔

”Excuse me Madam اے بھتان انت منی مات ء سمر ء۔۔ من ہجبر

نہ زانتگ کہ ہما مردمانی من پہ دل احترام ء کنوں، آہاں وتی مات ء پت زانوں، آپہ وتی

ردی ء چیر دیک ء منی مات ء سمر ء ہم دروگیں جبر اڈ کت کن انت۔ (سارتیں ساہے

کشگ ء پد)

ترا و تنی لوگ ء مردماں چہ مروچ ء پیش اے ہم حال نہ داتگ کہ من تنی سانگ

لوٹ اتگ بلے بانک سمین میر۔۔ منی مات ء پت ء و ہدے زانت کہ آہانی بچ ء کسے

دوست انت ہما دمان ء آہاں وتی دل ء واہشت پشت ء کت ء تنی باباء دیم ء وتی دست

شہارات۔

بلے حیر! پرواہ نیست۔۔ اے منی بخت ء شمی انت کہ ہما ہاں چہ سر جمیں دُنیا ء دیم

ء تر زانوں پہ ہمایاں منی بستار حاک پُر انت۔ (گین سارتے کشگ ء رند)

اے رندی و ہیر ہر چے بوت، بوت بلے تو وتی ماما ء بہ گش دگہ برے منی مات ء

سمر ء پوشیں دروگ بندگ ء پیش بزانت انت کہ آئی ء مهران انچو کپتگیں نہ انت کہ

دروگ ء سمر ء باور بہ کنت۔“

مہران ء گوں تزندک ء وتی زہری درشان کت ائت۔

”مہران! Behave your self!“ سمین ء تزندک ء دراہینت۔ مہران ء چہ

زہر ء گوانکو بند کت۔ گوانکو ء بند بیگ ء رند سمین ء وتی دوئیں دستاں گوں سرداشت۔

”مہران چے گشگ ء ات؟“ سمین ء چوش گندگ ء گوں نورجان ء دل سست۔

آئی ء پہ اشتاپی جُست کت۔ سمین ء وتی چم چست کت ائت ء پر وشتگیں توار ء دراہینت ء:

”ماما! آوتی مات نیگ ء نہ منگ ء ائت۔ گشیت شمائے جہر چہ وتی نیگ ء اڈ کتگ۔“

نورجان ء گین سار تے کش ات: ”سمین جان! ناز اتون ء رگیں جنینانی زانگ

سک گران ائت۔۔۔ آگوں وتی ہیلا ہنراں وتی مردین ء چکاں انچوش جادو ء سحر کن ائت

کہ آہانی چمانی دیم ء ستر درستیں چیز بیگ ء بہ بنت بلے اہچ دیست نہ کن ائت۔۔۔ پد ء منی

سمین جان کہ انچوسا دینں مردم ائت آچہ کج ء ایشانی دیم ء داشت کنت۔۔۔“

سمین ء مات ء دست گپت ائت ء چک ات ائت ء سر ء مات ء کونڈانی سر ء

ایر کت۔

بی بی ایمنہ کہ وتی اوتاگ ء نشنگ میر بہرام ء کستریں جنک مرجان ء پیشک ء

پلیو اراں دوچک ء ات کہ مہران گوں در ء لگک ء اوتاگ ء تہ ء پترت ء چک ء اتک آئی

ء دیم ء نشت۔

بی بی ایمنہ ء وتی نز گندیں عینک در کت ء گوں پُر کندیں لُنٹاں آئی ء نیگ ء چار

ات۔

”سلام تروہل جان! چتورے تو؟۔۔۔ بہ بگش کہ مروچی پد ء پہ دل ء زنگ ء ریچک

ء تی گور ء اتلگوں۔۔۔“ مہران ء گوں تستگیں گالوار ء وتی آہگ ء مقصد پد کت۔

بی بی ایمنہ آئی دست گپت انت ءوتی کش ءنادینت۔

”تو منی چُکے۔۔۔ منی دیم ءوتی دل ءزنگ ءرتجے، من ہم وش حال باں
کہ من ءہم وتیکے است کہ آمن ءوتی زانت۔۔۔ شربہ گش چونیں گپے کہ منی مہران جان
ئے بے تاہیر کتگ۔۔۔“ بی بی ایمنہ ءوتی دوچک ءگد کش ءایریں کثیر ءتوک ءمان
دات ءگوں مہر و انیں گالوارے ءجست ءلگ ات۔

مہران ءدمانے ءوتی دل ءسر جمیں گپ یکجاہ کت انت ءگوں جہلیں توارے گپ
جنگ بنا کت:

”تروہل جان! من ہجبر نہ لوٹ اتگ کہ سمین ءچہ منی نیمگ ءکسائیں زلرے
اول (ہم) بہ رس ایت۔ بلے مروچی آسک آزرینگ بیتگ پڑچا کہ آمہران ءدوست
انت، مہران آئی ءپرواہ انت۔“ مہران ءگالوارسک دلوارگ ات۔

بی بی ایمنہ آئی ءنیمگ ءچاران ءدراہینت:

”منی چو۔۔۔ اے نفسا نفسی ءدور ءکہ ہمک کس وتی وت انت، کس ءکسی پرواہ
نیست، اگس دل ءمہرے است آہم گوں دل پہنکی (پاکی) ءنہ انت بلکیں گوں حرص ء
ہوس ءہمگر پنج انت، پمشکا ہرچے کہ وت انت دومی ءہما سر پد بنت۔۔۔ (دمانے
حاموشی ءسر ءمہران ءٹیلگاں پُرسگ ءرندوتی گپ ءدیم ءبران ءگشگ ءلگ ات)
دگہ یک گپے ایش انت۔۔۔ کہ وہدے دو مسافر کہ آہانی کشک ءمنزل یک
انت یکجائی ءسپر کن انت کس آہاں ہنچ نہ گشیت بلے وہدے دو جتائیں منزلانی مسافر کہ
آہانی کشک ہم جتاء منزل ہم جتاء انت، دلگوش ءچہ وتی راہ ءگیش دومی ءکشک ءدینت دنیا
ءچم آہانی سر ءگیشترسک بنت۔۔۔“

مہران گوں دلگوشی ءبی بی ایمنہ ءگوشدارگ ءات۔ بی بی ایمنہ ءدمانے آئی ء

نیمگ ء گوں بے تواری ء چار ارات ء وتی گپ ء دیم ء بران ء گشت :

مہران جان! ہے چیز تنیگ ء سمین ء کسہ ء توک ء انت۔۔۔ ہما کشک ء کہ نوں
تو گرگ لوٹگ ء نئے آتئی و کشک نہ انت۔۔۔ تئی و راہ نہ انت، پمشکا تئی سرء دنیا ء
لنگگ ہم چست انت بے ترا مردین بوہگ ء نپ رس اتگ کہ کس ترا دیم پہ دیم ء ایراد نہ
گر ایت۔ بے سمین جان۔۔۔ سمین جان پر چا کہ جنیں آدم انت پدء جنیں آدمانی توک ء
نزور تریں مہلوک۔۔۔ بزاں جنیں چک انت پمشکا درستیں تکلیف ء تاوان ہمانی ء
رسگ ء انت۔۔۔“

بی بی ایمنہ ء مہران ء مودانی سرء وتی مہروانیں دست مُشان ء آسر پد کنگ ء
جہد کت۔

”بلے تر وہل اگس نا کو بیبگر ء ہما و ہدء من ء بہ زرتیں مروچی نے من بزرگ ء وار
اتوں نے کہ سمین انچو بھتانانی دیمپان ات۔۔۔“

بلے بڑ نیگی گپ ایش انت کہ مروچی و ہدے سمین ء دیم ء اے گپ بیچ بوتگ کہ
من چہ ہما و ہدء آئی ء لوٹوک بوتگوں، تر وہل نوری وتی ردی ء منگ ء جاہ ء منی مات ء میا ر بار
کنگ ء انت۔۔۔ (وتی لبزاں ایر برگ ء رند)

تر وہل! تووت بہ گش، اگس اے گپ راست بوت انت پر چیا منی پت ء اودء
سانگ ء جبر بُرت؟ پر چیا چہ اودء اکیکم بوہگ ء رند منی پے ملک ء بازیں سیاد وارسانی
لوگ ء شتگ؟

تر وہل جان! من انگت اوں (ہم) آروچاں پر اموش کت (شموشت) نہ
کنوں کہ بیچ کس ء من ء نہ زرت۔۔۔ کس ء اُمیت نیست ات کہ مہران باند اوتی پادانی
سرء اُشت ایت۔۔۔ مہران وتی ملک ء ڈگاراں چہ زورا کاں بیچ گرگ ء سوب مند

بیت۔۔۔ بلے آوہدے میکیں تر وہل پر یاتون ات کہ من ء دورے نہ دات۔۔۔ آئی ء جنک
 شہر انت یابد انت بلے آئی ء چم ء روک انت۔۔۔ آئی ء منی سر ء احسان کتگ ء من ء بلے
 مال ء تلاء (سُہر) ء زرتگ۔۔۔

من اگس مروچی نازین ء سر جمیں ردیاں سر گوز کنانوں اے ہما احسان ء نیکیانی
 بدل انت کہ آئی ء مات ء پت ء منی سر ء ہما وہد ء کتگ کہ من پتے نہ اتوں۔ آہاں دنیا ء دیم ء
 من ء چہ شگانی بوہگ ء رکینت کہ مہران ء کس وتی نہ کنت۔۔۔“

مہران ء گالوار سک گمیگ ات۔ بی بی ایمنہ گوں حیرانی ء آئی ء چاران ات۔
 سرے پر نہ بیگ ء ات کہ چے پیم ء تسلی ء بہ دنت۔

”مہران جان! گو سنگیں گپانی سر ء وتی زیکت ء پر چا برباد کنے۔ ہر چے
 بوت شت۔۔۔ کئے ء چے کتگ پر چا کتگ درستاں ویل دے۔ نوں دیم ء بہ چار۔ دیم ء
 زندگی ء بہ چار۔۔۔“

”تروہل جان! دیم ء چارگ نہ بوہگ ء ایس۔۔۔ من وتی وس کت، سمین یل
 دیگ نہ بوت۔۔۔ ء پدے چہ اے درستیں گپاں گیشتر، من ء دردتروہل نوری ء دروگ ء
 داگ۔۔۔ منی مات ء بارہ آئی ء چچو ارزانی ء دروگ بستگ۔۔۔ مردم زاناں انچوش
 کن انت۔“

بی بی ایمنہ ء وتی جہلی لنت گنت چت۔

”تروہل نوری ء نا کو بیہگر ء من ہجبر پہل نہ کنوں۔ آ منی گناہگار انت، منی اے
 جاوے پہکیں ذمہ وار ہما انت۔“ مہران ء وتی زہری درشان کت انت۔

”مہران! جان وتی مجگ ء سارت کن۔ برے برے دروگ انچوش سازگ بنت
 کہ راستی دروگ زانگ بنت ء برے برے دروگ انچوش جاہ کن انت کہ آہانی پچی بیدے

چہ تاوان ۽ ہچ دات نہ کن اُنت۔۔۔“

”نہ زانوں تروہل! بلے اے کارے کہ تروہل نوری ۽ کُتگ آئی ۽ منی ستک ۽ بیسہ
پہک ۽ پُرشٹ ۽ پرش کُتگ۔ پہ مس ہچ یلو نہ داتگ۔۔۔ من منٹاں منی مات آس تیز
انت، ترند انت بلے دل پہک انت ۽ پہ آہاں ہجبر بد نہ بوتگ۔ اے گپ ۽ سوگند ۽ من
وارت کنوں۔۔۔“

مہران ۽ سوگند ۽ سر ۽ تروہل ایمنہ ۽ جان ۽ دَر گے ۽ زُرت۔
”ناں مہر جان! مہ ورسوگند۔“

”پُر چیمہ وروں۔ پہ منی ماء منی سر قربان انت۔۔۔“
”اللہ پاک ترا امرے بہ دنت، تئی سر سلامت بات۔۔۔“

میر چا کر ۽ پُرس ۽ پُتر دیر انت بیچک پیتگ ات، پمشکانوں میر حمل ۽ لوگ ۽
رستم ۽ سور ۽ سر پُریگ ۽ ات۔ ندامی رنگ ۽ اے حال ہم زبیدہ ۽ گون ات ۽ مہران ۽ گوشاں
ہم کپتگ ات۔

آئی ۽ ستر اے گپ سر گوز کنگ ۽ جُہد کُت بلے آئی ۽ دل ۽ بے تاہیری روج پہ
روج گیشتر بیان ات۔ روج ۽ تچ تاج ۽ شپ ۽ بے وابی ۽ آئی ۽ دیم ۽ نادراہی ۽ چید گے ہم
ودی کُتگ ات کہ چمانی کرے سیاہ تر اتگ ات۔

مردمانی بازیں گُشگ ۽ آہیزاریگ کُت گُڑا آئی ۽ واب ۽ گولی ورگ بنا کُت۔
پیسر ۽ برے برے کہ بے واب پیتگ ات یکیں گولی ۽ بس ات بلے نون دو گولی ہم پہ
آئی ۽ کم ات ۽ گیشترین ۽ زورگ ۽ نازین آئی ۽ ننیلگ ۽ ات۔

چونانی ۽ نازین ہم مات ۽ تروہانی بازیں گُشگ ۽ سر ۽ مہران ۽ نزیک آہگ ۽

کوشست کنگ ء ات بلے چہ آئی ء ترندی ء آس تیزی ء برے برے سک بیم ناک ات۔
 ”مہران ترانہ وارث کہ تووت ء چو دیرداشنگ۔۔۔“

”تُری دُنیا ء زرنگ تریں مردینے بہ بیت چہ جنین ء باج بُرت نہ کننت، بس
 گلہو کے اگل کار بندگ لوٹ ایت۔“ نازاتون ء آمان بست۔

”مہران تئی مرد انت، تئی زندمان ء ہمراہ انت۔۔۔ انسان جناور نہ انت کہ تہنا
 پہ وتی پدرتچ ء مچ کنگ ء ہو رء یکجاہ بہ بیت۔۔۔ آزند ء ہمک وش ء سک ء ہمراہے
 لوٹیت۔۔۔ آلوٹیت کہ وتی ہمراہ ء دیم ء وتی دل ء ہمک زنگے بہ رتچ ایت ء وت ء سُبک بہ
 کننت۔۔۔ آئی ء سَتک ء بیسہ ء کنگ ء جُہد ء بہ کن، آئی ء مہر ترا الم ء رس ایت۔۔۔

اے رشتہ بہ گندے سک نازرک انت کہ چہ سے کلمہ (گال) ء پہک ء درآمد
 کننت بلے ہمے رشتہ انت کہ چہ دنیا ء درستیں رشتہاں دیم ء تر انت۔۔۔

منی چو! مات پت دائم ء نہ مان انت۔۔۔ برات ء نشار داں ہما و ہد ء ترا سر ء بان ء
 کن انت کہ مات ء پت تئی پُشت پناہ انت۔۔۔ رند ء کس کس ء دپی جُستے اوں (ہم) نہ
 کننت۔۔۔ وتی رشتہاں پچا بیار۔۔۔ من زانوں کہ تو نابودے نہ تے بلے چماں چہ راستی
 ء چُپت کنگ ء تے ء و ہد ء تیلانک دِگ ء تے۔۔۔ زندگی چوش نہ گوز ایت منی چو۔۔۔
 نوں تو نوک سُرے نہ تے کہ تئی ہمک ردی سر گوز کنگ بہ بیت۔۔۔ ورناہی ء دور پد ء
 و اتر نہ کننت۔۔۔ مہران ء دیری ء چہ وتی بُودنا کی ء مہر ء نر یک بیار۔۔۔ دنیا ء پچ مردین
 اچوز الم نہ انت کہ مہر ء مارشت ء سر گوز بہ کننت۔۔۔“

نازین ء بی بی ایمنہ ء گپانی سان سک بازرتگ ات ء آئی ء وت ء مٹ کنگ ء
 سک باز جُہد کنگ ات۔ نوں آچہ وتی مات ء گیش گوں بی بی ایمنہ ء نر یکی کنگ ء ات کہ
 مہران ء تب ء لوٹ ء بارہ ء زانگ ء آگیشتر مُک کنگ ء ات۔

مہران ہم نون کم کم ء سر پد بیگ ء ات کہ نازین آئی ء زندگی ء ہمارا سستی انت کہ چہ
آئی ء ستر چٹاں چپت بہ کنت، چہ آئی ء وجود ء انکار کت نہ کنت۔

تاں شپ ء ساعت دوازده ء کہ نازین واب ء ہنوش ات مہران مدا می رنگ ء چہ
وتی جند ء بیزار سندی ء سر ء نشنگ گوں ہالیکیں مجگ ء کتا بے ء سر ء چم ء سک دا تگ ات
انت۔ نازین چہ آئی ء دیم ء پادا تک ء شت وتی جاہ ء وپت۔

شپ ء آہری پاس ء وہدے پہ حاجتے ء پادا تک چم ء مہران ء کپت انت کہ
انگتہ تہت ء کش ء ایریں سندی ء سر ء نشنگ چم ء چپت کتگ ات انت۔

گوں اُردیں گاماں بے توار ء آپسیل ء شت اتک۔ انگت مہران وتی جاہ ء
نشنگ ات بلے نون دوئیں دست ء وتی سر ء کتگ بے تاہیریں رنگے ء نشنگ ات۔
”زز۔۔۔ زاناں۔۔۔ ت۔۔۔ تئی۔۔۔ سر درد ء انت۔“ نازین ء ٹرس ٹرس ء

جست کت۔

”مہران ء وتی چم پیچ کت انت دمانے ہمانی ء نیمگ ء چارات ء وتی چم ء
دوبر ء بند کت انت۔ چہ آئی ء چٹانی سُہری ء نازین ء بیم اتک۔

”تو بیا وتی جاہ بہ وپس مم۔۔۔ من ت۔۔۔ تئی سر ء پر نچوں۔“

نازین ء گوں میکینگ صلاہ جت۔ آئی ء کہ نون چہ جان ء درد ء سک دم بُرتگ
ات دمانے ء رند چست بیت ء وتی جاگہ ء سر ء اتک تچک بیت۔

نازین آئی ء کش ء شت نشت ء سر ء ء پر نچگ ء لگ ات۔ مہران ء پسگ نہ
کت۔ نازین ء آئی ء سر ء بڑگ بیت۔ تاں شریں ساعتے ء آئی ء سر ء پر نچگ ء رند ہم آ
واب نہ کپت بلے نازین پہ زور وتی گیا سگ ء داران ات۔

”دل ء واب بہ دے۔۔۔“ نازین ء گوں جہلیں توار ء الوت کت۔

مہ دار۔“ نازین ء تسلی دَیگ ء گالوارسک زرنگ اَت۔

”تئنگی مہ چاروں؟“ مہران انگت ہم بے باورات۔

”آہو۔۔۔ من تئنگی مہ چار۔“

”پر چیا؟“

”اے پُروشنگیں مہران ء گول زند ء دراجیں سفرسک گران انت۔ (لبزانی ایر برگ ء رند) اے رنگ ء نے تو منیگ ء نے وتی جند ء۔۔۔ پے زرنگیں مہران ء دیم ء

یارگ ء المی انت کہ سمین آئی ء دیم ء بہ بیت، آئی ء زند ء ہمراہ بہ بیت۔۔۔“

”تواپوگ ء وتی کش ء سگ ات کن ءے؟“ مہران ء چہ لاچاری ء جُست کُت۔

”جنین ء آست نیست آئی ء مردین انت۔۔۔ و ہدے تو وشحال بے، من ء دَورنہ

دے گڑا اپوگ ء کش ء بوہگ، جیڑہ یے ونہ انت کہ و ہدز مانگ ء یکیں لوگ ء دودوجن

پیتگ انت بے یے ء دومی ء دیم ء گلے دَورنہ داتگ۔ (دمانے حاموشی ء رند)

مَس زانوں منی مات ء تروسمین ء ہچ پیم ء دوست نہ دار انت۔ بلکیں چہ تئی دومی سُور

ء نام ء گرگ ء بازیں جاک سلواتے ہم لوگ ء بہ کن انت بے تو کسی پرواہ ء مہ کن، کس ء

گوش مہ دار۔۔۔ ہما بہ کس کہ تئی دل گشیت۔۔۔ تو سمین ء بہ گر ء وتی پت ء لوگ ء بہ

برے۔۔۔ من ہمید ء نندوں منی مات ء گور ء۔۔۔ تو آئی ء اوں بہ چار ء من ء اوں۔۔۔ ہما

روچ ء تو منی گور ء یائے تروہل ایمنہ ء بہ گش سمین ء پانگ بہ بیت۔

(مہران انگت ہم آئی ء گوں بے باوری ء چارگ ء اَت۔ نازین پہ دمانے ء

حاموش بیت ء پد ء وتی گپ ء دیم ء بران ء گشگ ء اَت)

مہران! زند ء کار پہ کنگ شربنت، حشک ء نندگ، جیڑگ ء جورگ ء ہچ دردنہ

وارت۔ (پد ء گین سار تے کشگ ء رند) اِنچوسال انت کہ تو من ء کپتگ ء بے مئے

میان ۽ دیری تئی ہے یکیں فیصلہ ۽ سر ۽ مہتل انت۔ نون ہمت بہ کس، دیم ۽ گام ترا زورگی
ایں۔۔۔ من ندام تئی ہمرا ہوں۔“

مہران گون حیرانی ۽ نازین ۽ چارگ ۽ ات کہ انچو سال انت آئی ۽ اے جنین بچ
کمار نہ کتگ ات ۽ مروچی ہما پہ آئی ۽ مشکل ۽ سُبک کنگ ۽ وتی نان ۽ کپ کنگ ۽ ہم
رازیک ات۔

”یا خدا! اے ناسر پد ۽ جاہلیں نازین ۽ تہ ۽ انچو بودنا کی چہ کج ۽ اتنگ۔ من آچے
سر پد بوتگون ۽ آچونیں جنینے در اتنگ؟“

آئی ۽ بچ سر پر نہ بیگ ۽ ات، بلے نازین ۽ گپاں آئی ۽ ایبتکی انچوش ہلاس کتگ
ات کہ نون دل ۽ ہم زوت و اب ۽ شنگ ات۔

سہب ۽ ساعت دہ ۽ آمیر بیبگر ۽ لوگ ۽ مزنیں گیٹ ۽ دپ ۽ اشنا تگ ۽ گھنٹی ۽
جنگ ۽ ات۔ دو سے منٹ ۽ رند در ۽ بُمپان بُول ۽ دروازگ پچ کت۔ آئی ۽ وتی پیریں
چم نزیاورت انت ۽ ایشی ۽ نیمگ ۽ پہ اُرتی ۽ چارات۔ دو سے منٹ ۽ رند انچوش ایشی ۽
گالوار ۽ جایارت ہما دمان ۽ گل بیت۔

مہران گون آئی ۽ بگل گیر بیت۔ گون یک دومی ۽ ڈڈی جوڑی ۽ رند آئی ۽ سہیگ
کت: ”منی چوک، درست لوگ ۽ انت کہ مرچی اتوار (یک شنبہ) انت ۽ اد ۽
چٹھی (موکل) انت۔“

”اے و منی وش بہتی انت کہ مروچی درست لوگ ۽ انت۔“ مہران ۽ دپ پُر
کنگ ات۔

انچوش چہ کمپان ء گوزان آئی ء میانجی درء تاک گلہو کے ٹک ات آمد امی رنگ
ء تکا بیگ ء سوب ء و تسر ء پتچ بیان بیت۔ دیم پدیم ء ہال ء میر بیبگر گوں وتی چکاں ڈائینگ
ٹیبیل ء سر ء نشنگ آرز بندگ ء ات انت۔

گوں مہران ء زرنگیں سلام ء توار ء درستاں وتی چک یکپاریگ ء ہمانی ء نیمگ ء
تڑینت۔ درستاں سٹ گتنگ ات ء حشک ء حیرانی ء آئی ء چاران ات انت کہ انچوسال ء
رند آہانی وہم ء گمان ء ہم نہ بیتگ کہ مہران وت تیوک ء آہانی لوگ ء اے رنگ ء کیت۔
سمین ء چم ہم در آتنگ ات انت کہ آئی ء ہم وتی دل چہ آئی ء نیمگ ء پہک ء
ششنگ ات۔ البتہ بالاچ ء سہیل ہما دمان ء چہ وتی جاہ ء پادا تک اُشتات انت ء بگل گیر
بیگ ء رند ایشی ء دست اش گپت ء ڈائینگ ٹیبیل ء کش ء یاورت ات۔ آئی ء دست ء کیپ
یک سندلی ء کش ء ایر اش کت۔ چہ سندلی ء سر ء نندگ ء پیش میر بیبگر ء گوں بگل بیت ء
نورجان ء سمین ء گوں سلام دُعا ء کت۔

”یار انچو آچانگہ، بے حال ء دیک ء۔۔۔ حیرانت؟“ بالاچ انگت بے باور
ات۔

”آہو یار۔۔۔ ماہی کلاچی ء شہر ء زہیراں گپتگ ات۔“
سمین ء نیمگ ء کشک ء چارگ ء گوں آئی ء پُودات۔ بالاچ ء چکند ات۔
”لوگ ء دُرست وش حیرانت ناں؟ تئی پت ء جان وش انت؟ حمل ء چکاں
گشتگ ات کہ ہرنیا (سید) ء جراحی (بربرین) بیتگ ء۔“ میر بیبگر ء حال پُرسی کت۔
”آہو! منی پے باز ناراحت بوتگ۔ ٹک ء گشت اش کہ جراحی لوٹ ایت، بے
من دل پُر کت نہ کت پمشا دیم پے یزد ء بُرت اوں۔۔۔ نون اللہ ء شکر انت چہ پیسر ء باز
گہتر انت۔۔۔“

”تو چہ نلک ء کدی دَر کپتنگ ءے؟“ میری بیگم جُست ء ات۔

”زی بانگواہ ء ساعت پنج ء نیم ء دَر کپتنگوں بلے نا کو جان! لوگ ء مردمانی دل ء من

تہران ء چہ کار ء نیمگ ء رپتنگوں۔۔۔“

”اوہ! پَرچا۔۔۔ وتی پت وتو باید سہیگ بہ کت انت۔“ نور جان ء دراہینت۔

”زند ء حال ءے دیوں، چونائی ء ہم من ہچ گپ چیر نہ دیوں چہ منی پت ء۔۔۔ بس

اد ء آپ منی نصیب ء ات پمشکا انا گہہ دَر کپتوں۔۔۔“

”شُرکتنگ ءے۔۔۔ سک دیریں تو اد ء نہ یتنگ ءے۔۔۔ نوں پہ شُرئی تر ء

تاب بہ کن۔“

”ا ہویار۔۔۔ منے کمپنی ء Annual Dinner (سالانہ شام) بیگ ء انت

ترا ہم دعوت انت۔“ بالانچ ء آسلاہ جت۔

”اگس داں آوہد ء مہتل بوتوں گڑا الم ء۔۔۔ مپتی و رگ ء کئے یلو دنت۔“

مہران ء گپ ء سمر ء درستاں ٹہک دات۔

چوش کہ آئی ء نلک ء اشکتنگ ات، اے لوگ ء سُور ء چست ایر ہچ نیست ات۔

مہران حیران ات کہ اگس نا کو حمل ء لوگ ء رستم ء سُور ء جاک ء تو ارات گڑا باید اد ء ہم

انچوش بوتیں بلے اد ء ہر کس گوں وتی ہمروچی زند ء کاراں دزگٹ ات۔ میری بیگم ء چہ آئی ء

آئی ء کارمدار ء زند ء کساس ہمک تک ء پھنات ء بارہ ء جُست پُرس کت۔ آئی ء ہم گوں

سنگینی ء ہمک جُست ء پُسو دیاں کت۔

سمین ء دل جنگ ء ات کہ مہران ء انا گہیں آہگ ء پُشد ر ء چیرے نہ چیرے

گپ الم ء است بلے آچہ وتی رویہ ء انچوش وت ء نارمل ء پُرتا ہیر ظاہر کنگ ء ات کہ

گشتے پیسے ایشانی میان ء ہجر انچیں گئے نہ بیتگ کہ آسے دیم پہ دلگرائی ء بہ بیت۔

اے دگہ سہب ء میر بیبگر، بالاچ ء سہیل پہ وتی وتی کارگساں رُوت ء رُوت
 دَرکپت اُنت۔ وہدے مہران پہ ارز بند نیگی ڈائینگ حال ء اُتک، سمین ء نورجان چہ آئی ء
 پیسے ترہمود ء نشنگ پہ ارز بندگ ء ساڑی اُت اُنت۔

سلام ء رند مہران ہم شت آہانی کش ء بالیکیں سندلی ء سر ء نشت۔ ہے میان ء مہران
 ء چہ سمین ء جُست کُت ”تو مروچی کار ء نہ ر پتگ نے؟“

”اٹاں! اے ہفتگ ء منی ڈیوٹی چہ بیگاہ ء ساعت شش ء بہ گرتاں ساعت
 دوازده اُنت۔ مئے ڈیپارٹمنٹ ء ڈیوٹی شفٹ ہفتگانی سر ء مٹ بنت۔“ سمین ء
 سینڈ وچ گوں چاہ ء وراں ء پُودات۔

”اونہہ۔۔۔ گڑ امر وچی من ء کمو کے وهدات کن نے؟“

نورجان ء سمین دوئیناں سرچست کُت ء مہران ء نیمگ ء چارات۔
 ”I don't mind (من ہچ مشکل نیست)“ دمانے پگر جنگ ء رند سمین ء

پُودات۔

”گڑ اشریں۔۔۔ ہہاری ء (ارز بندگ ء) رند دَرکپیں تاں رُوت تر و ات رہ کن
 ایں کہ مئے مکران ء حساب ء اے نیم بیل اُنت۔“ مہران ء نیپکن ء گوں دپ سپا کنان ء
 دراہنت۔ سمین ء نورجان ء بچ کندات۔

گاڑی ء چالوکنگ ء رند سمین ء گوں وش تہی ء جُست کُت۔

”انچوش گردیں اگس نا جا ہے ء رُوگی ایں؟“

”انچیں جاہے ء بہ برکہ ہنچ کس میان ء دورمہ کنت داں دوگپ۔۔ بس دوگپ
 گوں تو الکا پئی ء جت بہ کنوں۔“ مہران ء گوں پُر و اہگیں تہے ء وتی حیال درشان کُت اُنت۔
 سمین ء ہنچ کندات ”گُڑا و اجہ رئیس مہران! منی حیال ء لوگ ء ہم ہنچ کس ء مئے
 توک ء دور نہ کُتگ ات۔۔۔ اے حساب ء ڈن ء در کپگ ء چوشیں ہاسیں زلورتے و
 نیست ات۔“

”لوگ ء اتاں۔۔۔“ مہران ء وش وش ء پَسودات۔

”شر گُڑا تئی دوستیگیں جاگہ ء، بزاں سی ویو ء (تیاب دپ) کُنڈے پٹ ایں۔
 بلے بچار! اے گرم جل ء چہ کار گاڑی ء ایر کپگ ء مہ گش۔۔۔ من ء وتی لان ء اے نوکیں
 سوٹ گوں ہید ء مپچلینگی نہ انت۔“

”بابا بابا! شر ہرچے تئی پرمان بانک۔۔۔ ہرچے تو بہ گشے۔“ سمین ء ہچکند ات۔

ہا کس بے ہٹ ء رسگ ء گوں سمین ء وتی کار گاڑی یک کرے ء اُشتارینت۔

”ایش انت تئی منزل۔۔۔ نوں حال کن۔“

مہران ء وتی دوئیں دست دل ء سر ء بست انت ء آئی ء نیمگ ء چارات ء
 ہچکند ات۔ دمانے بے تواری ء رند وتی چم ءے زر ء جہل ء بُرزیں چولانی نیمگ ء سک
 دات انت ء گوں جہلیں تواری ء تران کنگ ءے بنا کُت:

”منی حیال ء نوں چپ راستیں گپ جنگ ء پائیدگ نیست۔۔۔

پممشکا پہ تچکیں گپ ء من وتی جند اِد ء رسینگ۔۔۔ نوں من ہنچ کس ء دیم ء
 نیاروں کہ اے جیڑہ منیگ ء تنیگ انت۔۔۔ نے من مچھے اول ء نے تو، نے من ء کسے
 اے اُمر ء زور کُت کنت کہ اے کار ء بہ کن یا مہ کن نے ترا کسے پہ زور گشیت کہ چوش بہ کن
 ء چوش مہ کن۔“

سمین گوں دِگوشی آئی ء چارگ ء اشکنگ ء ات۔

”من منوں کہ وتی دل ء گپت ء جنگ ء من سک دیر کُتنگ ء چہ آئی ء گیشتر مہتل۔۔۔ من پہ گام ء چست کنگ ء کُتنگ۔۔۔ (دمانے بے تواری ء رند) پیش ء چہ بوتگ، چہ نہ بوتگ، کئے ء چہ کُتنگ ء پَر چیا چوش کُتنگ من گوں اے درستی گپاں سک باز جوڑتگوں۔۔۔ گوں وت ء جنگ جنگ ہم بوتگوں بلے نوں پہک ء دم بُرتگوں۔۔۔ نوں وتی تہ ء من انچو ہم زیکت نہ مارگ ء اوں کہ وتی سرجمیں امر ء گوں ہے جورگاں ہلاس بہ کنوں۔۔۔“

مہران ء وتی دیم نوں سمین ء نیمگ ء ترینتگ ات۔ دمانے بے تواری ء آئی ء نیمگ ء چارگ ء پدگشگ ء لگ ات:

”راستی ایش انت کہ نوں اے رئیس مہران آنوزدہ بیست سالی بچکے نہ انت کہ آئی ء زندگی ء جبر ء پت دیم ء بیارایت، اے سی ء پنج سال ء، زندگی ء بازیں چست ء ایراں چہ گوستگیں مردینے کہ آئی ء زندگی چہ پیسر ء گوں دگہ یک انسانے ء نام ء وجود ء لچ اتگ۔۔۔ بلے انگت ہم آے راستی ء سرگوز کُت نہ کنگ ء انت کہ آئی ء سرجم کنوک بید ء چہ ترا دگہ کسے نہ انت۔ تو کہ منی زندگی ء سرجمیں تک ء پھناتاں سر پدے، بازیں چیز تو چماں گوں وت ہم دیتگ انت، پممشکا من ء دو بر گشگ ء زلورت نہ انت۔۔۔

اے ساعت ء من نچک ء چہ ترا، چہ تئی جند ء جُست کنگ ء اوں کہ۔۔۔ اے رئیس مہران کہ چہ پیسر ء بہر بہر انت، بازیں اڑ ء جخالانی دیمپان انت۔۔۔ باریں آئی ء سمین میر ء زندگی ء جا ہے رس ات کنت یا اتاں؟

ثری اہو بہ کن یا اتاں۔۔۔ من ء تئی یک جواب (پسہ) لے لوٹ ایت۔۔۔“

سمین ء دیم ء بازیں رنگے اتک ء گوست انت ء اے ساعت ء آئی ء دیم ء یک

سنکینی ۽ جاگه کُتگ اَت۔ تاں شرّیں دمانے ۽ دوئیناں گوں یک دومی ۽ ہنچ گپ نہ جت۔
 ”من ۽ اشتاپ نہ ایں۔۔۔ ترا ہم نچو و ہدلوٹیت بہ زور۔۔۔ بلے وتی جواب ۽ من
 ۽ الم ۽ بہ دئے۔۔۔ تُری ہرچے بہ بیت۔۔۔ من تئی سر ۽ زور نہ کنوں۔۔۔ ترا مجبور نہ کنوں
 کہ تو ہن مہ ہن من ۽ بُزورے کہ من ۽ گوں تو مہر انت۔۔۔ تو وتی ہر داہیں فیصلہ یے
 زورگ ۽ آرات ۽۔۔۔“

سمین انگت ہم خاموش اَت۔ چہ آئی ۽ دیم ۽ ظاہرات کہ یک پگرے ۽ دورے
 کُتگ اَت۔ تاں شرّیں ساعتے ۽ رند آئی ۽ وتی خاموشی پرورش دات:
 ”تو وتی گپ جت انت مہران!، و ت ۽ ہالیک کُت بلے۔۔۔ بلے من حیران
 آں کہ وت ۽ اگس پہک ۽ ہالیک بہ کنناں گُڑا منی جنء ۽ کر ۽ چے پشت کپ ایت کہ منی
 زند ۽ متاہ ہمیش انت۔ (دراہیں ساہے کُتگ ۽ رند)

من وت نزانان کہ زند ۽ کُجام ساعت یا کُجام دمان ۽ من اے کشک ۽ سر ۽ وتی اولی
 گام ایر کُتگ۔۔۔ پد ۽ اے ہم نزانان کہ چنچوندت من اے کشک ۽ تیوک ۽ سفر کُتگ، پد ۽
 اے ہم زانگ نہ بیت کہ کُجام جاہ ۽ سر بیگ ۽ رند واتری ۽ سر جمیں راہ ۽ پدانی دیم ۽
 مہریں دیوالے مک پیتگ۔۔۔ پد ۽ انچیں و ہدے ہم اتلگ کہ دیم ۽ روگ ۽ ہمک پند ۽
 دل ۽ کرنے ۽ مسافر یے گون پیتگ۔۔۔ بلے نزانان پرچامن پد ۽ ہم روان کُتگ گوں
 چپتیں چماں۔۔۔ کچ ۽ چہ کچ ۽ سر بینگاں ہجر زانت نہ کُت۔۔۔

اگس اے کشک ۽ گچین کنگ ۽ نپ ۽ تاوان تیوک ۽ من ۽ بہ رس ات انت بلکیں
 من درستیں چیز سرگوز کُتگ اَت انت ۽ پد ۽ ہم ہما جاہ ۽ اُشتانگ آتاں، بلے ہر کد ۽ گوں من ۽
 ۽ منی ساہ ۽ گوں دُ کی تگیں ارواہ ات انت۔۔۔ درست ایشی ۽ دیناں بگہت بیت
 انت۔۔۔ تئی راست انت کہ اے منیگ ۽ تئی جیڑہ یے، بلے من ۽ تو تہنا و نہ ایں ناں؟

چو کہ تو گشت۔۔۔ نوں تو بہرے۔۔۔ تئی سرء تئی جن ء حق چہ من ء پیسر تر
انت۔۔۔ تراماتے آست کہ بلکیں پئی دومی سانگ ء ہجر رازیک مہ بیت۔ تراپتے
آست کہ بلکیں چہ تئی اے فیصلہ ء دل رنج بہ بیت۔۔۔

ہے رنگ ء۔۔۔ من ء ہم ماتے آست، پتے آست، برات آست انت کہ منی ہر
دایں پیسلہ بانی اثر آہانی سرء ہم کپ ایت۔۔۔ تری ماستروتی چھاں بند بہ کن ایں۔۔۔
مہراں! اگس مئے قسمت ہو رانت کسے مارا چہ یکجا ہی ء داشت نہ کنت۔۔۔ بلے
مارا اے حق نیست کہ ماوتیگاں یکپاریگ ء سرگوز بہ کن ایں۔۔۔“
سمین ء گپ ء گوں دگوشی ء گوش دارگ ء رند مہراں ء گین سار تے کش ات ء وتی
جہلی گنٹ گنٹ چت۔

شب ء ساعت یازدہ ء آوتی تہمت ء سرء تچک ات ء پگر جنگ ء ات کہ نوں باید
ملک ء واتر بہ کنت کہ ہادمان ء اوتاگ ء درء ٹلگ ء توارے گوشاں کپت۔
آئی ء پا آتک دروازگ ء پشت ء درنجیتگیں ہیئنگر ء سرء وتی گور ء پشتک
چنڈ ات ء گور ء کت ء دمانے ء رند درے بوتک۔

دیم پے دیم ء میر بیبگر اشنا تگ ات۔ آئی ء گوں وشیں تے ء سلام دات ء توک ء آہگ
ء راہے پچ کت۔ میر بیبگر آئی ء دیم ء روان ات، اتک تہمت ء کش ء سندلی ء سرء نشت۔ آہم
شت آئی ء دیم پے دیم جاہ ء تہمت ء سرء نشت ء دگوشے میر بیبگر ء نیمگ ء دات۔
”واب و نہ کپتگ اتے ناں؟“ میر بیبگر جہست ء ات۔

”اناں نا کوجان! انچوش لیٹ اتگ اتوں۔ دل ء ات ء کہ باند املک بیگی در بہ
کپ اوں۔“ مہراں ء گوں نرمیں گالوارے ء پٹودات۔

”انچوزوت؟ مروچی و ترا دومی روج انت۔ چیزے روج دگہ بہ دار، وتی ژندی ء
 بلاس بہ کن نون بُرو۔ بلے اے بہ گش ترا ادء پریشانی یے چیزے ونیست انت ناں۔“ میر
 بیبگر، مہروانیں رنگے ء جُست ء ات۔

”اتاں اتاں نا کو!۔۔۔ الحمد للہ من ء ادء ہچ مشکلے نیست۔۔۔ بس باز ننگ ء
 نیست ء من انچوش ہم نہ اٹلگوں۔۔۔ پدء چہ کار ء ہم باز مُرخصی (چھٹی) نہ رس اتگ، بس
 ہفتگے ء اجازت اُست۔۔۔ لوٹوں دو سے روج ہما نگر ہم استراحت (آرام) بہ کنوں تاں
 پل ء ہم دلگوش بہ دیوں کہ منی پت ء ہمائیں درستیں باروتی کو پگاں زرتگ انت من وت ء
 یک کرے ء کُتگ۔۔۔“

”اونہہ۔۔۔ شر! ہرچے تئی رزا۔۔۔ حیر! من ء گوں تو گپے جنگی ات۔“
 ”جی نا کو جان! حکم۔۔۔“

”تو گوں سمین ء گپے جنگ ات۔۔۔“ میر بیبگر ء آئی ء نیمگ ء چارات ء وتی
 گپ بنا کُت۔ آئی ء دیم ء رنگ زرد ء سُہرت زرات گوں جہلیں توار ء ”بلے“ گشگ ء رند
 حاموش بیت۔

”شما دوائیں سر پدء دانا ات۔۔۔ وتی زندگی ء فیصلہ ء زورگ ء شمنے گور ء حق اُست
 انت، ہرچے لوٹ ات زرت کن ات۔ بلے شمنے مستر بیگ ء بستار ء منے مسترینانی ہم
 چیزے ذمہ داری اُست کہ ما شمارا آچیزاں ہم پیش بہ داریں کہ شما یا ودیست نہ کنگ ء
 ات یا کنگ نہ لوٹگ ء ات۔“ میر بیبگر ء گپ ء مہران ء وتی سرچست کُت آئی ء نیمگ
 ء چارات۔ میر بیبگر ء وتی گپ دیم ء بران ء گشت:

”ما ہما چا گرد ء مردم ایں کہ منے گور ء سُور سا نگ تہنا دو مردمانی ہوری ء نام نہ
 انت بلکیں دو خاندانانی (کُٹومانی) یکجا ہی انت۔۔۔“

سمین ء مات ء پت ء دل آوہد ء ہم پراہ بیتگ کہ چکاں وتی پسند دیم ء یاورنگ
 ات۔ بلے آوہد ء جاوہر جتا بیتگ انت۔۔۔ انوں یک نیمگے ء تئی سرجمیں خاندان انت کہ
 انگت چہ تئی فیصلہ ء سہیگ نہ انت، آہاں ہیچ مالوم نہ انت کہ تو ادے ء پے چہ کار ء
 اتگک ء۔۔۔ ء دومی نیمگ ء منے ہما زبانی کہ ماوتی برات ء داگ۔۔۔ (میر بیگم ء
 مہران ء چمانی توک ء چاران ء گشت ء آئی ء گین سار تے کشگ ء پدوتی سر جہل کت)
 مہران جان! من چہ آمدماں نیاں کہ وتی چُگانی زندگی ء دگرانی دیناں بہ
 دیاں۔۔۔ بلے تاں یک کسہ یے ہلاس نہ بیت انت دومی ء دور کنگ مردم ء پہک ء
 مان کیشین ایت۔ بلے اے تئی جیڑہ نہ انت۔

نوں تئی کار ایش انت کہ پیسر ء وتیگاں رازیک بہ کن، داں منے سر ء کسے اے
 لنگک ء چست مہ کنت۔۔۔ کہ مہران، بیگم ء لوگ ء چُک بیتگ پمشکا آئی ء وتی جنک
 مہران ء سر ء پے زور مُشنگ۔“

”بلے نا کو جان! سمین و مہران ء جند ء لوٹ اتگ۔۔۔ سمین آئی ء کٹ ء و نہ
 کپتگ۔ پدے من ہم آکار ء ہجر نہ کنوں کہ سمین یا شمنے سر ء کسے ایراد بہ گرایت۔“
 ”گڑا شتر انت۔۔۔ داں ہم نچوک ء تو وتیگاں رازیک مہ کن ءے کہ باندا آتئی
 کار ء اڑے پیدا مہ کن انت منے میان ء اے بُن گپ ء سر ء ہیچ گپ نہ بیت۔۔۔
 بلے اے چیز ء الم ء یات بہ کن کہ داں تو وتی جبر ء گوں لوگ ء مردمانی رضامندی ء
 دوہر نہ یارے من وتی برات ء پہک ء ایکیم نہ کن آں کہ جنیں چُک ء لوگ ء دارگ ء یک
 امرے بیت انت چد ء پد تو ت ہم سر پدے کہ جاوہر چون بنت۔۔۔“

”سر پدوں نا کو جان! انشاء اللہ من الم ء کایوں گوں دراپینانی رضامندی ء، اے
 منی گولے۔“

”چہ تئی جنک ۽ گیش۔۔۔ بے اکل ۽ ناسر پدیں جنین، مس اے دنیا ۽ ہچ کُند ۽ نہ دیست۔“

مروچی نازاتون ۽ مجگ انچوش حراب ات کہ دیم ۽ گوں پریاتون ۽ کُتگ وتی
دل ۽ سر جمیں زہراں یک پار یک ۽ نازین ۽ سر ۽ ایر ریر بچک ۽ ات ۽ نازین ۽ وتی سر جہل
کُتگ ات ۽ اس ۽ شلان ات ات۔

”اڑے من ۽ چے سوک مان بوتگ کہ من بیبگر ۽ زور بہ کنوں کہ آمہراں ۽ وتی
زامات مہ کنت داں اے بانک (گوں تڑنیں گالوارے ۽) منی نشار بہ بیت۔

اگس بہ زانتینوں کہ اے منی درستیں ہیلا ہنراں روچے وتی ناسر پدیانی دیناں
حاک ۽ بہر دنت، من ہجر ایشی نیگی انچوز حمت نہ کش اتگ۔۔۔“

نازین ۽ ہمائیں لوگ ۽ سہیگ کُتگ ات کہ مہراں پاکستان ۽ پوتی سانگ ۽ جبر ۽
برگ ۽ شتگ لوگ ۽ آسے روک ات۔ پریاتون ۽ دل ہم چہ اے حال ۽ گارات بلے چہ آئی ۽

گیش نازاتون ۽ سر ڈمبرگ ۽ ات ۽ چہ تکا نسری ۽ ہر چے دل ۽ ات ۽ دپ ۽ ریر بچک ۽ ات۔
رئیس دادرحمان ۽ کہ مروچی سہبگی نین جان درد ۽ ات ۽ پیل ۽ ہم پتیت ۽ سوب ۽ باز ۽

داشت ۽ نہ کُتگ ات اے وہد ۽ ہال ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ اُشتاگ، حشک ۽ حیرانی ۽
نازاتون ۽ گپاں گوش دارگ ۽ ات۔ آئی ۽ پاداں آدمتر ۽ کنزگ ۽ ننیشٹ۔

”اڈا! تووت بہ گش وہدے تئی بچ ۽ لانک بستہ کہ دنیا سر ۽ جہل بہ کنت ۽ پاد ۽ بزر
آبے سمین نیگی بوت نہ کنت گڑا نازین بزگ چے بہ کنت۔۔۔ (دمانے حاموشی ۽ رند)

تومن ۽ شرنہ من ۽ شربلے اے درست تئی کار ۽ کردات ات۔
من ترا ہما وہد ۽ ہم گشتگ ات کہ وہدے بیبگر ۽ دل پہ من نیگی نہ بوت، مہراں ستر

تئی چک انت بلے رُستگ ہمانی ۽ ساہگ ۽، آواں (ہم) ہمانی ۽ کشک ۽ روت بلے

تئی۔۔۔ تئی اڑی ءوت سری ء مروچی منی نازا کیس نازین ء زندگی اوں برباد کت۔۔۔“
 پریاتون و ہدے نازاتون ء میار بار کنگ ء ات در ء دپ ء اُشتا تگیس رئیس
 دادرحمان ء دل ء گشتے دردے پاد ا تک۔ آلو نگ ء ات کہ توک ء بہ پتر ایت ء نازاتون ء
 چیزے بہ گش ایت بلے زبان ءے گشتے ملیل ات۔

آئی ء وتی وس کت بلے سرترگ ء ہما دمان ء جان ء زیکت بُرت ء آ زمین ء سر ء
 بُستگ ء کپت۔

گوں بُستگ ء توار ء اے سہیناں وتی چک ہمانیمگ ء تزینت۔ رئیس دادرحمان ء
 چم کپگ ء گوں ایشانی ہم چم درگڑا ت انت۔ نازاتون ء نپس ء گشتے آیلہ دات۔

دمانے ء رند آوتی سُد ء سماء ا تک ء تچانی ء رئیس دادرحمان ء کر ء ء شت۔ رئیس
 دادرحمان زمین ء سر ء انچوش کپنگ ات کہ چم ءے آزمان ء جنگ ء دپ ءے پچ ات۔

”مہران تی (ء) پے! چون انت ترا۔۔۔ چے بو ترا۔“ نازاتون ء آئی ء سروتی
 زان ء سر ء ایر کت۔

نازاتون، نازین ء پریاتون ء جاک ء تواراں زُبیدہ کہ چُل ء تریں پُچے جنگ ء
 ات، تچانی ء وتی کار ءے اس دات انت ء آہانی کر ء اتک۔ دمانے ء آہم پوہ نہ بیت کہ
 چے بہ کنت ء چے مہ کنت بلے گشتے زوت ہوش ء اتک ء تچانی ء چے کش ء لوگ ء رئیس
 عبداللہ ء توار جنگ ء تیک۔

کساس نیم ادار ء توک ء رئیس عبداللہ ء بچک عبید اللہ ء وتی گاڑی یاورت ء دیم پے
 نادراہ جاہ ء روان بیت انت۔

کئے گشت چکاس ۽ موسم مٹ اِتگ

زندگی ستر گرائیں نوبتاں چہ وتی ایمنی ۽ راہ ۽ گسر بہ بیت یک برے کہ دل ۽
تاہیرے بہ رس ایت آ انسان ۽ سر جمیں وجود ۽ تاہیر دنت۔ میر بیبگر ۽ دا تگیں کول ۽ گشے
مہران ۽ دل ۽ مجگ ۽ تہ ۽ تکا نسری ۽ ابیتکی ۽ سر جمیں داگ ششتگ سپا کتگ ات انت ۽
نوں آئی ۽ دیم ۽ ہم تاہیر ۽ شادانی ۽ سہیل ۽ در پیشینگ ۽ ات۔

دیم پہ ملک ۽ سپر ۽ آنچوش گل ۽ مطمئن ات کہ چم ۽ بند کنان ۽ آدگہ یک دنیا یے ۽
سپر کنگ ۽ ات کہ اود ۽ سمین پہ آئی ۽ نیکیں دُعایے ۽ رنگ ۽ ایر کپتگ ات ۽ آئی ۽ پشت ۽
نازین گوں چکندے ۽ اوشتا تگ ۽ دل بڈی دیک ۽ ات۔

دو بیست پنجاہ ۽ مرز (ردیگ) ۽ گوازینگ ۽ رند آئی ۽ سار تیں ساہے کش ات۔
گوں دوئیں دستاں وتی سر ۽ بزیں موداں سُرینگ ۽ ات کہ ہما دمان ۽ پہ منزل ۽ رسیدگ ۽
بازیں ٹیکسی ۽ ماشینی ڈرائیوراں (رانندہاں) آوتی چپ ۽ چا گرد ۽ کت۔ چہ ہمیشانی مچی
۽ یک جابا روکیں ڈرائیورے ہم دیم ۽ اتک۔ آئی ۽ شگر گپت۔

ملک ۽ رسیدگ ۽ کرا یہ سنگ ۽ رند آشت ڈرائیور ۽ کش ۽ سن دلی ۽ سر ۽ نشت۔
چیزے دمان ۽ رند ٹیکسی ۽ پشتی سن دلیانی سر ۽ یک کٹو مے ہم سوار بیت ۽ ٹیکسی دیم پہ منزل ۽
روان بیت۔

ٹیکسی وہدے چہ ریمدان ۽ در کپت، آترانگ ۽ کپت کہ انچو دل بڈی ۽ ہمت آئی ۽
نازین ۽ دا تگ دگہ کس ۽ نہ دا تگ باید آہم سہیگ بہ بیت کہ کراچی ۽ من ۽ چے پُورس
اتگ۔ اے خیال ۽ آہگ ۽ گوں ہما دمان ۽ آئی ۽ نازین ۽ دستی گوانکو ۽ سر ۽ زنگے جت۔

بازیں زنگ ورگ ء رند ہم نازین ء گوانکو چست نہ کُت گڑا آئی ء وتی دستی گوانکو
چپت کُت ء دیم ء کیسگ ء مان دَ یک ء رند وتی سرگوں سندی ء پُشتی نیمگ ء ڈ یک
دات ء ٹیکسی ء ڈنی نیمگ ء ندرگانی چارگ ء دلگوش بیت۔

دل ءے یک نیمگے ء تاہیر کپتگ ات کہ سمین ء آئی ء میان ء دیری ء بس ہم نچو وہد
پشت کپتگ کہ آتی لوگ ء مردمانی دیم ء وتی دل ء گپاں ظاہر بہ کنت بلے دومی نیمگ ء
اے چیز ء ہم کمو کے ایبتک کُتگ ات کہ اگس لوگ ء مردماں آئی ء اے واہش بد بُرت
گڑا آچے بہ کنت ء چون بہ کنت۔

”پرواہ نیست! منی پے وت درستیں کاراں شَر کنت۔“ پت ء حیاں ء آہگ ء گوں
آئی ء لُنخانی سر ء بچکندے تالان بیت۔

اے حیاں ء آہگ ء گوں آئی ء یک رندے پد ء وتی دستی گوانکو چہ کیسگ ء
کش ات ء نازین ء زنگے جنگ ء لگ ات۔ چار پنچ زنگ ورگ ء رند نازین ء گوانکو
چست بیت۔

”ہیلو سلام!“

”سلام“ نازین ء توارسک گران ات۔

”چتورے تو؟ جان وش انت تئی؟“ مہران ء گمان بیت کہ آئی ء جان ذراہ نہ

انت۔

”آہو۔۔۔ من وشو۔۔۔ تو کج ءے؟“

”من ٹیکسی ء سواروں۔ ٹلک ء پیداگوں۔ دگہ دزست وش ء حیر انت ناں؟“

”تو گوں امان ء گپ بہ جن۔“ نازین ء دستی گوانکو امان ء دست ء دات۔

”سلام! لالا، کج ءے تو۔۔۔ پت سک ٹلیگ بوتگ، ناکوزیاں چہہبار ء

بہارستان ۽ یاورتگ۔“ امان ۽ توارسک پریشان آت۔ ایشکنگ ۽ گوں مہران حشک ۽ حیران ترات۔

”چون بوتگ ۽ زاناں؟ کجام بہارستان (نادرہ جاہ) ۽ انت۔۔۔“

”داکتر گشت دل ۽ گپتہ۔۔۔ انگت آئی سی یو ۽ انت۔۔۔ تو زوت ہیا۔۔۔
یلان ہم اد ۽ نہ انت زاہدان ۽ رپتگ۔ سہیگ کنگوں نوں راہ ۽ انت۔۔۔“ امان ۽ توار
ڈرہگ ۽ آت۔

”تو ہموداہ دارمن پیدا گوں۔ (دمانے ۽ رند) برات اے ٹیکسی ۽ دیم ۽ مزنیں
جاہ (سرک) ۽ سر ۽ بہ دار، من ایرکپوں۔“ گوں امان ۽ گپ جنان ۽ آئی ۽ ٹیکسی ڈرائیور
(رانندہ) پے ٹیکسی ۽ دارگ ۽ گشت۔

”چے بوت سنگت؟ درست حیرانت ناں؟“ ٹیکسی ڈرائیور چہ آئی ۽ جسست کنان ۽
ٹیکسی دیم ۽ سرک ۽ نیمگ ۽ اشتارینت۔

”اناں لالا! منی کماش ۽ دل ۽ گپتہ، من ۽ زوت ۽ چہبار ۽ نادراہ جاہ ۽ رسگی
ایں۔۔۔ شمنے چہنوٹمن بوت انت؟“

”حد حیر بہ کنت۔۔۔ انگت ۽ شمنے منزل سک دیر انت، بلے داں ہمنچو کا شما
من ۽ بیست ہزارٹمن بہ دیت۔۔۔“

مہران ۽ وتی کسانیں بٹوہ پیچ گت ۽ کرایہ دات انت کہ پد ۽ ٹیکسی ہم دیم ۽ روان
بیت۔ مہران ۽ ہما سرک ۽ سر ۽ چہ دیم ۽ آیوکیں یک دگہ ٹیکسی ۽ دست دات ۽ در بست
کنگ ۽ پد دیم بہ نادراہ جاہ ۽ روان بیت۔

کساس دو ۽ نیم ادار ۽ رند آنادراہ جاہ ۽ آئی سی یو ۽ دیم ۽ اشتوک آت۔ امان ۽ چم
انچوش برات ۽ کپت انت آدمیم ۽ آتک ۽ بگل بیگ ۽ گوں گریوگ ۽ بنا کت۔

”من پے ۽ چون انت۔۔۔ چے بوتگ ۽ زاناں۔۔۔ آئی ۽ و ہجر دل ۽ شکایت نہ کتگ۔“ مہران ۽ چہ نکا نسری ۽ وتی ناکورنئیس عبداللہ ۽ جُست کُت کہ امان ۽ کش ۽ اُشتاگ ات۔

”نہ زانوں منی چو۔۔۔ من ۽ زبیدہ ۽ توار جنگ، چاروں ہال ۽ در ۽ دپ ۽ کپتگ۔ پیسر ۽ ملک ۽ بیمارستان ۽ بُرت آہاں شور دات کہ زوت نیک شہر ۽ بہ بر ۽ بلے نیک شہر ۽ بیمارستان ۽ ہم جواب دات گڑا ۽ اداء ۽ یاورت ایں۔۔۔ انگت وتی سُد ۽ سماء نہ انت۔۔۔ داکتر وتی وس ۽ کنگ ۽ انت، گش انت نوں دُوا (دُعا) ۽ زورت انت۔“

رئیس عبداللہ ۽ حال ۽ گوں مہران ۽ جان ۽ در گے بنا کت۔ یک نیمگے ۽ دراجیں سفر ۽ ژندی ۽ دومی نیمگ ۽ اے گرانیں نوبت، آئی ۽ ہے مارات کہ نے پادانی چیر ۽ زمینے است نے کہ سر ۽ بان ۽ شاہگانیں آزمانے۔۔۔ آئی ۽ وتی دوئیں دست سر ۽ کت انت ۽ آئی سی یو ۽ ڈٹی ۽ در ۽ نیمگ ۽ ایریں پاٹی ۽ سر ۽ وت ۽ دوردات۔

نازاتون کہ آئی ۽ دیم پہ دیم ۽ سندلی ۽ سر ۽ نشنگ، سر ۽ کونڈانی سر ۽ ات ۽ دم پہ ساعت ۽ گریوگ ۽ ات، انچوش چم ۽ پر آئی ۽ کپت انت سک دلوارگ بیت۔ نازین لہم لہم ۽ مہران ۽ کش ۽ اتک نشت ۽ آپ ۽ بوتل ۽ دست ۽ دات۔ آئی ۽ سر چست کت ہمائی ۽ نیمگ ۽ چارات۔ چم ۽ ارساں کیل ات انت۔

”آپ بُور، تو دراجیں سپر جنگ اتلگ ۽۔“ نازین ۽ توار سک جہل ات بلے پریاتون ۽ گوشاں کپت۔ آئی ۽ ہم مہران دو بر چارات کہ پت ۽ نگیگی ۽ حال ۽ آہم بد حال کتگ ات۔

”مہران! تو مارا درستاں کشت۔۔۔ اگس تئی پت ۽ چیزے بوت من ترا ہجر پہل نہ کنوں۔ ترا وتی شیراں ہجر پہل نہ کنوں۔۔۔“ نازاتون گوں وتی دل ۽ جورگ ۽ ات۔

کساس دودار ء رندیلان ء رشیدہ ہم سر بیت اُنت۔ سنیں برات یک دومی ء دیم
ء نشنگ یک دومی ء تسلی دیان اُت اُنت بلے وتی دل ء حال اش بد تر اُت۔ چیزے و ہدے
رندنا زین ء چہ اشارہ ء یلان یک کرے ء تو ارجت۔

”یلان! تئی لالادار جیں سفرے ء بوتہ۔ چہ راہ ء نا کو ء حال ء گپنگ ء دزدیم ء
گوں گداں حا کین اُنت ء جندے ہم سک ژند اُنت۔ تو آئی ء وتی لوگ ء بہ برتاں جان
بوشودایت ء گلہو کے سرین ء تچک بہ کنت۔۔۔ رند ء پدے بیارے۔“

نازین ء گپ ء سر ء یلان ء برات ء نیمگ ء چارات۔ آئی ء پے زور مہران چست
کُت ء چہ کار ء نیمگ ء رس اُتگیں لوگ ء نیمگ ء بُرت۔ لوگ ء سر بیگ ء رند ہم مہران ء
دل گارات۔

”لالا! تو جان شود گداں مٹ کن۔۔۔ اُگس نیست اُنت چہ کباٹ ء منی جوڑی
یے گد در گج گور ء بہ کن۔۔۔ داں من پے تو چاہے اُڈ کنوں یا اوں۔۔۔“

”ناں! منی کیپ ء گدا تو (استری) اُنت۔۔۔“ مہران ء گوں دم بُرتگیں گالوار ء
پسودات ء وتی سپری بیگ ء پیچ کنگ ء چارگ ء لگ اُت۔

سمین ء استری کُتگ داتگیں اسپتیں گدانی دَر کنگ ء وتی لُٹ ء گنٹ چنگ ء
لگ اُت۔ چہ جم ء کُنڈ ء اسی تر پیسے رتک۔

”یارب پاک اے چونیں چکاسے ء توک ء تو مارا دَر داتگ۔۔۔ منی پے ء سر ء
سلامت بہ کن۔“ آئی ء دل دم پے ساعت ء پت بیگی نیکیں دُعالوگ ء اُت۔

گوں شیر گرین آپ ء جان شودگ ء رند گلہو کے جان ء ژندی ء کم تر اُت۔
یلان ء پے آئی ء چاہ ء کو پے گوں پنیر ء زنڈیں نغن ء یاورت ء دیم ء ایر کُت۔ دل ء
سیرات ء بیچ ورگ نہ زورگ ء اُت بلے یلان ء پے زور دَو سے لُنکا وارینت۔

”لالا! تو کو کے تچک بہ بُو۔۔۔ رندء من ء تو بیمارستان (نادراہ جاہ) ء رنیں۔“
 ”منی گوشی (گوانکو) ء شارز (چارچ) کٹیتہ۔۔۔ تو امان ء جُست بہ کن کہ
 انوں پت چتور رانت۔“ مہران ء تو ار پکر مندآت۔
 ”لالا! مس تنیکہ دورند ء گپ جنگ اوں، انوں زنگے جنوں تو وت جُست ء
 بہ کن۔“

یلان ء پؓو دیان ء دستی گوانکو ء سرء امان ء شمارہ جنگ ء پد مہران ء دست ء
 ء دات۔

”ناں لالا، انگت پت ہوش ء نہ بیتکہ، پمشکا دا کتر گشگ ء انت کہ انچومردمانی
 ادء ننگ و دار کنگ درد نہ وارت۔ باید چہ شامیک یادومردم ء گیش ادء مہ دارایت۔۔۔
 نا کو بہرام ء تروہل ایمنہ ہم رس اتگ انت۔۔۔ من، نا کو بہرام ء نا کو عبد اللہ ادء دارایں
 اے دگہ درستاں مالوگ ء دیم دیک ء ایں۔“ امان ء حال دات۔

کساس بیست منٹ ء رند ناز اتون، نازین، رشیدہ، بی بی ایمنہ، نا کو عبد اللہ
 بچک عبید اللہ ء ہمراہی ء یلان ء لوگ ء ات انت۔

مہران پکر مندآت کہ مات ء باریں حال چون انت بلے ناز اتون ء وتی دیم چہ آئی
 ء نیمگ ء تہار کنگ ات۔ پت ء نلگیگی ء چہ آئی ء اے سُد ہم پیچ گپتگ ات کہ مات ء مٹ
 بوتگیں رویہ ء بہ زانت۔

یلان ء بی بی ایمنہ ء زور کنگ ء مہران ء وتی سرین پہ دو سے ادار ء تچک کنگ ء
 رضامندی ظاہر کت ء شت یلان ء تہت ء سر ء وپت۔

عصر کزایا امان ء مہران ء گوانکو ء سر ء زنگے جت۔ یلان ء چست کت گڑ امان ء
 حال دات: ”اللہ ء شکر انت! پت ہوش ء اتلگ ء دم پہ ساعت ء مات ء لالا مہران ء
 لوگ ء انت۔“

ناز اتون ء جان ء در ہگے ء زرت۔ مہران ہم ہما دمان ء پادا تک ء زوت زوت ء
 دیم ء آپ ء پر ریچک ء رند چداں در کپت۔ یلان ء وتی گاڑی زرت ء مات ء برات نادراہ
 جاہ ء رسینت انت۔ ایشانی پشت ء اے دگر ہم در کپت ات انت۔

آئی سی یو ء در ء دپ ء امان کہ آہانی ودار ء اشنا تک ات انجوش آہانی سر ء چم ء
 کپت انت ہما دمان ء دیم ء اتک ء دوینن ء توک ء دیم دات انت ء وت چہ کانچ ء ڈن
 اشنا ت ء توکی نیمگ ء چاران بیت۔

مہران ء یک دو تہتانی نیمگ ء چارات کہ نادراہ در آمدات انت پد ء پشتی نیمگ
 ء چک ترینت ء کانچ ء ڈن امان ء نیمگ ء چارات۔ امان چہ ہمود ء اشارہ کنان ات کہ
 دیم تر ء تہت ء انت۔

پنچ شش تہتاں رند یک تختے ء سر ء انجوش ایشانی چم کپت۔ رئیس دادر حمان ء
 سر جمیں جان ء سر ء وائر پتانی تک ات۔ انجوش آئی ء چم ایشانی سر ء کپت انت چم ء
 ارساں گل گل بیت انت۔

”منی پے! چون انت ترا۔“ مہران ء تہت ء سروناں اشنا تگیں جاہ ء پت ء دست
 وتی دست ء دل ء ایر کت ء لہم لہم ء لتاران ء جست کت۔ رئیس دادر حمان ء آئی ء دست مہر
 داشت ء گوں لرز وکیں لُنطاں آوتی نزیک ء آہگ ء اشارہ ء کت۔

مہران ء وتی سر آئی ء دپ ء نزیک ء بُرت۔ ناز اتون ہم اتک تہت ء کش ء نشت
 ء چم ء رئیس دادر حمان ء سک دات انت۔

”من ء پہل بہ کن مہران جان! مس پہ تو پنچ کت نہ کت۔۔۔“ رئیس دادر حمان ء
 چم مہران ء سک ات انت ء توار ء سک نگیگ ء درد یگ ات۔

”ناں منی پے۔۔۔ ناں! چوش پر چا گشنے۔۔۔ تو پہ منگیگی سک باز کتگ۔۔۔“

ہمنچو کُتگ کہ دگہ کسے ء پہ وتی چُکھاں اِنچو نہ کُتگ۔ بلے ما۔۔۔ ما پہ ترا ہنچ نہ
 کُت۔۔۔ اللہ پاک ترا سلامت بہ کنت۔۔۔ تو کہ مئے دیم ء ئے چہ زند ء ہمک گرانی ء
 گوست کن ایں۔۔۔ تو زوت وش ء دراہ بہ بو۔۔۔ تو زوت لوگ ء بیا۔۔۔ بے تنگی ہیچ
 وش نہ انت۔“

مہران گریوگی ات ء پہ زوروتی ارساں ایر برگ ء ات۔ رئیس دادرحمان ء آئی ء
 دست پرتک۔

”من بلکیں چمداں (چمد ء) شتوں بلے بچار! وت ء زرنگ بہ دار۔۔۔
 وت ء ہجبر زورمہ کن۔۔۔ مینیل کہ کسے گوں تولئییب بہ کنت۔۔۔ تری تئی ما (مات) بہ
 بیت۔“

رئیس دادرحمان ء لُغٹ لرزگ ء ات انت ء توار ء سک پز شتگ ات ء چم ء
 نازاتون ء سک ات انت۔ مہران ء نازاتون ہر دوئین ء سٹے کُت ء یک دومی ء نیمگ ء
 گوں بے باوری ء چارات۔

”چوش مہ گومنی پے۔۔۔ اللہ تئی جان ء ذراہ کنات۔۔۔ ترامدام است کنات“
 مہران ء پت ء پیشانوگ ء سمر ء دست ترینان ء تسلی دات بلے وتی دل ء لرزگ ء ات۔
 ”ن۔۔۔ نازاتون۔۔۔ مس۔۔۔ ت۔۔۔ ترا ہجبر پہل نہ کنوں۔۔۔ ہجبرانی ہجبر۔۔۔
 تو منی چُک ء زند ء وشیانی برباد کنوک ءے۔ تو من ء اوں کُشت ء منی مہران جان ہم۔۔۔ من
 ترا لے جُستاں حشر ء میدان ء کنوں۔۔۔“

رئیس دادرحمان ء گپ ء مہران حشک ء حیرانی ء برے مات ء برے پت ء
 چاران بیت۔ نازاتون نک ء تکر ات بلے چم ء ارساں بار ات انت۔ آوت نہ زانگ
 ات کہ چے بہ گُش ایت۔

مہران پت ء تسلی دَیگ ء جُہدء اَت کہ باز گپ مہ جنت ء وتی مجگ ء زور مہ
دنت بلے گپ گپ ء رئیس دادرحمان ء نپس گشنے دُگگ ء لگ ات۔ آئی ء جان ء دراہی
پدء نگیگی ء نیمگ ء روان بیت۔ آدوھنس جنگ ء لگ ات۔

مہران ء چہ ہمودء داکتر توارجت انت۔ دو سے داکتر کہ آئی سی یو ء کاؤنٹر ء کش ء
نشنگ گپ ء ات انت ہما دمان ء پاد اَتک انت۔ آہاں رسگ ء گول اے دوئیں مات
چک چہ آئی سی یو ء ڈن درکت انت۔

مہران ء دست سرء ات انت کہ آئی ء پشت ء آہر چونیں کسہ یے پیتگ کہ پت
چوش دلپروش ات ء چہ مات ء دلگران ات۔ مات ء سر انگلت جہل ات ء دمان دمان ء
گریوگ ء ات۔

کساس نیم ادار ء رند داکتر اں حال دات کہ دل ء پدء کپتگ ء نون جان دراہی گیشتر
حطر ء توک ء انت۔ باید ہے دمان ء یزد ء نادراہ جاہ ء برگ بہ بیت تاں دل ء والانی پیچ
کنگ ء علاج رُوتر بہ بیت کہ ادء جدیدیں اوزارانی آسراتی نیست۔

مہران ء گشنے ساہ ء اَلس دات ء امان ء دل ہم جہل کپتگ ات۔ یلان کہ مات ء
کش ء نشنگ مات ء تسلی دیگ ء ات گول اشکنگ ء بے تاہیر بیت۔

نازین ء رشیدہ بی بی ایمنہ ء تسلی دَیگ ء ات انت کہ برات ء حال ء گول آئی ء
جاور ہم نگیگ ات انت۔ رئیس عبداللہ ء رئیس بہرام ء ہما دمان ء فیصلہ کت کہ بے دمانے
ء زوال کنگ ء آڑوت چہ داکتر ء کاگداں پیچ بہ گر انت ء دیم پہ یزد ء برو انت۔

مہران ء وتی سرجمیں زیکت یکجاہ کت انت ء گول وتی نا کو عبداللہ ء نا کو بہرام ء
ہمرائی ء پت دیم پہ یزد ء برگ ء ایمبولینس ء سرء روان بیت انت۔

انگو نلک ء لوگاں آنگو یلان ء لوگ ء دُعا ء پاک تاک وانگ بیگ ء ات درستانی
دست بُرزات انت پہ رئیس دادرحمان ء جان سلامتی ء رُوت ذراہی ء۔

مہرؑ راستی کائنات ء ہما گوہر قیمتیں چسپے ات کہ وہدے دودلانی میان ء جاہ ء
 رس ات گڑادل ء چہ گستانی ء نام ء نابزانت کُت۔ سمین کہ ہجبر چہ مہران ء بے سمانہ ات
 آوہد ء ہم کہ گوں آئی ء ایشی ء ہیچ رنگیں جبر حالے نیست ات ء اے وہد ء ہم کہ آئی ء وتی کش
 گور ء مکیں تُرس ء نہ گندیں دیوال یکپاریگ ء پروشنگ ء وت ء رُژنائیں روچ ء رنگ ء
 ظاہر گنگ ات۔

بلے اے دل ء دزیگ کہ سہبگین نیں آئی ء پہ حالے ء گرگ ء دم پہ ساعت ء
 سکین دیک ء ات، یک عجیبیں تُرسے ء تہ ء دوردیک ء ات۔

آئی ء چُنت بر ء لوٹ ات کہ مہران ء دستی گوانکو ء زنگے بہ جنت بلے وتی جند ء دانگیں
 کول ء ہمک رند ء ملامت کُت کہ تاں ہما وہد ء مہران وتی لوگ ء مردمانی رضامندی ء دیم ء
 نیت آوت ء سُبک مہ کنت کہ پت ء شرپ چہ ہمک مارشت ء واہگ ء دیم ء تر ات۔

”یاربِ پاک! منی اے وسوساں تووت بلاس بہ کن۔۔۔ مہران ء سمر ء ہجبر پرواہ
 مہ بات۔۔۔ آہجبر وتی زندگی ء سکی ء سوری مہ گند ات۔۔۔ آئین۔۔۔“

سمین دل ء جیڑگ ء نیکیں دُعا کنگ ء ات کہ چم ء کش ء ایریں دستی گوانکو ء
 کپت انت۔ دو سے رند ء دست ء گوانکو ء نزدیک ء برگ برگ ء آئی ء وت ء داشت ء رند ء
 پہ ناکامی ء چست ء کُت ء مہران ء شمارہ ء پنگ ء دلگوش بیت۔

باریں سنگل ء حرابی ات یا مہران ء گوانکو بے چارج ء ایر ات کہ بازیں زنگ
 ورگ ء رند ہم گوانکو چست نہ بیت۔ آئی ء وت ء ڈوبار ات ء وتی گوانکو چپت کُت۔

سُہب ء ساعت پنچ نیم ء میر بیبگر نماز ء رند دو بروپسگ ء وتی اوتاگ ء پترگی ات
 کہ ڈائینگ ہال ء گوانکو ء زنگے وار ت۔ آئی ء دیوال ء گوں درتکگیں گھڑیال ء نیمگ ء

چار اے حیران بیت کہ اے وہدے کئے بیت کنت۔ آئی ء انچوش گوانکو ء دستگ چست
کت دومی نیمگ ء مہران ء گرانیں توار ء اشکنگ ء گوں اچکہ بیت۔

”سلام نا کو! (گالوارے سک گران ات) منی پے نہ مان اتگ۔۔۔ ما ہمیش
انت انوں چہ یزد ء بیمارستان ء در کپتنگ ایں۔۔۔ ہر وہدے ملک ء رس ایں۔۔۔ جنازہ
ء نماز ء جارے پرین ایں۔۔۔ دوا (دعا) بہ کن ات۔“

مہران ء توار در ہینگ ء ات ء آئی ء وتی گریوگ مہر داشتگ ات۔ میر بیبگر حیران
ء پریشان ات کہ مہران ء چے پیم ء تسلی ء دوگال بہ گش ایت کہ اے حال پہ آئی ء ہم چہ
گرانیں ویلے کم نہ ات۔

گوانکو ء ایر بیگ ء رند ہم میر بیبگر ء دست سر ء ات انت ء بے توارمی ء ارساں
ریچگ ء ات۔ نورجان کہ نماز ء رند سمین ء اوتاگ ء پہ پادکنگ ء شتگ ات ء گوانکو ء توار ء
سٹ ء گتگ ات۔ انچوش ہال ء اتک ء میر بیبگر ء چم ء کپگ ء گوں بے وڑ بیت۔ پہ
پُرس نامی ملک ء روگ ء آہاں ہما دمان ء بالی گراب ء دو ٹکٹ چہ نیٹ ء گپت انت۔ سمین ء
سہیگ کنگ ء رند دونیں دیم پہ بالی پٹ (ایر پورٹ) ء روگ ء در کپت ات۔

نورجان ء دیم ء یک نیمگے ء براتیں مردے ء آنا گہیں بیرانی ء گم تالان ات ء
دومی نیمگ ء اے پگر آئی ء مجگ ء دل ء بے تاہیر کنگ ء ات انت کہ نوں سمین ء مہران
ء چے بیت۔

سر جمیں راہ ء گوں بے توارمی ء سفر کنان ء مگر ب کزاء ملک ء سر بیت انت۔
ملک ء اے کُنڈ ء بہ گرتاں آ کُنڈ ء پُرس ء پتر پچ ات۔ اداء چوشیں مردے نیست ات کہ آپہ
رنیس دادرحمان ء آنا گہیں روگ ء پہ درد مہ بیت۔

مہران کہ چہ اندر ء پہک ء پُرشگ ات بے سر ظاہر ء آئی ء وتی ارس ایر بُرتگ

آت آنت۔ آئی ء چمانی گواتی ء دیم ء سُہری وت چہال کنگ ء آت آنت کہ چونیں ویلے
ء کپتگ۔

میر بیبگر ء دیم ء کپگ ء گوں آئی ء وتی آرس کلہو کے ریتک آنت بلے دل ءے
پر یات کنگ ء آت کہ باریں چونیں گپے پتگ کہ منی پت ء ساہ ءے کپتگ ء من ء بے
ساہگ ءے کتگ یلہ داتگ۔

رئیس دادر حمان ء پُرس ء پانزد ہومی روج ء میر بیبگر ء مہران سہیگ کُت کہ آاے
دگ سہب ء پھ کراچی برگردگ ء سرگرد آنت۔

مہران ء دل ء ترگے بیت بلے چہ دپ ء پیسلگ ء نہ کُت۔ میر بیبگر ء نور جان ء
آبازیں تسلی ء دل بڈی یے دات ء چداں واتر کُت۔

میر چا کر ء لوگ ء سر بیگ ء گوں آہاں وتی گد چہ کباٹ ء دَر کُت آنت ء کباٹ ء
سر ء ایریں سپری پیتی تہت ء سر ء دوردات تاں گداں مان بہ کن آنت کہ ہے وہد ء اوتاگ
ء در ء ٹلگ ء توار ء آہانی دلگوش ہمانیگ ء تڑبیت۔

میر بیبگر ء پادا تک ء دَر بوتک۔ میر حمل دیم پھ دیم ء اُشتا تک آت۔ آئی ء راہ
دات کہ میر حمل اوتاگ ء توک ء بہ پترایت۔

دمانے ء رند سہیں دیم پھ دیم ء نشنگ گپ دیوان کنگ ء آت آنت۔ گپ گپ ء
میر حمل وتی مقصد ء گپ ء سر ء آتک:

”چو کہ رئیس دادر حمان مئے کماش ء چُگانی رنگ ء ء مئے ہلگیں براتانی پیم ء بوتہ
پمشا رستم ء سور ماداں آئی ء جن ء ہدہ (عدت) ء بلاسی ء مہتل کتگ ایں، داں مُلکیاں ہم
بازجر ء پلینڈی سلینڈی ء موہ مہ رس ایت۔۔۔ تو چے گشتے؟“

میر بیبگر چہ آئی ء انا گہیں جُست ء پھ دمانے ء پُت بیت۔ آئی ء وتی دیم ء نشنگیں

نورجان ءِ ٹیلگ ءِ توک ءِ پُرس ات۔ تاں شتریں ساعتے ءِ دوئیں گوں چمانی اشارہ ءِ تران
کنان بیت آنت۔ پدے نورجان ءِ گران وری ءِ دراہینت :

”للا حمل! آگس منی گپ ءِ۔۔۔ شمول ءِ مہ یارات گڑا چیزے گشگ ءِ اجازت
لوٹ آں۔“

”دل ءِ یارگ ءِ وجرے نہ انت، وہدے گپ منے شمنے چکانی زندمان ءِ بابت ءِ
بوہگ ءِ انت، شمارا گپ جنگ ءِ حق است۔۔۔ باریں بہ گش ات چونیں گپے کہ شمنے دل ءِ
انت۔“ میر حمل ءِ نورجان ءِ نیمگ ءِ چاران ءِ پسودات۔

”للا! سانگ بندی آوہد ءِ گیشتر تامدار انت کہ چہ آئی ءِ دولوگ یا دوخانوادہ
نزیک بیانت بلے۔۔۔ وہدے چہ سانگ بندی ءِ پیش آہانی میان ءِ نزکی گوں دیری ءِ
دلپروشی ءِ مٹ بہ بیت گڑا بایدمردم پدکنزگ ءِ مہتل مہ بیت۔۔۔“ چہ نورجان ءِ تچکیں گپ ءِ
میر حمل آجگہ بیت۔

”چتو؟ بہ بگش مں ہچ سرکیچ نہ وراتوں۔۔۔“

”من نہ زاناں کہ شمارا چکاں سہیگ کتگ یا اتاں بلے پاری کہ ماگوں چکاں،
کماش ءِ پُرس ءِ اتلگ اتیں، ہے لوگ ءِ توک ءِ منی سمین جان انچوش ایرجنگ ءِ بدگشگ
پیتگ کہ چہ ادءِ روگ ءِ رندہم آبود نہ بیتلگ۔۔۔“

للا! ماوتی چکانی تربیت آرنگ ءِ نہ کتگ ایں کہ کستر مستری مہ زان انت بلے
حبر وہدے پہ ننگ ءِ ناموس، عزت ءِ شرپ ءِ بنیت گڑا جواب ءِ دیگ ءِ منے چک ہم چک
تڑینگ نہ زان انت۔۔۔

تووت بہ گش للا! آلوگے ءِ کہ منے جنیں چک ءِ نند پاداءِ سمر ءِ لنلگ چست کنگ
بہ بیت، کردار ءِ سمر ءِ بہتان جنگ بہ بیت، یک ماتے ءِ جاگہ ءِ من پہ شتری گندگ ءِ یاں کہ

آلوگ ء منی جنک ہجر و شین زندگی گوازینت نہ کنت۔۔۔

ماتئی احترام ء پہ دل کن این کہ تو بیبگر ء مسترین برات ئے، بلے ہمائیں کہ تو پہ
سمین ء جبر یاورتگ، اے لوگ ء کس ء گوں آئی ء تب نیست گشنے ماچہ شما پہ زور اے
سانگ پچ کپتگ۔۔۔

لالا! سمین کپتگینے نہ انت ء نے کہ کسے اے بزانت کہ پہ آئی ء شمریں سانگے نہ
اتگ پمشکا پہ رستم ء زورگ ء مجبور بیتگ انت۔۔۔ بلے ماء مئے چک ء مدام ہے
چار اتگ کہ آکار ء ہجر مہ کن این کہ شمنے نام ء شرپ ء سمر ء کسے لنگ چست بہ کنت۔۔۔ یا
شمارا کسے شگانی بہ کنت۔“

نورجان ء یکپاریگ ء دل ء سر جمیں زنگ میر حمل ء دیم ء ریتک انت۔ میر بیبگر ء
گین سار تے کش ات ء وتی جہلی لُنٹ گنٹ چت۔ میر حمل ء دیم ء رنگ زرد تر اتگ
ات ء آگوں لے تواری ء زمین ء نیمگ ء چاران ات۔

”لالا! مہران مئے چک انت ء چک بیگ ء سوب ء آئی ء ہور تہ ہوری گوں منی چکاں
گوں مئے جند ء فطری (ابری) گپے، بلے آئی ء نزکی ء کسے مئے چکانی سر ء بدیں نامے پر بہ
کنت ما ہجر سگ ات نہ کن این۔۔۔ اگس مارا مہران وتی نیمگ ء چلگی بوت انت مارا
پچ کس ء داشت نہ کتگ ات ء انوں ہم اگس مارا زورگی بہ بیت مارا کسے داشت نہ
کنت۔۔۔ بلے لالا ما براتی چار اتگ کہ انچوسال انت ما یک دگہ ملکے ء کپتگ این شماچہ
وتی برات ء دیر ات بلکیں اے سانگ بندی مارا شمارا نر یک تر بیارایت۔۔۔ (دمانے
حاموشی ء رند وتی لبرے ایر برت انت ء گپ ء دیم ء بران بیت)۔

لالا! زاناں ما رستم ء حال ء سہیگ نہ این؟ یا ما آئی ء نند پاد ء نر انیں؟
بلے و ہدے ما آوتی چک کت این، آئی ء درستیں گپ سر گوز کت این کہ سور ء

رند آوت شربیت انت کہ جنین ء دست ء انت مردین ء کجام راہ ء بہ بارت۔۔۔ بلے پدے
ہم۔۔۔ پدے ہم منے سمین جان ء سر ء انچو جبرانی اڈ کنگ۔۔۔ ماراسک اپوز بیتگ ء چہ
ہماو ہدے ماد لپروش بیتگ ایں۔۔۔“ نور جان ء گوں وتی پُر در دیں گالوار ء وتی گپ ہلاس
کُتگ ات ء نوں سرے جہل ات۔

”گڑ ایشی ء مطلب ء من ہے بہ زانوں کہ شماے سانگ ء پروشگ لوٹگ ء ات؟
آہم ہماو ہدے کہ سُور دپ دستان انت؟“ میر حمل ء چہ میر بیبگر ء گران وری ء جُست کُت۔
”منی برات! جبر و چہ ہماروچ ء ہلاس بیتگ کہ نشار ء براز تکاں چوشیں کارے
کُتگ۔۔۔ بلے ماے لوگ ء آہگ ء وتی پاد نہ داشت ایں۔ کہ یک نیمکے ء اے منی
مستریں برات ء لوگے ء دومی نیمگ ء منی کماش ء میراٹے۔ چوشکہ کماش ء رند منی پت ء
جاہ ء ہم شما ات پمشکا ماستراے ٹلک ء نندوک نہ ایں بلے منیگ ء منی چُکانی جاہ مدام
ہمیش انت۔“

چہ میر بیبگر ء گپ ء میر حمل ء دیم ء پگرے تالان بیت۔ آئی ء پیشانوغ چہ
پریشانی ء ککر چک تڑا تگ ات۔

پت ء مرگ ء رند مہران ء سر جمیں شخصیت مٹ بیتگ ات۔ آئی ء تب ء انجیں
ترندی ء سنگینی یے اتنگ ات کہ تاں کسے ء گوں آئی ء زلوری کارے نہ کپت گپے
نہ جت۔

تاں ناز اتون ء عدت ء مدت ہلاس نہ بیت سیاد مردمانی رویا لوگ ء باز ات بلے
نوں بیدے چہ لوگ ء مردماں دگہ کسے آئی ء کش ء نیست ات۔ آئی ء ہم یک کُنڈے ء نندگ

تبرزی جنگ، جاہ، لوگ، سُسر پُر، لوگی کاراں وت، گلائیش کنگ بناکت۔

یلان کہ پیسر، پانزدہ روچانی سر، ملک، پیداک ات پت، بیرانی، رندنوں ہمک
ہفتک، ہمد، ات، مات، گیشتر و ہد، یک، ات۔ امان ہم ہمک شپ مات، پانگ
ات بلے پہ مہران، دیدار، آئی، دل تلوسگ، ات۔ آشپ روچ گوں وت جورگ، ات :
”سُہب، چہ بانگواہ، پیش تی، در کپک، شپ، ہما و ہد، لوگ، سر بوہگ کہ درست
واب بہ بنت۔۔۔ اے چونیں کارے مہران جان کہ تو گونمن، کنگ، آئی؟ من زانوں کہ
تو چہ من، دلگران، بلے وتی مات، چوشیں سزایے مدے کہ آئی گندگ، اوں شات
بہ بیت۔“

ناز اتون، مدام چہ نازین، آئی، بارو، جُست پُرس کُت کہ باریں آدوشی لوگ،
چہ و ہد، اتنگ، بلے نازین ہم حیران ات کہ ترو، درستیں کلواہانی سر کنگ، رند ہم مہران،
گوشاں مورے، وارت، آئی، وتی آدینگ، موکل، روچ ہم لوگ، نہ دات۔

”مہران، حاموشی من، کوشیت۔۔۔“

پریا تون، دیم، ناز اتون وتی درداں درشان کنگ، ات۔

”دادا جان! تو چہ آئی، دل گران مہ بو۔ آچہ اُردی، گوں وتی پت، باز لچ، اتہ بوتہ،
پیمیشا پت، روگ، آہک، پروشنگ۔۔۔ آئی، پیشی رنگ، و اتر کنگ، سک باز و ہد
لوٹیت۔“ پریا تون آئی، سر پد کنگ، جُہد، ات۔

”ایوک، آئی، پت شتگ؟ یلان، امان ہم ہمائی، رنگ، گم ز دگ، انت بلے
گوں من، آپر چا چوش نہ انت۔۔۔ منی اول (ہم) سر، تاج، منی پیری، دیمپان، منی
وش، سک، ہمراہ چہ من، سستگ، بلے من وتی اے تھنائی، بیراں گوں کس، نہ گرگ،
اول کہ منی بخت، من، جنوزامی، اے سیاہیں پُچ گور، داتگ۔“ ناز اتون، گریوگ بنا

کُتگ ات۔

پریاتون آتسلی دیان آء درابینت : ”دادا! شمنیگ آء مهران آء تب آء بازتپاوت
آست۔۔۔ آئی آء داں چیزے وده آء ہمانی آء حال آء سر آء یلو بہ دیت۔۔۔ آوت کم آء شربیت
انت۔“

”نہ زانوں! باریں۔“ نازاتون آء گین سارتے کش ات۔

”ناکوجان! کارے کہ کنگی ایں مردم پَر چیا باز آء مہتل بہ بیت۔۔۔ انسان آء زندگی
موت آء ہچ باورنیست آء ہستی ہم دست آء میل انت مروچی آست باندا نیست۔۔۔ برات آء
سریگ منی پت آء وت، پہ مرادیں دل آء پَر کتگ ات پمشکا من لوٹوں کہ امان آء چہ
سربازی جنگ آء پیش آئی آء سور آء کاراں بہ کیشینوں۔۔۔“

مهران آء رئیس بہرام آء دیم آء وده وتی دل آء واہگ درشان کت انت آئی آء دیم آء
یک پگرے تالان بیت۔ ”تئی گپ وتی جاہ آء راستے منی چو! بلے تئی ما؟۔۔۔ آہنجوزوت
آء رازیک بیت انت؟“

رئیس بہرام آء جُست آء مهران آء وتی چیری لُنٹ گنٹ چت انت آء چہ ایبتکی آء
دمانے لے تواربیت۔ پده وتی سرجمیں ہاٹیک آء یکجاہ کنان آء گشگ آء ات :

”ناکوجان! منی مات آء مشکل نہ انت شاموتی کاراں بہ کیشین ات۔۔۔ ما بازیں
چک تانے وَ نہ کن ایں۔۔۔ سادگی آء نکاح کن ایں۔۔۔ سور پت آء ہمے لوگ آء بیت
انت۔ امان ہم سور آء رند ہمید آء گیت نندایت۔۔۔ بلکیں دیمتر آء من وت اول (ہم)
ہمنگر بیایوں بہ نندوں۔۔۔ یلان وَ کیشتر چہبار آء انت بلے اے دگرتی مستر وت

“انت۔۔۔”

”شمر! گڑا دیم ۽ جمو (آدینگ) گھتر انت۔“ رئیس بہرام ۽ مہران ۽ نیمگ ۽

چاران ۽ پُودات۔

امان ۽ سُور ۽ گپ ۽ ٹہینگ ۽ رندا نچوش آچہ رئیس بہرام ۽ لوگ ۽ درکپگی ات کہ بی

بی ایمنہ ۽ آچہ پُشت ۽ توارجت۔ مہران ۽ بے چک ۽ ترینگ ۽ وتی پادہمانگر داشت انت۔

”مہران، منی چو! دمانے وتی تروہل ۽ گور ۽ نہ نندے؟“ بی بی ایمنہ ۽ گوں

مہر دانیں تے ۽ گلگ کت۔ مہران ۽ گین سار تے کش ات۔

”تروہل! کمو کے کارے است، اشتاپیگ اوں، دگہ روچے۔۔۔ من ۽ پہل بہ

کن ات۔“ مہران ۽ گوں جہلیں توار ۽ پُودات ۽ گوں توندیں گاماں چداں درکپت۔

بی بی ایمنہ آئی ۽ گوں گرانیں رواجان روگ ۽ چاران ات کہ چمانی ارس ۽

رتک انت۔

”اللہ تراوت صبر ۽ ہاٹیک بہ دنت منی چو۔۔۔“

”پت ۽ قبر ۽ حاک ۽ انگت ۽ حشک نہ انت۔۔۔ آئی ۽ پہ برات ۽ سُور دیگ ۽

لانک بستگ؟ مردم زاناں چوش وت سری کن انت۔۔۔ کسی گپاں گوش نہ داریت نے

گوں کسے ۽ نندا بیت الکاپی ۽ گپے جنت، نز انوں مہران ۽ دل ۽ چی انت ۽ پُر چاچوشیں کار

کنگ ۽ انت کہ دزست دلرنج بہ بنت۔۔۔“

ناز اتون ۽ رئیس عبداللہ دیم ۽ کنگ ۽ وتی دل ۽ زنگاں ریچک ۽ ات۔

”مہران ہرچے کنگ ۽ انت شمر کنگ ۽ انت نگہت۔۔۔ رند ۽ امان ۽ پہ

سربازی ۽ اوں رگی انت۔۔۔ پد ۽ کئے بزانت دیمتر ۽ چونیں جاور بہ بنت۔۔۔ زاناں ما

شما زانتنگ ات کہ بے اُم میں داڈل انچوزیت چہ دنیا ء روت۔۔۔ اے امروز ء کس نہ
زانت باندا چے بیت انت پممشکا کار پھ کنگ راہ پھ روگ انت۔“ رئیس عبداللہ ء مہران
ء پلامری ء وتی گہا سر پد کنگ ء جھد کت۔

”شما آئی ء گیشتر حراب کنگ ء ات۔۔۔“ ناز اتون ء زہر ء پد ء دراپینت۔

”آ اُردیں چلے نہ انت۔۔۔ نون وتی پت ء جاہ ء اے لوگ ء مستر کیت ہما
انت۔۔۔ آئی ء سر ء ستک بہ کن ات۔۔۔ بازیں مہ کن مہ کو ء چوش مہ بیت کہ آدرستاں
ویل بہ دنت ء چہ شمادیر برُروت۔۔۔“

”دیرو شنگ۔۔۔ پھ دیری ء دگہ چے پشت کپتنگ۔“ ناز اتون ء گوں دلوارگیں
گالوارے ء گوں وت ء تران کت۔

ناز اتون پھ ناد لکشی رئیس عبداللہ ء سر پد کنا نینگ ء رئیس دادر حمان ء لوگ ء پھ امان
ء سالونک کنگ ء گون بیت بلے تچک ء درستاں گشت ءے کہ امان ء نادینگ ء رند آوتی
لوگ ء واتر کنت۔ پری اتون ء تاں مبارکی ء ہمانگر دارگ ء مہلوک ء وتی سر ء جبر اڈ کنگ
ء دارگ ء شور دیگ ء رند آئی ء وتی ارادہ پھ یک گیشیں روچے ء مہتل کت۔

امان ء سالونکی ء روچ ء لوگ ء درستیں مردماں رئیس دادر حمان سک گیر آہگ ء
ات۔ سُوری لوگ گشتے پُرسی لوگے ء درو رات۔ امان ء یلان پھ برات بیگی وت ء مہر
دارگ ء ات انت ء مہران پھ آہاں وت ء چہ دور دیگ ء رکینگ ء ات۔

بی بی ایمنہ ء چم مہران ء سک ات انت کہ برات ء نادینگ ء گون بیگ ء رند
تچک ء ڈن ء در کپگ ء ات۔

آرُوت زُوت ء مہران ء پشت ء شُت بلے چہ آئی ء رسگ ء پیش مہران ء وتی کار

گاڑی زرت ء چہ کمپان ء مزنیں گیٹ ء ڈن ء درکپت - پہ ناکامی بی بی ایمنہ پد ء سالونکی
اوتاگ ء تہ ء اتک نشت کہ درست گوں یک دومی ء وش گپی کنگ ء ات انت -

دیم پہ قبرستان ء راہ ء رَوگ ء مہران ء دل ء ہل کُتگ ات - آئی ء وتی گاڑی ہما
نیمگ ء ترینت کہ پت ء قبر ات ء -

چونانی ء اے وہمک شپ ء کار ات ء کہ چہ کار ء واتر کنگ ء رند آدم پہ قبرستان ء
پت ء گوں دل ء زنگ ء ریچگ ء شُتگ ات بلے انشبی گشے دل ء چولاں سر ریچگ پکار
ات آئی ء وتی گاڑی انچوش کچہ ء راہ ء ترینت دیم ء مر سڈیزے ء وت ء ایشی ء گاڑی ء دیم پہ
دیم ء یارت اُستارینت -

دمانے ء آئی ء سر پر نہ بیت کہ اے چے بیگ ء انت - آئی ء چہ وتی گاڑی ء کانچ ء
دیگی گاڑی ء ڈرائیور (رانندہ) چارگ ء جُهد کُت بلے ہر دونیمگ ء ہیڈ لائینانی ترندیں
رُژناتی ء سوب ء آئی ء چٹاں باز ء میم نہ کُت -

آئی ء وتی گاڑی ء دیگی دَر ء کبل پیچ کُت تاں ڈن ء دَر بیت ء دومی گاڑی ء
رانندہ (ڈرائیور) ء جُست بہ کنت کہ ہما دمان ء دیم ء گاڑی ء پَر ورتی گاڑی آئی ء گاڑی
ء گوں ترندک ء جت -

آئی ء بس ہمنچوسما کپت کہ کش ء دَر چہ گوات ء پیچ پیٹگ ء کسے ء آچست کُتگ ء
چہ گاڑی ء ڈن دورداتگ ات -

شپ ء ساعت دہ ء رئیس بہرام ء کمپان ء سُوری لوگ ء بیٹگ ء قبر جن الہی بکش ء
داتگیں حال ء درستینانی دل سست -

” آ آگگ۔ گاڑی۔۔۔ وا۔۔۔ واجہ رئیس مہران نیگی۔۔۔ مم۔۔۔ من
 زانوں۔۔۔ آہم شش۔۔۔ شپ کے۔۔۔ پپ۔۔۔ پت ء کک۔۔۔ قبر ء سرء۔۔۔
 مو۔۔۔ مدام۔۔۔ ر۔۔۔ ر وگ ء وہدء۔۔۔ مم۔۔۔ منی کیسہ ء۔۔۔ زز۔۔۔ زر مان
 کنت۔۔۔ پچ۔۔۔ چمیشا۔۔۔ چمیشا من زانوں۔۔۔ آ۔۔۔ آ۔۔۔ ہمانی ء گاڑی
 انت۔۔۔ شش۔۔۔ شمازو۔۔۔ بیائے۔“

الہی بکش ء جان در ہگ ء ات ء چہ تچک آ ہگ ء ساہ ء ہم پرنہ بیگ ء ات۔
 ”گاڑی توج ء دیستہ؟“ رئیس بہرام ء چہ پریشانی ء پہ اشتاپی جست کت۔
 ”ہمانگو۔۔۔ کک۔۔۔ قبرستان ء دپ ء۔۔۔ کک۔۔۔ کچہ ء کر ء۔“ درستاں
 وتی وتی گاڑی زرت انت پہ در کپگ ء۔ یلان ء الہی بکش وتی گاڑی ء دیسی سیٹ ء سر ء وتی
 کش ء نادینت ء درست دیم پشت ء روان بیت انت۔

لوگ ء توک ء جنینانی جہلمیں توار ء گز یوگ ء پہ مہران ء سلامتی ء دُعالوگ ء توار
 سُسکسی ء رنگ ء ترگ ء ات۔ بی بی ایمنہ ء پریاتون ء مہ کن کنگ ء سر ء کُنڈی اوتاگ ء
 وپتگیں نازاتون کہ امان ء نندارینگ ء رند دم برگ ء سوب ء زوت شتگ وپتگ ات کس
 ء پادنہ کت ء حال اش نہ دات۔

نازین ء دل گارات ء آدم پہ ساعت ء وتی چمانی ارساں سپا کنگ ء ات۔
 رئیس بہرام، زباد، مراد، رئیس عبداللہ، یلان، امان درست وہدے ایکسیڈنٹ ء
 جاہ ء سر بیت انت، گاڑی ء حالت گندگ ء گوں آہانی دل ایرنشت۔

دیسی نیمگ ء سر جمیں کانچ پُر شتگ ات انت ء ڈرائیونگ سیٹ ء نیمگ سر جمی ء
 پر و شتگ ات بلے انچوش کہ اے درست گاڑی ء ہے پر و شتگیں نیمگ ء اتک انت پہ
 مہران ء چارگ ء کانچاں پُریں سندلی ہالیک ات ء دروازگ پچ ات۔ ایشاں کش گور ء

چاران کت ء مہران ء شوہازگ بنا کت۔

ہر کس ء کہ ٹارچے گون ات آئی ء وتی کر گور ء پٹنگ بنا کت۔ چہ ایکسٹنٹ ء جاہ
ء کمو کے دیر تر حشکلیں کایانی سر ء امان ء انچوش وتی دست ء ٹارچ ترینت کایانی میان ء
مہران بے سُد ء سماء کپتنگ ات۔

”للا! اِدء انت۔۔۔“ امان ء کوار ء توار ء گوں درست ہمانیمگ ء تچان بیت
انت۔

رئیس عبداللہ ء وتی گاڑی دیم ء یاورت ء مہران اش چست کت ء گاڑی ء پشتی
سندلی ء سر ء واپینت۔ آئی ء نپس تیز تیز ء رویا کنگ ء ات ء پیشانوغ ء ہونین ات۔
راہ ء رئیس بہرام ء وتی وسر کز تک داکتر عبدالمجید ء گوانکو ء سر ء گوانک جت کہ
زوت ٹلک ء نادراہ جاہ ء وت بہ رسین ایت کہ ایمر جنسی ء اے و ہدء بلکیں کس مہ بیت۔

دہ منٹ ء توک ء اے درست نادراہ جاہ ء سر بیت انت۔ داکتر عبدالمجید ء گوں وت
ء وتی ہکار داکتر اسلم ہم گون ات کہ چہ ایشاں پیسر ترا ایمر جنسی وارڈ ء آشنا تگ ات انت۔

یلان ء زباد ء چہ ایمر جنسی ء اسٹریچر یاورت ء چہ گاڑی ء مہران اش در کت ء
واپینت ء ایمر جنسی ء توک ء بُرت ء توکی تہت ء سر ء واپینت۔

داکتر اں زوت مہران ء چار ء تپاس بنا کت ء ٹپانی شودگ ء درمان دارگ ء رند
دیم پوارڈ ء روان دات۔

”شکر انت باز ٹپ ء نلگ اتگ۔۔۔ اللہ ء سر ء حیر کتگ۔۔۔ کمو کے دست
پادے رُس اتگ انت ء دست ء حیر ترگ ء سوب ء چہ بُن ء ذراتلگ ء پیشانوغ ء ہم
گلہو کے ٹپ ء لگ اتگ پمشکا پٹی کنگ ء رندوں جنزل وارڈ ء واپینتگ۔۔۔ بل
داں سبائی (سُہب ء) ہمید استراحت (آرام) کنت پدء شالوگ ء بُرت ء کن ات۔

اسل ۽ کيس تصادف (ايڪسيڊنٽ) بيگ انت پممشڪا پوليس اٿون ڪميت ۾
 رپورٽ ۽ نيسگ ۽ ”داڪٽر عبدالمجيد ۽ رئيس بهرام ۽ گون مهران ۽ تب ۽ بارو ۽ سرپدي دات۔
 ”بله!۔۔۔ شمنه باز باز مهرباني ڪه اے سڪ ۽ ساعت ۽ مني ڪي گوانڪ ۽ سره
 شماوتارا اداء رسينتگ۔“
 ”خاهش ڪن ايس۔۔۔“

شپ ۽ ساعت دوازده ۽ مير حمل چه به واپي ۽ گليگ ات ۽ وتي اوتاگ ۽ نشنگ
 رستم ۽ سمين ۽ سانگ ۽ بارو ۽ جيڙگ ۽ جورگ ۽ ات ڪه چه ڏني دروازگ ۽ پچ بيگ ۽ توار ۽
 سٺ ۽ ڪٽ۔ آني ۽ وتي گوش همانيمگ ۽ سڪ دات انت۔ گاڙي ۽ ٿايراني ڪمپان ۽
 توڪ ۽ آهگ ۽ توار ۽ گوشا ڪپت ڪه پده توار زوت گاربيت۔ آني ۽ سماڪت ڪه گاڙي
 پارکنگ ۽ ايرکنگ پينگ۔

”اے وهده ڏن ۽ ڪئي بوتگ؟“ گون دل ۽ جُست ڪنگ ۽ پدا چه وتي اوتاگ ۽ در
 ڪپت ۽ چه بال ۽ گوزان وهده ۽ ديم په ڪمپان ۽ روگي ات ڪه چه ديمي نيمگ ۽ پاداني توار ۽
 اُشکنگ ۽ گون همانگراشتات۔ تاں دو سه منٺ ۽ ودار ۽ رند پاداني توار بلاس بيت ۽ رستم ملا
 ملان ۽ ظاهر بيت۔ انچوش چم ۽ پت ۽ سره ڪپت انت اڄڪه بيت۔ آهم گون حيراني ۽ رستم ۽
 چاران بيت۔

”مم۔۔ مني په! ات۔۔۔ تو۔۔۔ اے وهده؟“ رستم ۽ گون مڪينگ ۽ الوت ڪٽ۔
 ”واجه! اے جُست ۽ و بايد من چه ترابه ڪنوں۔۔۔ باريں چه نجانگو پيداگ ۽
 (دمانه هاموشي ۽ رند) زاناں! گاڙي ۽ ڪنڊيشن (اے سي) حراب انت ڪه توچو هيد ۽
 سٺ اتگ ۽؟“ مير حمل ۽ ڏال ڏال ۽ ٿرندڪ ۽ جُست ڪٽ۔

رستم ء چہ بیم ء رُوت رُوت ء وتی دیم ء ہید گوں دوئیں دستاں سپا کت انت ء وتی
سرے جہل کت۔

”اٹوں و تو برو بو و پس۔۔۔ اے جھتاں چہ تو من سبائی کنوں۔“ میر حمل ء وتی
تُرن دی یک پیم ء داران ء حکم دات ء پد ء وتی اوتاگ ء نیمگ ء مان تڑا ت۔

بانگواہ ء چہ مسیت ء واتری ء رند و ہدے لوگ ء کمپان ء پترگی ات، ترانگ ء کپت
کہ لوگ ء پشتی نیمگ ء آپ ء مشین آپ ء پیل ء نہ برگ ء انت باید دمانے ہما نگر سرے بہ
جنت تاں روج ء کسے ء پتر کنو کے ء یارگ ء دیم دات بہ کنت۔

اے خیال ء آہگ ء گوں آ آہستہ آہستہ پشتی نیمگ ء روان بیت کہ چم ء آپ ء
موٹر ء کش ء آشنا تگیں رستم ء گاڑی ء سر ء کپت انت۔

”اے بچک ء باریں چون انت۔۔۔ بچ کار ء پہ الکاپی ء نہ کنت۔ اے گاڑی
اُستارینگ ء جاہ ونہ انت کہ واجہ ء اد ء یاورنگ میک گتگ۔۔۔ حُد اوت ایشی ء سر پد بہ
کنت۔۔۔ حیر! نوں رواں آپ ء چاروں باریں چون انت۔“

گوں دل ء تران کنان ء و ہدے گاڑی ء دیمی نیمگ ء سر بیت چم ء درگڑا ت
انت کہ گاڑی ء یک کشے سرجمی ء پُرشنگ ء تو کی نیمگ ء لپ اتگ ات۔

”اللہ رحم، اے رستم ء ماشین ء تصادف (ایکسیڈنٹ) بوتگ؟“ وت سر ء تڑنگ
ء چہ وت ء جُست ء لگ ات۔

”گندوں دوشی سک پریشان ات۔“ گوں دل ء حیڑگ ء آئی ء وتی کارگیشیت
انت ء وتی اوتاگ ء واتر کت اتک پہ آرام کنگ ء۔

”جنین! چہ وتی بچ ء بہ پُرس۔۔۔ باریں دوشی کُجانگو وتی ماشین ء دیم ء سیاہ
کتگ اتلگ۔“ میر حمل ء انچوش رستم دیست کہ پہ ارز بندگ ء ایشانی کش ء آہگ

”کٹا تانی برکت ء سرجمیں ملک ء بوم انت کہ رئیس مہران ء گاڑی قبرستان ء نیم ء
 کسے ء جنگ --- نگہہ سرہجر نہ زان انت کہ لہتے گپ چیرہم دگی بنت ---“
 انچوش بیتگ ء مردم کہ پہ مہران ء چارگ ء اتلگ ات انت پادا تک شت انت
 رئیس عبداللہ ء گول لوگ ء نشگیں مردماں تران کت۔

”آہونا کوجان! انگو امان ء سور ء ژندی ء رند مارا درستاں کمو کے آرام پکارا ت ء
 چہ درستاں گیش لالاء کہ چہ بیمارستان ء ہمائیں لوگ ء اتلگ مہلوک انچوش پہ کندوک ء
 نیمون ء پررتلگ انت کہ پہ دمانے ء وپسگ ء اوں (ہم) نییل انت ء، پمشامن ء چہ
 ملک ء شہرستان دوستر انت کہ اود ء مردم انچوک ء و سر پد بنت ---“ یلان ء مہران ء
 نیمگ ء چارات ء دراہینت۔

”ملک نیانی دل ء مہر ء دوستی گیشتر انت، پمشکا مردم ء سکت ء ساعت ء ویل نہ
 دینت --- دگہ شہرستان ء و کس کس ء دپی جُستے نہ کنت۔“
 مہران ء چہ وتی نپادانی سر ء چست بیگ ء گول دراہینت۔ پد ء آستو آستو دیم پہ
 اوتاگ ء گول ڈک اتگیں پسیل ء توک ء پترت۔ مہران ء روگ ء رند یلان ء گول وتی
 نا کوہاں سک جہلیں توار ء گشت:

”چہ گاڑی ء بدیں حالت ء میکینک اوں (ہم) ہے گپ ء جنگ ء انت کہ گاڑی
 چیزے نہ چیزے ء جنگ بلے لالا مہران ہچ نہ منگ ء انت --- آہس میکیں گپ ء سر ء
 اشتاگ کہ آئی ء آشپ ء دراہیں گپ پہک ء شموشتگ انت ء کلہو کے اوں (ہم) دام نہ
 کنت کہ آشپ ء گول آئی ء جند ء یا گاڑی ء چیزے بوتگ ---“

”پلیس (Police) ء دست ء اے کیس کپتے۔ آگس آہاں جنوکیں گاڑی ء چنڈ
 وکے ہم دست کپت آیل دیوک نہ انت۔“ رئیس بہرام ء دراہینت۔

”اگس پہ اے تصادف (ایکسیڈنٹ) ءِ مردمی دستے ہور انت، گڑا کہہگی
کارے کنگ ءِ پشت مان دیگ ءِ سزا آئی ءِ الم ءِ رس ایت۔۔۔“ رئیس عبداللہ ءِ پہ
ترندک ءِ گشت۔

”شتر گشتے عبداللہ۔۔۔ مئے چک بے کس نہ آنت کہ کسے دیم پہ وت بنیت ءِ بہ
جنت بروت۔“ رئیس بہرام ءِ بٹا کے جت۔

”کئے ءِ کئے جنگ؟۔۔۔“ مہران ءِ اوتاگ ءِ تہ ءِ پترگ ءِ گوں جُست کُت۔
”کس ءِ کس نہ جنگ۔۔۔ تو بیا استراحت (آرام) بہ کن۔۔۔ تی کار ءِ سر ءِ
امان ءِ حال داتگ، نوں پہ روگ ءِ اشاپ مہ کن۔“ رئیس عبداللہ ءِ جبر ترینان ءِ پسودات۔

انسپیکٹر صاحب داد ءِ وتی لوگ ءِ میر حمل توار کُتگ ات ءِ میر حمل حیران ءِ
پریشان ات کہ آہر چونیں کارے کپتگ ءِ کہ اے رنگ ءِ آئی ءِ توار کُتگ دگہ پیسر ءِ
ہر وہد ءِ کہ آئی ءِ جند ءِ کارے کپتگ وتی جند ءِ لوگ ءِ اتلگ۔

”واجہ! تصادف (ایکسیڈنٹ) ءِ جاہ ءِ کچہ ءِ حاک ءِ پلک ءِ سر ءِ دگہ یک گاڑی
یے گوں رئیس مہران ءِ گاڑی ءِ ڈک بوہگ ءِ نشان ہم رس اتگ انت۔۔۔ پد ءِ رئیس
مہران ءِ گاڑی ءِ رنگ اسپچک انت بلے چہ ہما جاہ ءِ رس اتگیں لہتے چُنڈ سہریں مر سڈیز
نیگ انت۔۔۔“ میر حمل ءِ دیم ءِ رنگ زرد تر ات۔

انسپیکٹر صاحب داد ءِ وتی گپ دیم ءِ بران ءِ گشت :
”سیبی گپ کہ گیشتر دگوش کرزایت آایش انت کہ اے تصادف (ایکسیڈنٹ)
ہما جاہ ءِ بوتگ اود ءِ روچ ءِ ہم مردمانی یا ماشینیانی رویا نیست۔۔۔ رئیس مہران ءِ شہادت ءِ
وقبر جن الہی بکش اوں (ہم) دیگ ءِ انت کہ آہمک شپ شتگ وتی پت ءِ قبر ءِ سروں ءِ

نتشگ بلے نون جیرگی گپ ایش انت کہ دومی گاڑی ء واہند پہ چی نیگی اے راہ ء اتلگ ء
 چتورکا گاڑی ءے جنگ۔۔۔ اگس اے تصادف انا گھین یے بوتگ ات گڑا جنوک ء جند
 ء دانشگ ات ء رئیس مہران ءے وتی ماشین ء کتگ ء بیمارستان ء رسینگ ات ءے اگس نہ
 کسے سہیگ کتگ ات ءے کہ بنیت ء بہ بارت ءے بلے چہ آئی ء تچگ ء آئی ء نیت مشکوک
 گندگ بوہگ ء انت۔۔۔ (دمانے حاموشی ء رند میر حمل ء چاران بوت)

چوشکہ رئیس مہران ءے گاڑی ء دیمی نیمگ پروشت پروش انت اے حال دومی
 گاڑی ء ہم بوت کنت پمشکا کش گور ء درائیں گیر بجاں جُست پُرس کنگ بوتگ کہ آ
 شپ ء یا اے دگہ روچ ء انجیں گاڑی یے پہ شر کنگ ء یارگ بوتگ کہ آئی ء دیمی نیمگ
 پہک ء یا کمو کے پُرشگ یالپ اتگ۔۔۔

بلے دلگوش کرزیں گپ ایش انت کہ وہدے چہ حادثہ ء جاہ ء رس اتلیں چُنڈانی
 پجار سٹیدک ء گیرتج ء کنائینگ بوتگ گڑا آہاں پچایا ورتگ کہ اے چُنڈ مر سٹیز نیگ
 انت ء مر سٹیز ء نوکیں سال ء ماڈل بید ء چہ شُمے چُگاں مُلک ء دگہ کسی گور ء نیست
 انت۔۔۔ پمشا واجہ من شمارا وتی لوگ ء توار جنگ داں کسے من ء شُمے لوگ ء رَوگ ء
 یا شُمے جند ء پاسگاہ ء آہگ ء مہ گندایت کہ اے وہدے ہر کسی دپ ء مہران ء گاڑی ء تصادف
 ء کسہ انت۔“

انسپکٹر صاحب داد ء گپاں میر حمل سک بے وڑ کتگ ات ء آدل ء جوڑگ ء
 ات۔ لوگ ء واتر کنگ ء وہدے ہم مجگ ءے سک حراب ات کہ رسگ ء گوں وتی زہرے
 روزل ء سر ء کش ات انت:

”اے دُست شُمے جنینانی پلینڈی سلینڈیانی برکت انت۔۔۔ شمارا دگہ
 کارے و نیست، شپ روچ برے ایشی ء چُچوکان ات ء برے آئی ء۔۔۔ چُکانی دل ء

چنگ پُر کنگ ہم شُمنے بے کاریں جنینانی کارِ انت۔۔۔

گوش کن ات۔۔۔ اگس مہران ٹی (ء گاڑی) تصادف ۽ رستم ۽ دست پادے

اول (ہم) ہور بوت، چہ من ۽ بٹریں مردے شمانہ گندے۔۔۔“

”وئے رستم ٹی (ء) پے۔۔۔ تو وتی چُک ۽ ہجر عزت مہ دے۔۔۔ کارے دگہ

حراب بہ کنت مان بہ بندر رستم ۽۔۔۔ زاناں پت چوشیں بنت۔۔۔ یکے و مہران ۽ رستم ۽ نامزد

چہ آئی ۽ سستگ ۽ نون نشنگ رستم ۽ سر ۽ مہتان جنت۔۔۔“ روزل ۽ چہ زہر ۽ دراہینت۔

”جاہلیں جنین!۔۔۔ تئی تہ ۽ بودنا کی کدی کیت؟

۔۔۔ ہما شپ ۽ کہ مہران ٹی (ء) گاڑی ۽ تصادف بوتگ ہما یکیں شپ ۽ رستم ۽

گاڑی ۽ دیکی نیگ ہم پر شنگ ات۔۔۔ من گوں وتی اے گناہ گاریں چماں دیتگ،

بلے تو۔۔۔ تو انگت نشنگ ۽ وتی چُک ۽ سلّیانی پردگ ۽ دے۔۔۔ بانک اے

صاحب دادنی (ء) شری انت کہ من ۽ حال ۽ داتگ دگر ۽ بوتیں تئی چُک ۽ چہ لوگ ۽

کُنڈ ۽ بُرتگ زندان ۽ مان ۽ کُتگ ات۔۔۔

پدے تو کہ مہران ٹی (ء) سر ۽ انچوز ہر ۽ پڑے پلینڈانی مُنچار۔۔۔ اے مہران ٹی

(ء) شری انت کہ آئی ۽ تصادف ۽ کیس وتی سر ۽ زرتگ ۽ نہ منگ ۽ انت، دگہ من

اول (ہم) تئی چُک نیگی ہیچ کُت نہ کُتگ ات۔۔۔“

چارمی در

”ہشت ماہ ء گیش گوستگ کہ مهران ء ہچّ حال تواریست۔ نے آگوں مارا
 رابطہ کنگ ء انت ء نے سمین ء گوں حال احوالے کنگ ء انت۔۔۔ سمین ہم سک
 پریشان انت بلے وتی دپ ء نہ ریچ ایت۔ زیک من ء گشگ ء ات کہ منگی مہ دار ات
 ء بالاچ ء سانگ بندانی گپ ء بہ من ات۔۔۔ بلے منی دل ء نہ انت کہ چہ سمین ء پیش
 بالاچ ء سہیل ء جنین اے لوگ ء بیانت۔۔۔ من ء وحیر دُ سکیچ نہ بیتگ بلے ہممنچو جاہ ء جنیں
 چکیں دُ سکیچ دیستگ آں چہ آہاں من ء عبرت رس اتگ کہ وتی سمین ء نشارانی دپ
 دَناناں مہ دَنیاں۔۔۔“

نورجان ء گپ گپ ء وتی دل ء مارشت درشان کت انت۔

”چوش و توشر گشے۔۔۔ من ہم پہ ہمشی ء سک بے وڑ آں۔۔۔ مهران ء مُشکل ء
 جیڑہ وتی جاہ ء بلے نون آئی ء یک گپے ودیم ء یارگ لوٹ ایت۔۔۔ اگس آئی ء وتی ارادہ
 مٹ کتگ ہم مارا سہیگ بہ کنت تاں پہ سمین نیگی مادگہ نیمگے ء بہ چارایں۔“ میر بیبگر ء
 نورجان ء گپ ء گوں تپاک کنان ء دراہینت۔

”جنیں چُکانی اُمر کہ گیش بیت انت گڑا شریں سانگ ء رسگ دو برگران تر
 ایت۔۔۔ تاں مات پت زندگ انت باید آوتی لوگ ء بہ بنت۔“

”آہو! من گش آں اگس مهران ء مشکلے دیم ء آست مارا تچک ء بہ گشیت ما
 مجبورے و نہ کن ایں۔۔۔ اگس پہ سمین ء وتی قوم ء شریں سانگے نہ رس ات گڑا در قوم
 زورگ ء ہم نون ما مہتل نہ بنیں۔ آئی ء ہاسپٹل ء ڈاکٹر شاہ میر ء چیزے و ہد پیسر ء گپ

جنگ ات کہ آئی ۽ ہمارا ڈاکٹر صابر دل مانگ انت، جُست ۽ کن آں آگس انگتہ نشنگ
گڑا بنیت انت۔۔۔“

مہران ۽ ایکسیڈنٹ ۽ ماہی ۽ گیش گو سنگ ات ۽ نون ٹپ ۽ چہ پیسیر ۽ گہتر ات
انت ۽ پٹی ۽ ہم بتنگ ات بلے باز تر ۽ تاب ۽ آئی ۽ نا کو ۽ برات نینگ ۽ ات انت۔
پمشکا و ہدے مہران ۽ میر حمل ۽ گوانکو ۽ سر ۽ حال دات کہ آپہ کارے ۽ گندو کی پیدا ک انت
میر حمل ۽ آئی ۽ نادر اہی گیر اتک گڑا گشت ۽ کہ آو تادل سیاہ مہ کنت، میر حمل و ت
کیت لوگ ۽ سرے جنت بلے مہران ۽ ہے گپ ۽ دیم ۽ یاورت کہ انچو و پسگ ۽ لوگ ۽ کُنڈ ۽
ندگ ۽ آئی ۽ ہم نون دم بُرتگ۔ ۽ آپہ پاد ۽ جنگ ۽ آئی ۽ لوگ ۽ آہگ لوٹیت۔ پہ نا کامی میر
حمل ۽ آوتی لوگ ۽ وش آتک کت۔

مہمان سراء مہران ۽ آہگ ۽ رندر روزل ۽ ہم دمانے اتک چہ آئی ۽ حال پُرسی
کتگ ات ۽ مات مردمانی جُست پُرس کتگ ات۔ بلے نون بید ۽ چہ میر حمل ۽ مہران ۽
دگہ کسے نیست ات۔

مہران گون ۽ ہلین تو ار ۽ گپ ۽ ات ۽ میر حمل ۽ دلگوش ہمانی ۽ نینگ ۽ ات۔
”نا کو جان! منی کماش ۽ جاہ ندام شمنے ہے لوگ بوتگ۔۔۔ من ۽ اے لوگ چو
وتی جند نیگ ۽ دوست ایں۔۔۔ پد ۽ منی کماش ۽ ہر و ہد ۽ مشکلی کہ دیم ۽ اتنگ آئی ۽ چہ
گرائیں نوبتاں کٹوک ۽ نیکیں شور ۽ سلا د یوک شمنے کماش بوتگ، نون من و ت ہم وتی پت
۽ کشک کپتنگ ۽ اے جیرہ ۽ گیشنگ ۽ شمنے نینگ ۽ اتنگ اوں کہ چہ شمار اثر تریں مردے
من وتی کش گور ۽ نہ گندگ ۽ اوں۔۔۔“

مہران ۽ گپ ۽ گوش دارگ ۽ رند میر حمل ۽ دمانے پگر جت ۽ در اہنیت ۽:

”تو چہ شے، سَجَّارِے و ت گپ بہ جن کہ آئی ء چُک قاضی ء فیصلہ ء حلاف ء گیشی کنگ
 ء آنت۔۔۔ پیسر ء وَ سَنَدِے نہ بوتگ کہ مردماں ہمک چیزے سگ اِتگ او پارکش
 اِتگ بلے نون کہ آست انت دادگاہی (کورٹ کچہری) ء گیشتریں تاوان ہمایانی جند ء
 رس ایت۔۔۔“

”بلے نا کوجان! شے شولان ء انچوہممت ہجر نہ گتگ ات داں مئے وتیگے ء دست
 ہو رمہ بوتیں۔۔۔ سہریں مر سڈیز رستمی (ء) بوتگ (مہران ء آئی ء چمانی توک ء چاران
 ء گشت) بلے رانندہ (ڈرائیور) آنہ بوتگ۔۔۔“

چہ مہران ء تچکیں گپ ء میر حمل ء دیم کہ پیسر ء پریشان ات گتتر حجات بیت۔
 مہران ء دمانے ء وتی جبر داشت آنت ء آئی ء تاثر چارگ ء رند وتی جبر دیم ء بران ء
 گشت: ”من ء بخت ء چہ اے تصادف ء باز تاوان نہ دا تگ بلے اے بزدلی کارے
 ات۔۔۔ مرد ہما انت کہ بنیت ٹینگ ء مہران تی (ء) دل ء پُل ء بہ دار ایت۔ بلے
 با پُشت ء وار۔۔۔ نا کو با پُشت ء وار، لگوری کارے۔۔۔“

میر حمل ء پیشانوغ چہ پریشانی ء کڑیچک ترا تگ ات ء دیم ء رنگ ء زرد
 ترگ ء ات۔

”نا کوجان! من شمارا حجات کنگ نہ لوٹ ات۔۔۔ بس چہ شہما ہمنچو دز بندی کنون
 کہ چہ رستم ء شاموت جُست بہ کن ات۔۔۔ کہ گون من ء دُژ منی وَ شے شولان کنگ ء ات
 کہ من چہ آئی ء پت ء وتی پت ء حق تچ گپتگ، بلے۔۔۔ آئی ء ملک کاری ء رستم پر چیا
 آمادہ (ساڑی) بوتگ؟“

سمین ء مروچی چارمی رندآت کہ مهران ء دستی گوانکو ء زنگ جنگ ء آت بلے آ
 لائن ء گرگ ء نہ آت۔ اے ہم زہر ء پُرات کہ ستر مردم دزگٹ بہ بیت بلے پہ یک کلو ہے
 ء دیم دیک ء وہد و کش ات کنت۔ ہما انت پت مات ء چہ آئی ء گشتگ ات کہ مهران ء
 گوں جُست بہ کنت کہ کدی پہ سور ء کیت تری گوں سادگی ء نکاح بہ کنت بلے نوں باز
 وہد ء مہتل مہ بیت، سمین ہم سک بے تاہیر ات ء سر پد بیگ ء ات کہ مات ء پت پُر چا
 انچو اشتاپیگ انت۔

آئی ء ہفتگے ء گیش ات کہ گوں مهران ء گپ جنگ ء جُہد ء ات بلے برے سگنل ء
 حرابی ء برے چہ دومی نیمگ ء گوانکو ء چست نہ بیگ ء سمین گنتر بے وڑگتگ ات۔
 پد ء بالاج ء سانگ بنداں ہم چہ ہما وہد ء کہ جبر بندی کُتگ ات ہمک رند ء یکیں
 جُست ء کنگ ء ات انت کہ کدی سور کن ات۔۔۔ وہدے شمنے سُر ء گد ساڑی انت
 لوگ ہم آست ء سور ء حرج بیگی ہم زَرانی مُشکلے نیست کہ بالاج وت ہم نوں پت ء کاروبار
 ء مستریں اگدہ ء کار ء ات۔

سمین ء وہدے دیست کہ کلوبانی پسو ہم ہنچ نیست گڑا آئی ء پہ ناکا میں دلے ء
 مات ء رضادات کہ نوں آہانی سر ء انت، پہ مهران ء گیشیں ودار کن انت اگس ناں دگہ
 کسے زور انت۔

نورجان ء وتی براز تک سالار ہم وتی اُردی ء جبر بندی ء پُروشگ ء رند دیریں سمین
 ء لوٹگ ء ات بلے یک نیمگے ء آئی ء الکا پیں کارے پہ روز یگ ء گون نہ ات ء دومی نیمگ
 ء آئی ء نند پاد ء گوں انچیں مردمان ات کہ میر بیگہ ء وتی دل پُر کت نہ کت۔

چونانی ء چہ ہما وہد ء کہ نورجان ء برات حان محمد ء وتی و سرک ء ہور کاری ء سوب ء وتی
 پت پیروکی باپار ء تاوانے داتگ ات ء وام داراں گٹ کُتگ ات گڑا انشار ہاجر ء وتی

مردین پر مامت کہ آچہ وتی گہارہ پتچ بہ گرایت۔ میر بیبگر ء نورجان ء آبانی لوگ ء حال مالوم ات پممشکا میر بیبگر ء ہے شوردات کہ آوتی گران ترین وام دارن آئی ء نیمگ ء دیم بہ دنت تاں آچیزے واماں پتچ ترینت بہ کنت ء پے پشکپتگیناں مہلت پتچ بہ گرایت بلے باجرہ ء واہش ات کہ میر بیبگر ایشانی سرجمیں واماں پُر بہ کنت تاں آہاں رندہ کس ء یک کلدارے ہم دَیگ ء زلورت مہ کپ ایت۔

نورجان ء وتی نشار ء نبیت مالوم ات پممشکا آئی ء میر بیبگر بازور نہ کُت۔ چہ ہاجر ء سُربینگ ء حان محمد ہم چہ وتی گہارہ دلگران بیت۔

نورجان ء بازگشتگ ات کہ لالا! کراچی بلائیں شہر انت پے نندگ ء تراہرچ کُنڈہ جاہ رس ایت، ء زلوری نہ انت کہ تو گران قیمتیں بیتگ ء ماہے سی ہزار کلدار کرایہ ء لوگ ء بہ نندے۔۔۔

تو کے ارزان ترین میتگاں جُست بہ کن تراشتر ترین لوگے کمتر قیمت (نہاد) ء رس ایت۔ بلے سالارہ چہ شتریں اسکول ء درمہ کن کہ چہ پیسہ آئی ء کسانی ء بنیادنزور بیگ ء آئی ء اولی دو سے سال ء وانگ ء سک مشکل کپتگ ات ء نوکی مسے مسے آراہ ء اتنگ، بلے حان محمد ء کہ وتی جن ء سرک ء گپ چہ درستاں دیم ء ات انت آئی ء چہ نورجان ء زہرہ سالار چہ شتریں اسکول ء درکُت ء انجیں سرکاری اسکولے ء داخل کُت کہ اودے گیشتریں اُستاد دیریں ہند ء دَگ ء جاہ مندات انت ء بازیں رندہ چہ وتی ڈیوٹی ء گارات انت ء نوربر وانگ ء وہدہ بیتگ ء بازاراں ویل ات انت۔

ہما سالار کہ نورجان ء وتی چُگانی رنگ ء دوست ات چہ ہاجر ء سُربینگ ء آئی ء انجوش حلاف ات کہ سرظاہرہ آئی ء ہما پیسریگیں رنگ ء احترام کنگ ء ات بلے دل ء سک باز نفرت ء بدگمانی ءے مان ات۔

آئی ء مات ء گشگ ء سرء ہے باور کتگ ات کہ آئی ء پت ء تاوان چہ نور جان ء
مردء رس اتگ۔

آئی ء سمین چہ اردی ء پدل دوست ات بلے مهران ء گوں آئی ء نزیکی ء سوب ء آئی
ء سک بد اتلگ ات پمشکا چہ دل ء مهران ہم آئی ء نادوست ات۔

سالار ء چہ وتی مات ء ہے اشکنگ ات کہ مهران نور جان ء لوگ ء مہمانے بلے آئی
ء ہما آسراتی رس اتگ انت کہ نور جان ء وتی چُگاں گوں ات ء سالار کہ آئی ء ہلکیں
برازتک انت پہ آئی ء نور جان ء دل ء کو کے ہم دردمان نیست کہ آئی ء وانگ ء چہ حرابی ء
رکینت بہ کنت۔

گوں نفرت ء مارشت ء ردوم کنوکیں سالار ء نے چہ لوگ ء نے چہ ہما چا گرد ء کہ آ
وتی شب روچ ء گوازینگ ء ات، الکاپیں رہشونے رس ات کہ آئی ء شتر ء بد ء میان
ء تپاوت ء سر پدی ء دات بہ کنت۔

چہ کم مارشتی ء بدیں نند پاد ء سالار ء دل ء مستر کستری، برات گہاری ہم پیچ گپتگ
ات پمشکا آئی ء وہدے دیست کہ تروء لوگ ء مهران گوں سمین ء چو سا ہگ ء لچ اتگ آئی
ء چہ لوگ ء ڈن گوں سمین ء وتی دل ء گپ جنگ ء ارادہ کت بلے مهران ء شہ ء کپگ ء آئی
ء کار شتری ء جاہ ء گنتر حراب کت انت۔

نور جان ء ند ام مهران ء گشتگیں گپ گیر آہگ ء ات کہ:

”تروہل! اگس سالار تئی برات زہگ مہ بوتیں ء من ء اے لوگ ء نام شات مہ
بوتیں گڑا سالار ء نہ گشتگ ات کہ سمین ء گوں بدیں نگاہ ء چارگ ء آزندگ بوتگ
ات۔۔۔ باید انت تروہل شاموت گوں سالار ء گپ بہ جن ات کہ آئی ء مول ء مرادچی یے ء
پر چیا آچوش کنگ ء انت؟

سمین شمارانگراں (پریشان) کنگ نہ لوٹیت ۽ ہمک گپ ۽ وتی سر ۽ زورگ ۽ انت۔۔۔ آئی ۽ دل ۽ کہ چہ پیسر ۽ شمننگ ۽ شمنے برات ۽ میان ۽ دلگراںی آست انت ۽ چو مہ بیت کہ اے گپ گتریں آسے روک بہ کنت۔۔۔“

نورجان ۽ مهران ۽ گپ چہ میر بیبگر ۽ چیر داتگ ات ۽ وہدے حان محمد ۽ سمین ۽ سانگ پہ سالار ۽ لوٹ ات گڑا آئی ۽ چہ میر بیبگر ۽ نیمگ ۽ ہمے گپ دیم ۽ یاورت کہ سالار ہجریک کارے ۽ سر ۽ پہ دلگوشی نہ اُشتیت، مدام کارانی مٹ کنگ کنگ ۽ نون کس آئی ۽ کار ۽ نہ دارایت، چوشیں بے روزگار ۽ شپ ۽ روچ گوں رلوکیں سنگتاں ویلیں بچک ۽ آہجرتی سر پد ۽ وانندگیں جنیں چُک ۽ دات نہ کنت۔ میر بیبگر ۽ تچکیں انکار ۽ حان محمد ۽ مجک یک پاریک ۽ حراب کُتگ ات۔

نورجان ۽ دل ۽ ات کہ بہ گشیت: ”سمین چہ ہما وہد ۽ کہ کار ۽ نہ بوتگ آئی ۽ دپ ۽ گوں وت چہ وتی جند ۽ پت مات ۽ کلدارے تچ گرگ وش نہ بیتگ ۽ انوں ہم تاں من وت آئی ۽ پرس ۽ تچ مہ کن آن ۽ چیزے ایر مہ کن آن، آہجراے نہ گشیت کہ آئی ۽ تچ گون نیست، چوشیں سنگین تبیں جنک ۽ چہ کج ۽ وش بیت انت کہ مدام ہر کسی دیم ۽ دپ ۽ وریں ۽ دست شہاروکیں بچکے ۽ گوں زندگی بہ کنت؟“ بلے آئی ۽ وتی شیطان ہکل دات۔

سالار ۽ رند مهران ۽ بے تواری ۽ نورجان ۽ میر بیبگر سک پریشان کُتگ ات انت پمشکا سمین ۽ ایکیم کنگ ۽ رند میر بیبگر ۽ تچک ۽ گوں ڈاکٹر شاہ میر ۽ گپ جت ۽ دو سے روچ ۽ رند ڈاکٹر صابر ۽ گوں دیم پہ دیمی کنائینگ ۽ کول دیک بیت۔

ڈاکٹر صابر ۽ ڈیپارٹمنٹ کہ چہ سمین ۽ سرجی ۽ جتا ات ۽ آنا دراہ جاہ ۽ دومی بلڈنگ ۽ کار ۽ ات پمشکا سمین ۽ آئی ۽ بارو ۽ باز نہ زانتگ ات۔ اولی رند ۽ وہدے آسمین ۽ گور ۽ اتلگ ات پہ نند ۽ گند ۽ سمین ۽ پانزدہ منٹ ۽ گیش وہد نہ دات گڑا آئی ۽ گوانکو ۽ سر ۽ گلگ

کُت کہ باید چہ سُورہءِ پیش آگوں یکِ دومیءِ گیشترنزیکی بہ کن انت تاں یکِ دومیءِ تب ء
 ء ہیل ء عاداتاں بہ زان انت، گڑ اسمین ء وتی رضامندی ظاہر کُت کہ آئی ء ہمرائی ء لانگ
 ڈرائیو ء کیت۔

مہران ء جاہ ء دگہ کسے ء دَیگ ء آوتی باتن ء سک بے تاہیرات بے سرظاہر ء آ
 گوں ڈاکٹر صابر ء راز یگ ات۔

امان ء سُورہءِ ہم یازدہ ماہ ء گیش گوستگ ات بے انگت مہران ء اڑ ء جنجال نہ
 گیشتگ ات انت کہ میر بیبگر ء داتگیں زبان ء پداں آوتی لوگ ء مردماں پہ دومی سانگ
 نیگی راز یگ کُت بہ کنت۔ بازیں جیڑگ ء رند آئی ء دل ء اتک کہ نا کو بہرام ء پت ء
 رند آہانی ہممنچو دیمپانی گُتگ ات نون بوت نہ کنت کہ آئی ء اے واہگ ء سرگوز بہ کنت۔
 رئیس بہرام، مہران ء گشگ ء سر ء میر بیبگر ء گوں گپ جنگ ء راز یگ بیت بے
 گوں ہے شور ء کہ اگس مات راز یگ نہ انت پرواہ نیست بے براتاں گوں وت ء بہ
 کنت تاں گوانکو ء سر ء گپ جنگ ء جاہ ء آدرست تچک ء پاکستان ء بُرو انت ء نکاح ء رند
 سمین ء وتی ہمرائی ء پیار انت۔

امان کہ مرجان ء چلیگی ء رند وتی چُک ء چارگ ء نلک ء اتلگ ات، ودے چہ
 اے حال ء سھیک بیت آئی ء سک وٹی بیت کہ برات ہم نون وتی زندگی ء دیم ء روگ
 لوٹگ ء انت ء ہما ویرانگی کہ آئی ء مہران ء زندگی ء چہ بندات ء مارا تگ ات دیمتر ء نہ
 بیت انت۔

یلان ء امان ء وت ماں وت ء ہے فیصلہ کُت کہ امان ء چُک ء سنتی ء رند آ
 دَر کپ انت بے انگو مرجان ء آنگور شیدہ ء وتی مردین مان بست انت کہ آحال نہ دَیگ
 ء انت کہ دیم پہ کجام نیمگ ء سرگپتگ انت۔

یلان ء رشیدہ ء دپ ندرگ ء ہیل مالوم ات پمشکا آئی ء کار ء سر ء بندر عباس ء
دیم د یگ ء دروگ بست بلے امان کہ سور ء رند نوکی اولی برے وتی جن ء چک ء چارگ ء
اتلگ ات مجبور بیت کہ راستیں گپ ء مرجان ء سہیگ بہ کنت۔

مرجان ء وتی وشی درشان کت ء امان ء سفری پیتی ساڑی کنگ ء دلگوش بیت۔
زیتون ہمائیں سہی بیتگ ات کہ امان پہ کارے ء سپر ء درکپیگی انت آئی ء وتی
مُرک مجینتگ ات ء بازیں نرونڈگے جنگ ء ات۔ مرجان ء مات ء نرونڈوگ سک
تورگ ء ات انت گڑا آئی ء مات سہیگ کت کہ امان گوں پت ء یلان ء ہمرائی ء مہران
ء سانگ ء جبر ء برگ ء دیم پہ کراچی ء روگ ء انت۔ زیتون ء بش بش وارت کہ رئیس
بہرام ہم نوں چہ آئی ء وتی گپاں چیر دنت شرنہ کنت۔

ششگان ء جنینی دیوان ء نازاتون، پر یاتون ء روزل گوں نشاراں اتلگ
ات انت۔

حبر جبر ء زیتون ء مہران ء دومی سانگ ء حبر دزستینانی دیم ء بیچ کت۔ نازاتون ء
حون ء پشار یگہ نگہ بُرزشت۔ پر یاتون ء آسپرد کت کہ دژ منانی توک ء وت ء شگانی مہ
کنت باید اے ساعت ء او پار بہ کش ایت۔

لوگ ء واتر کنگ ء رند آئی ء آس روک کت ء یلان ء امان ء دیم ء کنان ء آئی ء
سر پہ سوگند ء رسینت۔ یلان ء امان حشک ء حیران ات انت کہ اے حبر انچو پردگ ء توک
ء ات مات چون سہیگ بیت بلے نوں کہ مات ء وتی سر ء سوگند داگ ات دوئیں
مجبور بیت انت کہ مہران ء ہمرابی ء مہ رونت۔

نازاتون ء سُرینگ ء رئیس عبداللہ ہم پڑا ات ء چہ زہر ء میر بیبگر ء گوانکو ء سر ء حال
ئے دات : ”وہدے منی گہار ء تئی گور ء جاہ نہ رس ات گڑا تو چے مارگ ء نے کہ تئی جنک

ء منی گہارانی لوگ ء عزت ء شہرپ رس ات کنت ؟

--- شرتز بہتر ہمیش انت کہ مهران ء جاہ ء دگہ سانگے اگس است پہ سمین نیگی
بُزورے کہ ہما جاہ ء سانگ بنداں نشار دوست مہ بیت جنیں چک ہجر آباد بوت نہ کن
انت۔ دگہ وتی مستروتے۔۔۔“

میر بیبگر حیران ات کہ رئیس عبداللہ ء چہ آئی ء جُست ہم نہ کُت کہ انچو وہد انت
باریں شما پہ سمین نیگی کسے زرتگ یا ناں، بے چیزے گوش دارگ ء آئی ء خچک ء شگان جت۔
چاے چیز ء آسک دلرخ بیت ء پہ سمین نیگی زرتگیں وتی فیصلہ ء سر ء شگرے لوٹ ات۔

بالاچ ء سانگ بنداں پہ سور نیگی سک اشتاپ ات ء نورجان ودار نیگ ات کہ
پیسر ء ڈاکٹر صابر ء مات ء پت چہ کینیڈا ء و اتر بہ کن انت تاں سانگ بندی ء گپ ء پتچ بہ کن
انت ء سور ء المی رمز ء دست ء بہ دینت دانکہ بالاچ ء سور ء آیوکیں مہمان چہ آہاں سمین ء
سانگ ء بارو ء بازیں جُست پُرس مہ کن انت۔ بلے بید ء چہ گوانکو ء سر ء یک رندے
سانگ ء جبر دور دے گی ء آہاں دوبر چک نہ تراہنت۔

وہدے نورجان ء میر بیبگر ء گپ گپ ء چہ ڈاکٹر صابر ء جُست کُت گڑا آئی ء ہے
پسودات کہ پت مات کموکے پہ کارے ء مان گیش اتگ انت بلے زوت گیش انت ء
کاہنت۔ بلکیں جبر بندی ء جاہ ء آیکپار یگ ء سور بہ جن انت۔

چہ ڈاکٹر صابر ء الم کنگ ء رند نورجان دلم بیت۔ وہدے بالاچ ء سانگ بنداں
یک رندے پدے زور جت گڑا آہاں ہم وتی رضامندی پد رکُت۔

میر بیبگر ء پہ برات مردمانی لوٹگ ء وت ملک ء رَوگ ء فیصلہ کُت ء اے دگہ
روچ ء آنک ء سمر ات۔

سے روچ گوزگ ء رند ہم و ہدے مہران پہ آئی ء گندوک ء نہ اُتک، چہ میر حمل ء
جُست ءے کُت بلے میر حمل برات ء پریشان کنگ نہ لوٹک ء اُت پمشکا آئی ء ہمبچو
گُشت ء تسلی دات کہ بلکیں کاراں دزگٹ انت پمشکا اُتک نہ کنت بلے بیگاہ ء و ہد ء یلان
ء امان ء یکپاریگ ء آہگ ء دونیں اُجگہ ء حیران بیت انت۔

”نا کو جان! ما سہیگ نہ بوتگ این کہ تو اُتگ ءے۔۔۔ ما و نا کو میر حمل ءے
گور ء پہ کارے ء اُتگ این۔۔۔ کہ شے شولان ء حلاف ء ما پولیس کیس کُتگ این۔۔۔
آئی ء منے لالا مہران نی (ء) سر ء قاتلانہ حملہ کُتگ۔۔۔ (دما نے حاموشی ء رند) بلے پہ
آئی ء کمکاری ء مارستم یلہ داتگ کہ مارا لے لوگ ء عزت ء شرب دوست این بلے چد ء پد
اگس آگیشی کنت۔۔۔ ما پہک ء شמוש این کہ آنا کو حمل نی (ء) چک انت۔۔۔“
یلان ء ترندیں گالوار ء میر حمل پریشان ء میر بیبگر حیران اُت۔

”چے مطلب۔۔۔ چے بیتہ زاناں۔۔۔ بچا! کسہ ء جندچی انت۔۔۔؟“ میر
بیبگر ء گوں پریشانیں گالوارے ء جُست ء اُت۔

”نا کو! شے شولان گوں رستم ء سک دیریں لالا مہران نی (ء) پُشت ء
کپتگ۔۔۔ مردم داں چچو کا سر گوز بہ کنت، داں کد و تیگی بہ چارایت۔“ امان ء گوں
ترندیں گالوارے ء گلگ کُت۔

”نا کو! تو لالا مہران ء سنگت لالا آدم ء و دیستگ ناں؟۔۔۔ ہما کہ لالائے سوراں گوں
بوتگ ء چہ آسٹریلیا ء اُتگ انت؟“ یلان ء گوں لہمیں گالوار ء تران کُت۔
”ا ہوا!“

”ہما و ہد ء کہ اُتک ء اُت۔۔۔ آئی ء لہتے چیز دگوش کُتگ اُت انت ء لوٹ ات
ءے کہ شتر اش بہ کنت۔۔۔ لالا مہران ء آ تسلی دات کہ آئی ء وتی نیت ہم ہمیش انت

پممشکاوت ء دل سیاہ مہ کنت۔ لالاء آاے ہم سر پد کنگ ء جہد کنگ ات کہ آنگتہ اے
کارانی نیمگ ء دست مان نہ دَیگ ء مستر میں سوب مئے وت ماں وتی ناتپا کی ء نپیر ء
نپری انت۔۔۔

ادء ہر کسے کہ پے شتر میں کارے ء دست ء مان بہ دنت یک نہ یک پلینڈے دیم ء
د رکیت ء انچوش ہوشین ایت کہ پے آئی ء دو بر کار ء دلگوش دَیگ گوں وتی جند ء اڑ ء
جخاللاں سک گران کپ ایت۔۔۔

چریشی ء پد لالا آدم ء گشت کہ آبازیں چیزاں و شتر کت نہ کنت بلے ہمنچو کت
کنت کہ مئے بُن پیروک ء بستگیں مسیت ء کہ پہک ء کپتنگ ء گیشیں ہو رگواتاں تاوان
ئے رس ات کنت شہید کنائین ایت ء دو بر بندائین ایت ء مُلا نور محمد کہ سک گریب
انت آئی ء ستر لاپ چہ مئے لوگ ء رسگ ء انت بلے لوگ ء پر وشتگیں بانے ء مکتبیانی
وانگ جاہ ہم پچیں آزمانے پممشا پے آہاں ہم یک انچیں جاہے اڈ کنت دنت کہ سر اش
ساہگ ء بہ بنت۔

آئی ء چداں روگ ء پد لہتے زر لالا مہران تی (ء) سر ء دیم دات انت ء لالا مہران
ء زوت آئی ء کارانی کنگ بنگیج کت انت۔۔۔ وہدے اے کار سر جم بوت انت گڑ لالا
آدم وت اتک پے چارگ ء۔۔۔ آئی ء ادء مردمانی دپ وشی ء دیم روشنی ء ہے زانتنگ ات
کہ ہر چے دپ ء انت ہما دل ء انت بلے زانتنگ ء کہ با پشت ء شولان نامی مردے
گوں رستم ء نشتنگ پے مہلوک ء دل ء چنگ پُر کنگ ء۔۔۔“

میر بیگر ء دلگوش یلان ء نیمگ ء ات کہ امان ء آئی ء گپ دیم ء بران ء گشت:
”لالا مہران ء لالا آدم ء یک دورند ء چہ مردماں گشتگ ات کہ گوں مکتب ء،
چُکلاں دبستان ء ہم دیم بہ دینت داں باندا مہتاج مہ بنت ء کسی زکات، خیرات، پترہ یا

بند تائید ز رانی و داراء مہ نندا انت ---

پلینڈاں اے گپ پہک ء چپ تڑینت --- کہ لالا آدم بلوچے نہ انت --- آ
انگریز انت آئی ء کاپری دین گون انت پمشکا اداء مئے دین ء حراب کنگ ء اتلگ ء آئی
ء کمر مہران انت کہ پیسر ء گون بینک ء سودی کار مدار ء بیتگ رند ء گون اطلاعات
(انٹیلیجنس) ء ہور انت --- وتی مردماں دروگیں کاراں پسین ایت ---
”چوشیں کار ---“ میر بیگم ء گون اپسوزی گالوار ء دراہینت۔

”ناکو! ترا باور کنت کہ ایشاں وتی ہے وت گڑیں گپ ہم نچو بُرز بُرتگ کہ اوستان
(صوبہ) ء عالم اش رند ء داتگ --- شکر انت کہ ملا نور محمد ء مئے واجو ء نا کوزات مفتی محمد
دیم ء اتک اشتات انت ء ایشانی دروگ ء باج بُرت نہ کت --- ما و حیر ہیل دارا تیں چه
وتی ماں وتی کینگ ء بلے لالا آدم چاے گپ ء سک دلپروش بوتگ ---

آچہ نلک ء در کپگ ء و ہد ء ہے گلگ کنگ ء ات کہ من وتی مات ء نلک ء سی ء دو
سال گوازینت، منی دین ستر آ نلک ء دین نہ انت بلے کیلے ء منی سر ء لنگ چست نہ
کت، من کہ انچو سال پہ وتی پت پیروکی نلک ء گندگ ء تلوسگ ء اتوں پہ پت ء زبان ء
در برگ ء سر گردان اتوں --- مہران ء رنگیں براتے ء من ء دست گپت ء وتیگانی توک ء
جاہ ء دات بلے اپسوز کہ من گون دل سٹک ء چیزے پہ وتی دین ء چیزے پہ وتی نیز گاریں
بلوچے ء کنگ لوٹ ات، ہا منی حلاف ء شت --- من ء درد پہ اے چیز ء نہ انت کہ منی
سر ء جہتان جنگ بوتگ کہ حق ء راستی ء اے سفر ء مدام چوشیں سنگ پہ سر مچاراں گون انت
بلے من ء پہ وتی برات مہران ء تورگ ء ایں کہ آئی ء من ء پیسر ء تنبیہ کتگ ات بلے من
اے آئی ء زاتی تجربگ زانتگ ء سر گوز کتگ ات ---

ستر ادنیگاں من ء گون ناحقی بہ کتیں کہ من در آمدے اوں بلے مہران و ہے نلک ء

چُک انت۔۔۔ آئی ء چہ وتی ساہ ء دوستریں پت ہے نلک ء حا کانی چیر ء کل کُتگ ء آچہ کج
ء گوں اے حا ک ء دگا کُت کنت۔“

”شر گُشتگ ء۔۔۔“ میر بیبگر ء گوں پگر مندیں گالوارے ء در اہینت۔

”لالا مہران ء شے شولان ء رستم ء بازیں شیطانی سرگوز کُتگ انت بلے ہما کرد کہ
ایشاں گوں لالا آدم ء کُتگ آئی ء سوب ء لالا مہران پہک ء دلپروش بوتگ۔۔۔ آئی ء
گُشتگ کہ ستر مئے نلک ء وت ماں وتی کُشت ء کُشار ء پلینڈی سلینڈیانی دروردنیاء
دیک بیت بلے کسے ء منیگی اے نام پر نہ کُتگ کہ مہمان مئے نیمگ ء کم شرب ء بے آبرو
بوتگ شُنگ انت۔۔۔“ امان ء گپ توام کُت۔

”آہو! راست گُشتگ مہران ء۔۔۔ اے ظالماں ہاوند وت نیکیں ہدایت بہ
دنت۔۔۔ من و حیران آل کہ رستم ء چون انت کہ شے شولان ء گوں ہمراہ داری کنگ ء
انت۔۔۔“

حیر! اے بہ گُش کہ مہران مروچاں کج ء انت۔۔۔ حال ء بے دئے کہ من باز ء نہ
دارآں۔۔۔ بالاچ ء سور انت۔ پلوکی ء من شُمنے نا کو عبد اللہ ء گور ء ہم کایاں۔“

بیبگر ء گپ ء سر ء دونیں براتاں یک دومی ء چمانی توک ء چارات۔ تاں شرریں
دمانے ء بے تواری ء رندیلان ء گوں جہلیں تواری ء گپ بنا کُت:

”لالا مہران ء لوگ یل داتگ شُنگ۔۔۔ نوں کس نہ زانت آج ء انت۔“ یلان
ء تواریسک گمیگ ات۔

”وے! پے چے؟“ میر بیبگر ء چم در گُڑ اتگ ات انت۔

یلان ء کُشک ء میر حمل ء نیمگ ء چارات، بلے آئی ء ہم دیم ء پگر مندی ء چیدگ
گندگ ء رند آئی ء وتی گپ دیم ء بران ء کُشت:

”لالا مہران ء نا کو بہرام، من ء ء امان ء رازیک کُتگ ات کہ پاکستان ء
 بُروایں پہ آئی ء سانگ ء جبر ء برگ ء۔۔۔ بلے مات ء لوگ ء آس روک کُت۔ من ء ء
 امان ء وتی سر ء سوگندے دات پمشا مادونیں۔۔۔“ یلان ء سر جہل ات۔ آگوں وتی
 دست ء لنکگ ء چم ء کُند ء رتکگیں ارساں سپا کنگ ء ات۔

”لالا مہران ء نازین ہم گوں وت ء برگی بیتگ بلے تروہل پریاتون ء نازین ہم
 گوں سوگند ء بندوک کُتگ۔۔۔ ہمانت کہ لالا مہران شنگ نازین تہت ء باہوٹ
 انت۔ شپ روچ گرنیت۔ دا کتر گشگ ء انت کہ باز جوش جنت ء دل ء جیڑایت پمشکا
 بودنہ ات۔۔۔ تروہل پریاتون ہم پُرشنگ ء نون منی ماہم سک شومان انت بلے دپ ء
 ریتک نہ کنت۔۔۔“

امان ء گین سار تے کش ات ء وتی گپ ہلاس کُت۔ میر بیگر ء دل ء دردے
 پادا تک کہ آہاں پُرچا مہران ء جاورزا نگ ء جہد نہ کُتگ۔

”پمشکا۔۔۔ پمشکا آئی ء گوشی (دستی گوانکو) ء سر ء ماہر و ہد ء زنگ جنگ برے
 حاموش ات ء برے آئی ء چست نہ کُت ء منے دل ء بازیں وسواسے پادا تک۔“ میر بیگر
 ء گوں پُرشنگیں گالوارے ء تران کُت۔

”آہو چہ مارا ہچ کس ء گوشی ء چست نہ کنت۔۔۔ پدے آئی ء وتی سیم کارت ہم
 گندگ ء نون مٹیننگ۔“ یلان ء دراہینت۔

”مالالاء کارگس ء ہم شنگ ایں بلے اود ء مالوم بوتگ کہ آئی ء وتی بدلی (ٹرانسفر)
 پیسر ء زاہدان ء رند ء اصفہان ء کنا نیننگ چہ ایشی ء ہمے زانگ بیت کہ نون آگوں ماہچ رابطہ
 (رہوت) ایر کنگ نہ لوٹ ایت۔۔۔“ امان ء گوں پگر مندیں گالوارے ء حال دات۔

بالاچ ۽ سُور ۽ شپ ۽ کراچی پی سی ہوٹل ۽ حال ۽ مہمانانی رد ۽ ڈاکٹر صابر ہم گوں اے
دگہ ہکاراں گوں ات۔ آچہ دیر ۽ یکیں چم ۽ سمین ۽ چارگ ۽ ات کہ پگائیں گلابی ساٹین ۽
گدانی سر ۽ رنگین بلوچی دوچ ۽ آسک زیب دار ۽ براہ دار ات۔

چونانی ۽ مردین ۽ جنیں آدمانی میز ۽ سندلی دیر دیر ات انت بلے درست چہ دیر ۽
یک دومی ۽ گندگ ۽ ات انت ۽ ہما مردیناں کہ وتی چک گوں ات انت آگوں وتی
چکاں ہوری ۽ یکیں میز ۽ کش گور ۽ ایریں سندلیانی سر ۽ نشنگ ات انت۔

درستیں مہماناں وش آتک کنگ ۽ رند شام ۽ دیم ۽ دیک ۽ سمین ہم گوں کپت کہ
میز ۽ سر ۽ ورگاں بہ چار ایت تاں کسے پشت مہ کپ ایت۔

سیا دمردمانی چارگ ۽ رند آوتی ہکارانی کڑ ۽ شت۔ اد ۽ ہم سمین ڈاکٹر صابر ۽
روک روک ۽ چارگ ۽ مارگ ۽ ات بلے آئی ۽ وتی نادوستی کمار نہ کت ۽ دپ ۽ سر ۽
چکندے تالان کت۔

شام ۽ رند چہ دُوریں میتگاں آئیوکیں مہماناں رزاگپت ۽ روگ بنا کت۔ کم ۽ نموں
سور ۽ حال ہم بالیک بیان ات کہ ہے درگت ۽ سمین یک بالیکیں میزے ۽ کش ۽ ایریں
سندلی ۽ سر ۽ اتک نشت تاں دم ۽ پُر کت بہ کنت کہ ہے دمان ۽ ڈاکٹر صابر ہم آئی ۽ کش ۽
اتک نشت۔ تاں شریں ساعت ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ پرتی ۽ چارگ ۽ رندالوت ۽ لگ ات:
”من نزا ننگ کہ تو انچو و شرننگ ۽۔۔۔ یار انشپی اگس تو من ۽ بہ داتیں من دگہ
چے لوٹ اتگہ۔۔۔“

”چے مطلب؟“ سمین ۽ وتی جہلیں سر یگہ نگہ چست کت ۽ گوں حیرانی ۽
جست کت۔

”یار! تو وانچوش ہم منیگ ۽۔۔۔ پد ۽ چوشیں شپ باریں پد ۽ کدی بنیت۔۔۔“

”What do you mean? (چے مطلب انت تئی؟)“ سمین ء ء وتی

مُرک محبینان ء تُرندک ء جُست کُت۔

”ہما کہ تو سر پد بیگ ء ءے۔۔۔“ ڈاکٹر صابر ء گوں بچکند ء دراپینت۔

سمین ء ڈال ڈال ء وتی زہرا یر بران ء گُشت۔

”Behave your self, we are not in relationship“

انگت مئے نکاح نہ پیگ۔“

So what (گُڑا چے بیت) تو منی نام ء ءے۔۔۔ مئے سور ہم بیت انت۔

اے ماڈرن دُور انت یار۔۔۔ نکاح ء لٹک وت سر ء نلاہاں مان داتگ دگہ دُنیاں گُچ ء چہ

گُچ ء سر انت ء ماشما انگت ہما بیگ ورڈنی وڑ ء چار ایں۔۔۔“ ڈاکٹر صابر ء وتی تب یکیں

رنگ ء داشتگ ء ات۔

ہے درگت ء سمین ء چم نور جان ء کپت انت کہ ہمایانی نیمگ ء آہگ ء ات۔ آئی ء

دل ء شگرے گپت ء چہ وتی جاہ ء پادا تک اُشتات۔

مہرناز ء بالاج ء زندگی ء آہگ ء اُنچیں سارتیں کوشے گون ات کہ لوگ ء سر جمیں

دروشم ءے مٹ کُتگ ات۔ سمین ء کندگ ء توار کہ دیریں چہ لوگ ء گار ات نوں گوں

مہرناز ء آہم کندگ ء مسکرائی کنگ ء ات۔ بلے میر بیبگر ء کہ مہران ء حال سُور ء توک ء چہ

درستاں چیر داتگ ات نوں اُنچوش پریشان کنگ ء ات کہ نور جان ء ہم آئی ء اہیشکی

مار ات۔ آجہد کنگ ء ات کہ لوگ ء نوکی مسے مسے وئی اتنگ، چوش مہ بیت کہ اے حال

ء ایشکنگ ء درست پد ء بے وڑ بہ بنت۔

سمین ء بالاج ء سُور ء شپ ء گپ انگت ہم بے حال نہ کُتگ ات بلے سر ظاہر ء

وت ۽ انجوش پیش دارگ ۽ آت گشته ٻچ نہ بیتگ ۽ چریشی ۽ ڈاکٹر صابر ۽ ہم مارا ت نہ
کُت کہ آئی ۽ پُسو پہ آجُست ۽ اہوات یا اناں۔

مروچی کراچی ۽ بم تراک ۽ سوب ۽ نادراہ جاہ ۽ دستیں کارمندانی ایمر جنسی ڈیوٹی
لگ اتگ ات۔ بیست ۽ ہشت ادار ۽ ڈیوٹی ۽ رند آ انجوش ژند پند ات کہ گاڑی ۽ وت
تاچینگ ۽ لوگ ۽ یارگ ۽ زیکت وتی جان ۽ تہ ۽ نہ مارگ ۽ ات۔ آجیگ ۽ ات کہ چہ
لوگ ۽ کسے ۽ توار بہ کنت پہ برگ ۽ کہ ہم ۽ ود ۽ ڈاکٹر صابر ۽ ہم وتی ہژدہ ادار ۽ ڈیوٹی ہلاس
کُتگ ات ۽ آئی ۽ کر ۽ پہ جُست ۽ اتلگ ات۔

”سک دم بڑتگوں۔۔۔ دل نہ گُشیت کہ گاڑی ۽ بہ تاچین آں۔“ سمین ۽ وتی سر میز
۽ سر ۽ دوردیان ۽ وتی ژندی پد رکت۔

”او کے جان! گڑا تو بیامنی گاڑی ۽ بہ نندن تراوت بر آں رسین آں۔۔۔ باندا چہ
لوگ ۽ من تراوت پک کن آں، گڑا بیامنی گاڑی ۽ چہ اد ۽ بوزور۔۔۔“ ڈاکٹر صابر ۽ گوں پُر
مہریں تہ ۽ آصلاہ جت۔

واب ۽ ہنوشی ۽ آئی ۽ وتی سر اہو ۽ سُرینت۔ ڈاکٹر صابر ۽ آئی ۽ کوپگ ۽ بیگ
چست کُت ۽ آچہ وتی جاہ ۽ پادا تک ۽ پُشت ۽ روان بیت۔ گاڑی ۽ دی سیٹ ۽ نادینگ ۽
رند ڈاکٹر صابر ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ دَر کُبل جت ۽ وت ڈرائیونگ سیٹ ۽ سر ۽ اتک نشت۔

گاڑی روان ات بلے لوگ ۽ راہ گُشنے چہ ہموچ ۽ دیر ات۔ سمین ۽ سندلی ۽ پُشت
۽ وتی سر ڈیک دات ۽ دل ۽ واب ۽ شُت۔ کساس یک ۽ نیم ادار ۽ روان ۽ رند گاڑی
یک فارم ہاؤس ۽ نزیک ۽ اتک اُشتات۔

کش گور ۽ جنگل ات ۽ ٻچ مردم ظاہر ۽ نہ ات۔ ڈاکٹر صابر ۽ سمین ۽ نیمگ ۽
چارا ت کہ انگت واب ات۔ آئی ۽ سمین ۽ پیشانوغ ۽ سر ۽ رنگیں شنگ شانگیں مود چست

کُت اُنٹ ۽ پيشانوگ ۽ لتارگ ۽ لگ اِت۔ سمین ۽ گشنے کسے ۽ چہ واب ۽ جہہ
سر اينت۔ انگت آئی ۽ اُنٹ سمین ۽ پيشانوگ ۽ نزیک ۽ پيداگ اِت کہ سمین ہوش ۽
اِتک ۽ ہما دمان ۽ وتی سرے کج کُت۔

آئی ۽ جان دَر ہگ ۽ اِت ۽ چم ۽ چہ بے وابی ۽ سُچک ۽ اِت اُنٹ۔ آیکپاریگ ۽
ہوش ۽ اتنگ اِت ۽ نون تیزی ۽ سرے جیگ ۽ اِت کہ اے و ہدے آس دَر سد ڈاکٹر صابر ۽ دست
۽ اِنٹ ۽ کسانو کیں مزاحمتے ہم آئی ۽ برباد کُت کنت کہ ادے کش گورے کسے پہ مک ۽ نیست۔
دل ۽ بیم ۽ ایر بران ۽ آئی ۽ وتی سر جمیں ہاٹیک یکجاہ کُت اُنٹ ۽ ڈاکٹر صابر ۽
سر جمیں بالاد چہ وتی سرے دیر کُت ۽ کش ۽ سیٹ ۽ سرے دوردات ۽ وتی گالوار ۽ لہم کنان ۽
الوت کُت:

”یار! انچواشتاپ ترا پر چیا اِنٹ۔۔۔ تو ہم چہ ڈیوٹی ۽ دم بُرتگ ۽۔۔۔ منی ہم
ہمٹ ۽ نون جواب داتگ۔۔۔ تاں مردم فریش مہ بیت بیکار اِنٹ۔ دگہ روچے من تو چہ
ساری ۽ تیاری کن ایں اوکے؟۔۔۔“

سمین ۽ ناربل ۽ پُروا ہگن گالوار ۽ ڈاکٹر صابر ۽ بچکند اِت ۽ وتی سرے ڈریونگ
سیٹ ۽ پشت ۽ ڈیک ڈیک ۽ رند گیا سگ ۽ لگ اِت۔ وتی سرے موداں لتاران ۽
دمانے ۽ پکر جنگ ۽ لگ اِت پدے گون مہروانیں گالوارے ۽ گشگ ۽ لگ اِت۔

”چو و تو شر گشنے۔۔۔ بلے بچار! من ۽ ردمہ دے۔۔۔ من تی To be

husband (باندات ۽ لوگ واجہ یاں) آں“

”Sure, Dont you worry۔۔۔ (الم ۽۔۔۔ تو پریشان مہ بو)“

سمین ۽ دل ۽ شگرے لوٹ اِت کہ ڈاکٹر صابر ۽ پدے گاڑی واتر کنگ اِت۔ لوگ ۽
سر بیگ ۽ رند آ انچوش بے وڑ اِت گشنے ہیمنائیں وابے چہ بُست کنگ اِت ۽۔

لوگ ء درستاں زاننگ ات کہ آنوں سک ژند انت پمشکا و ہدے آتچک ء وتی
اوتاگ ء پترات کس ء ہچ گپ نہ جت۔

آجہد کنگ ء ات کہ پہ دمانے ء اے چیز ء بے حال بہ کنت ء دل ء واب ء بہ
دنت کہ سرے چہ درد ء ترکگ ء ات بلے مجک ء دل ء گشتے پہک ء گارات انت۔
تاں نیم ادار ء گوں وت ء جیڑگ جیڑگ ء یگہ نگہ وتی دز گہاریں ہمکار شازینہ ء ترانگ ء
کپت، ہہادمان ء وتی دستی گوانکو ء چست کت ء زنگ پہ زنگ بیت۔

دوسے زنگ ورگ ء رند چہ دیم ء گوانکو چست کنگ ء توار اتک۔ سلام علیک ء
رند سمین وتی مول ء مراد ء سر ء اتک:

”یار! تو ڈاکٹر زیب ء سور ء ڈاکٹر صابر ء بارہ چیزے جبر من ء گشگی اتے بلے ہہا و ہد
ء من ء منی ڈیپارٹ ء مردماں توار جنگ ات ء جبر چہ بنگج ء پیش پشت کپتنگ ات۔۔۔“

”اونہہ۔۔۔ اہو اہو۔۔۔ یات اتک۔ پد ء من مار ات کہ بلکیں توسک باز
مصروف (دزگٹ) نے پمشکا دگہ و ہدے کہ تراموہ بہ رس ایت۔ بلے آنوں حیر انت
ناں!۔۔۔ اگس من ردمہ ہاں تو ہمیش انت انوں چہ دراجیں ڈیوٹی ء ریلیز پیتنگ نے۔۔۔“

”آہو! تو راست گشتے۔ اسل ء منی اچا نگہ (انا گہہ) مجک ء اتنگ ات کہ چوش
مہ بیت تو بہ شמוש نے یا من بہ شמוש آں باید ہر و ہدے یات اتک مردم جُست بہ کنت۔“

”چو اہو!۔۔۔ اسل ء کسہ ایش انت کہ گپ گپ ء من ء زیب ء حال داتگہ کہ
تنیگ ء ڈاکٹر صابر ء سانگ ء جبر ہلگ ء انت۔۔۔ چو کہ من تران ان آں تو باز آئی ء
گوں ہور تہ ہور نہ پیتنگ نے بلکیں باز نہ زانے ہم بلے منی جند ء گوں آئی ء و تنگ ء چہ
اے ہاسپیٹل ء ابید ہم دگہ جاہاں کارکنگ پمشکا آئی ء شرتزان آں ء لوٹ آں کہ ترا ہم
پیسر ء سہیگ بہ کن آں تاں تو وتی زندگی ء اے مستریں فیصلہ ء شرتتریں رنگے ء زرت بہ

کن نئے۔۔۔“

”مطلب؟“

”اسلء مادونیناں ایم بی بی ایس ہوریء ونگ ء ہاؤس جاب ء رندیکیں جاہء کار ہم کنگ پیچ ء آدوسے سال ء امریکہ ء شتہ بیتہ۔ آودء ہم منی ناکوزتک آئی ء ہمار بیتگ۔ پمشکا منی خیال ء من صابرء چہ منے ہاسپیٹل ء اے دگہ کولیگزاں (ہماراں) گیشترزان آں۔“

”اونہہ۔۔۔“

”چو کہ تو من ء وتی ڈیپارٹ ء گندگ ء نئے کہ من ردریں یا چپیں گپ سگ ات نہ کن آں تری دیم ء مردم کسے ہم بہ بیت، صابر پمشکا چہ من ء کمو کے دیر دیر انت، آوتی اسٹوڈینٹ لائف (وانگ ء وہد) ء لہتے سیاسی پارٹیزاں (گلاں) ہم ہور بیتگ ء ہمایانی پشت پنائی ء آئی ء لیگل ء ال لیگل بازیں کارمدارے کنگ۔۔۔ سرظاہرء انوں آگوں سیاسی گلاں ہم گرچ نہ انت بلے لہتے مردم گشت کہ آ انگت ہم ہور انت بلکیں زاتی مجبور یانی سوب ء وت ء ظاہر نہ کنت۔۔۔“

میڈیکل پروفیشن آئی ء فیملی (کٹوم) ء مجبوری انت کہ پت ءے کارڈیولوجسٹ (دل ء داکتر) انت ء آئی ء لوٹ ء واہش ء سرء صابر ء وت ء انچوک ء رسینگ۔

ڈاکٹر امان ء گوں ایشانی فیملی اینڈ پروفیشنل ٹرمز (کارء تعلقات) انت پمشکا آ ڈاکٹر صابر ء بابت ء ہمنچوزانت کہ یک فیملی یا پروفیشنل فرینڈے (سنگتے) ء زانگ لوٹیت۔۔۔ بلے آئی ء نیچر (ابرم) ء بارہ ء تاں کسے آئی ء گوں سک نزیک مہ بیت ہجر زانت نہ کنت۔۔۔“

”جی۔۔۔“ سمین گوں دلگوشی ء گوش دارگ ء ات۔

”اسٹوڈینٹ لائف آئی ء وتی یک کلاس میٹے (ہم کلاسی) ء گوں انجیوں رنگے ء
 افسیر ہلیننگ کہ نے ایشی ء کش گور ء مردم سہیگ پیٹگ انت ء نے کہ آجنگ ء۔ من ء
 ہماروچ ء ایشی ء دھو کہ ء مالوم پیٹگ کہ آجنگ ء سر پہ وت کشی ء کش اتگ ات۔“
 (دمانے آحاموش بیت ء دو برگشگ ء لگ ات)

”پدے ہما و ہدے کہ ما یکیں جاہ ء ہاؤس جاب کنگ ء ات ایں، یک سینئر نر سے
 (پرستار) ء گوں ایشی ء چیریں تعلقات پیٹگ انت پدے یک دورند ء منی جند ء سے چاررند
 ء منے دگہ یک ہمارے ء دیستگ کہ اے ہمارا ہاں پہ زانت اُشت ایت کہ کال گرلز
 (کہہگ) اُشتاگ انت۔

وہدے کہ آپ اسپیشلائزیشن کنگ ء امریکہ ء شتگ ات منی یک ناکوز تکے ہم آئی ء
 ہمراہ پیٹگ۔ بلے کارے زان نے آہم ہمشی ء تب ء مردے۔۔۔ چہ آئی ء گپ ء تران ء
 من ہے اندازہ جنگ کہ صابر ء وتی اے سلین عادت (ہیل) ہمود ء ہم یکیں رنگ ء برجم
 داشنگ۔۔۔ پت مات ءے ء الم ء سہیگ بنت بلے چک ء بدیں ہیلانی سر ء اگس پردہ
 مد دینت گڑا کئے زور ایت ءے۔ (دمانے حاموشی ء رند)

تو یک دل پھکیں ء شتریں جنکے نے پممشکا و ہدے من ء تئی سانگ ء مالوم بیت
 من سک پریشان بیتاں ء لوٹ اتاں کہ ترا زوت ء چہ زوت سہیگ بہ کناں تاں تو دیمتر ء
 مشکلے ء مہ کپ نے۔“

”تھینک یوسوچ ڈیزسس فار یور کنسرن۔۔۔“

شازینہ ء گوانکو بند کنگ ء رند آئی ء مجگ لہرات پت مات ء آئی ء بارہ ء حال بہ
 دنت۔ دیم ء آبانی سر ء انت کہ چے فیصلہ زور انت۔

نورجان کہ چہ پیسر ء مہران ء حال ء بے تاہیر ات و ہدے اے دگہ روچ ء سمین ء

ڈاکٹر صابرؑ کا رُ کردانی بارہ ء حال دات آگتر بے وڑ بیت۔

”من پمشکا پہ در آمدے ء دل پُر کت نہ کُتگ ات۔“ میر بیبگر ء انچوش نور جان
ء دپ ء ڈاکٹر صابرؑ کرد ء بارہ ء اشکت؁ چہ زہر ء نرو نڈ ات۔ آئی ء دل ء ات کہ ٹینگے
بوڑ وراثت بوڑ وٹ ڈاکٹر صابرؑ دل ء پیل ء ایر بہ دنت۔

نور جان ء آئی ء زہری ایر موش کنگ ء رند دراہینت:

”سالار منی براز تکی؁ منی برات نثار ستر بہ گشنت کہ ما آہانی نیستی ء سوب ء سمین نہ
داتگ بلے راستی ہمیش انت کہ کسے سمین ء عزت دات مہ کنت۔۔۔ آئی ء شتر یانی قدر ء
کت مہ کنت ما آئی ء وتی زاماتی ء نام ء پُر کت نہ کن ایں۔۔۔ مہران ہر چے انت بلے
غیرت ء ٹکر انت۔۔۔ پد ء انچو چست ء ایر کہ آئی ء لوگ ء بیتگ آہم ہے سوب ء کہ آسمین ء
وتی زندگی ء گوں ہوار کنگ لوٹ ایت۔۔۔

بیبگر! ما انگتہ مہران وایکیم نہ کُتگ ایں۔ پمشکا پُر چا آئی ء یل بہ دئیں ء یک
لُچ ء لچڑ ایں مردینے ء سمین ء زندگی ء گوں ہور بہ کن ایں کہ انگتہ سانگ ء حیر دیم ء نہ شنگ ء
واجہ انچوک ء رس اتگ دیمتر ء باریں چون بہ کنت۔۔۔“ نور جان ء دراہینت۔

”من یلان ء کال کن آل گوشان ءے کہ مہران ء حالے چیزے رس ایت مارا الم ء
سہیگ بہ کنت۔۔۔ (گوں جہلیں توار ء) نوں آٹری تیوک ء بنیت من سمین ء دیان
ءے کہ سمین ء ہم باز سگ اتگ بلے دپ ءے نہ ریتلگ۔“ میر بیبگر ء وتی دل ء گپ
درشان کُت انت۔

زاهدان ء بس ٹرینیل ء آئی ء دیم ء کسانی ء سنگت ء شاہ دربر جاہ ء ہم کلاسی مہراب
اتلگ ات۔ مہراب ء گوں دیریں آئی ء ہیچ گند ء نند نہ بیتگ ات کہ زند ء وتی اڑ ء جخال

تے سک بازات آنت۔ انا گہ مہراب آئی ء اصفہان ء کارگس ء پے کارے ء اتلگ ات ء
 انچوش مہران تے اودے دیستگ ات سک حیران ء گل بیتگ ات ء رند ء سلاے جنگ ات
 کہ اے رندی موکل ء زاہدان ء الم ء بنیت ء ہفتگے مہراب ء لوگ ء بہ دارایت تاں
 گہنیں سنگت دل ء زنگاں یک دومی ء دیم ء ریتک بہ کن آنت۔

مہران کہ انچوماہ انت چہ وتی لوگ ء ء درستیں نزیکیں سنگتاں سرجمی ء سستگ
 ات، مہراب ء سلاے دیم ء نہ جت ء زوت آہگ ء زبان تے دات۔

اولی گند ء نند ء رند دوئیں دستی گوانکو ء سر ء ہم رہوت ات آنت بلے مہراب ء پے
 زانت اے گپ چہ مہران ء چیردات کہ امان ء گوں برے برے آئی ء گپ ء تران آست
 ات کہ امان مہراب ء کستریں برات ء ہم کلاسی ات ء آبانی لوگ ء مردے ء درورات۔
 چہ امان ء گپ گپ ء آئی ء اے ہم مالوم بیتگ ات کہ لہتے زاتی جیڑبانی سوب ء
 مہران چہ لوگ ء مردماں دلگران ء زہرات۔ آئی ء چہ امان ء ہم اے گپ چیردات کہ آئی ء
 گوں مہران ء ہم رہوت آست کہ آئی ء چہ مہران ء گپاں اے ہم اندازہ جنگ ات کہ لوگ
 ء واترکنگ ء جیڑہ ہمنچو حساس ء نازرک انت کہ اگس کسے بہ گشیت، مہران آئی ء ہم یلہ
 دیک ء دمانے نذورات۔

زاہدان ء راہ ء دمگاں گوست ء بازیں ترانگ گون ات آنت ء ہمک ترانگے آئی
 ء چوریش ء گدینگ ء ات۔ چہ پت ء ترانگ ء زہیراں آئی ء چم سہترت ات آنت۔

”منی پے۔۔۔ توپر چا انچوزوت رپتے۔۔۔ توپر چاوتی مہران تہنا یلودات
 کہ نوں آئی ء کسے وتی نہ کنت۔“ گوں دل ء تران کنان ء پے پت ء ارس ریچگ ء ات۔
 مہراب ء دو سے رند ء ہمانی ء نیمگ ء دلگوش کت کہ آوتی سر ء سندلی ء دومی نیمگ ء
 ترینگ چیروکائی ارس ء سپاکنگ ء ات، ایشی ء ہم پسگ نہ کت۔

لوگ ء سر بیگ ء رند مہران ء سرجان شودگ ء گوں وتی ژندی کم ترینت۔
 سُبَارگ ء رند گہو کے سرین تچک کنگ ء آئی ء سرجا ہے زرت ء سرے ایر کت۔ دل
 ء انچوش واب ء شت، واب ء سمین ء رُژنائیں دروشم ء چمانی دیم ء کپت۔

”باریں تئی ماما بابا من ء زور انت یا اتاں کہ نوں و من ء پشت دیم ء کسے
 نیست۔۔۔ من تہنا اوں ء اے تہنائی ء من ء تئی سک باز لورت انت۔“

چہ واب ء پادا ہگ ء رندا تاں دیر ء گوں و ت ء و ت تران کنان ات۔ مہراب ء
 سرے جت چارات کہ آشتگ۔ پہ آئی ء کافی ء لہتے نیبگ ء یاورت، دیم ء ء دات۔
 ”یار! رند ترے من ء یک زلوری کالے کنگی ایں کمو کے ڈن ء در کپوں۔“ کافی
 و رگ و رگ ء آئی ء حال دات۔

”ڈن ء در کپگ ء چے زلورت انت۔۔۔ لوگ ء گوانکو و آست انت چمیداں بہ
 کن۔“ مہراب ء درابینت۔

”یار! ایران ء توک ء کال نہ انت، ڈن ء زلوری کارے آست۔۔۔ چہ لوگ ء
 زنگ جنگ شمر نہ انت۔“ مہران ء مڑا کت۔

”اڑے چہ تئی یک کالے ء منی دہ ملیون ٹمن بل نیت انت کہ من دل ترک بہ
 باں۔۔۔“ مہراب ء پہ تژن ء مسکرائی گشت۔

”شتر انت گڑا۔۔۔ مس چاروں۔“ مہران ء بچکند ات۔

”چارے پہ چے؟۔۔۔ ہے اوتاگ ء کُنڈ ء Extension ایر انت۔ ہر وہد ء
 دل لوٹیت زنگ بہ جن۔“

مہراب ء اوتاگ ء کُنڈ ء اشارہ کت کہ گونڈیں میزے ء سرے گوانکوے ایر
 ات۔ مہراب ء روگ ء رند آئی ء وتی دستی گڑیاں چارات ء پدے سمین ء دستی گوانکوے زنگے

جت۔ بازیں زنگ و رگ ء رند آ انچوش بند کنگی ات کہ گوانکو ء چست بیگ ء توارے
گوشاں کپت۔

”ہیلو! اسلام علیکم۔“ دومی نیگ ء سمین ات۔

”علیک سلام۔۔۔ چتورے تو؟“ مہران ء توار ء اشکنگ ء گوں سمین اَجکھ

بیت۔

تاں شرےیں دمانے ء بے توار بیت گڑا مہران ء دو بر جُست کُت :

”سمین۔۔۔ تو منی توار ء اشکنگ ءے؟؟؟“

”ہاں ہاں۔۔۔ اہو۔۔۔ من اشکنگ ء یاں۔“ سمین ء گوں مکینگ ء پَسودات۔

”من مُزاہم و نہ بوتوں نا؟۔۔۔ تو گسی (دزگٹ) و نہ اتے۔“ مہران ء گوں

لہمیں گالوار ء جُست کُت۔

”اناں! وتی روم (اوتاگ) ء انچونشنگ اتاں۔“ سمین ء گین سار تے کشگ ء

رند دراہینت

”چہ ہمک گپ ء پیش۔۔۔ من چہ تو پہلی لوٹوں کہ زبان د یگ ء پدوت ء یک

پاریگ ء گار کتگوں۔“ سمین بے تواری ء آئی ء گوشدارگ ء ات۔

”سمین! تئی باباء لوٹ اتگ ات کہ من وتی لوگ ء مردماں راز یگ بہ کنوں۔۔۔

آودہء منی پے زندگ ات۔۔۔ من ء اُمیتے اول (ہم) اَسْت ات بے نون کہ منی پے قبر

ء باہوٹ انت منی قدر ء ازشت ہمانی ء قمبر ء تہ ء ایرد یگ بوتگ انت۔۔۔

من ء نون ہچ کس نیست۔۔۔ من۔۔۔ من بے کس ء بے وارثوں۔۔۔ نے

من ء ملکہ اَسْت نے میراٹے۔۔۔ بلکیں منی اے بے کسی ء نیستی ء من ء کس دپی جُستے

اول (ہم) مہ کنت۔

بلے نزانوں پہ چے۔۔۔ پہ چے اے دل چہ تو اکیکم نہ بیت۔۔۔ پمشارم و چہی یہ
 رندے پدے پہ یک امیتے ء من چہ تو جُست ء اوں کہ اے لا وارثیں مہران ء تئی زندء باریں
 کُنڈے یا جا ہے رس ات کنت یا اناں؟ (دمانے وتی گیلو تگیں گالوار ء مٹ کنگ ء رند)
 ۔۔۔ بلے اے گپ ء مہ شמוש کہ من وتی پُشت ء درست ویل دا تگوں۔۔۔ ہمانام ہماراج
 ہما پُشد کہ مہران تئی (ء) پت ء زندء آئی ء مستریں پچار ء پھر بوتگ انت آئی ء نوں درست
 یلہ دا تگ انت۔ باندارو چے چوش مہ بیت کہ تو گلگ بہ کن نے کہ مہران ء گوں وت ء ترا
 اول دَر پہ دَر کُتگ۔۔۔“

پدے تال شتریں دمانے ء آپسو ء دار ء بے توار بیت بلے دومی نیمگ ء بید ء چہ سمین
 ء نیس ء رویا ء دگہ بچ توار نیست ات۔ آئی ء دو برتران بنگیچ کُت:
 ”اے شمارہ (نمبر) منی سنگت ء لوگی گوانکو بیگ انت ایشی ء سر ء زنگ مہ جن کہ
 من باز ء اد ء مہتل نہ اوں۔۔۔ منی گوشی (دستی گوانکو) اچو و ہد انت دگہ سیم کارتے ء سر ء
 بوتگ بلے پہ تنگی من وتی ہما کہنیں سیم کارت (Sim Card) ء دومی گوشی ء مان
 کنوں۔۔۔ پہ شتری سوخ، پگر بہ جن، من ء یک دور وچ ء حال بہ دئے۔۔۔ ترا کسی زور
 پر نیست۔۔۔ مہران ء اگس زورگ نہ لوٹئے، تئی راہ پیچ انت۔۔۔ پدے منی کولے کہ تئی راہ
 ء ہجبر دو چار نہ کیوں۔“

سمین گُشنے والے گندگ ء ات۔ مہران ء گپ ہلاس ات۔ آدمانے بے توار
 بیت ء گوانکو ء بند کُت۔

دومی نیمگ ء سمین ء جان ء دَر گے ء گپتگ ات۔ آئی ء دل گارات۔ ڈاکٹر صابر ء
 کسہ ء آسرنگی نورجان ء آپیسر ء سہیگ کُتگ ات بلے چہ شازینہ ء گپاں آچہ ڈاکٹر صابر ء
 نیمگ ء نوں سک ہیمناک ات۔

مہران ءِ سمر ءِ چہوت ءِ گیش سٹک ات ءِ کہ آہجر رددات نہ کنت بلے دیری ءِ
وسوس ہماو بال ات کہ ستر سٹک ءِ بیسہ بہ بیت دل پُر کنگ ءِ نننگ ءِ ات۔

آئی ءِ دل ءِ ات کہ اردی ءِ رنگ ءِ آوتی دل ءِ ہمک گپے، ہمک پریشانی یے گوں
مہران ءِ بہ کنت چہ آئی ءِ وتی ہمک جیڑہ ءِ گیشینگ ءِ سوج بُزورایت بلے اے ماہ ءِ سالانی
دیری ءِ ستر دل ءِ ہر ساعت ءِ دمان ءِ پہ ہمانی ءِ جنگ ءِ ات بلے لبز ءِ گپانی مطلب ءِ
بزانت گارات انت۔

وتی تہت ءِ سمر ءِ خچک بیگ ءِ رنداں دیر ءِ گوں دل ءِ جورگ ءِ ات۔ مہران ءِ
یک یک لبزے ءِ بزانت ءِ شو باز کنگ ءِ ات کہ یگہ نگہ ترانگ ءِ کپت کہ زیک سہب ءِ
آپہ کارے ءِ وتی مات ءِ پت ءِ اوتاگ ءِ پترگی ات کہ آہانی توارے ءِ گوشاں کپت۔ آدوئیں
مہران ءِ سمر حال ءِ سمر گپ ءِ ات انت بلے انچوش ایش ءِ دیست ہما دمان ءِ وتی دپ اش
بند کت۔

”بلکیں ماما بابا ہم زان انت کہ مہران ءِ گوں چیزے مُشکلے است۔۔۔۔۔ بلے
آہاں من ءِ و حال بہ دات انت۔۔۔۔۔ من ہم چونیں گنو کے آں۔۔۔۔۔ مہران ءِ وتی جند ءِ پگر ءِ
پریشانی باز انت ءِ من گلگ کنگ ءِ آں کہ من ءِ پَر چانہ اشکنت۔۔۔۔۔“

تاں دو سے روج ءِ شپ ءِ روج آئی ءِ بارہ ءِ پگر جنگ ءِ رند سمین ءِ آئی ءِ دستی گوانکو
ءِ زنگ جت بلے ندامی رنگ ءِ آید ءِ حاموش ات۔

”نوں گندگ ءِ مہران ءِ لٹ لوٹیت۔۔۔۔۔ ڈڈ سرگ من ءِ کشیت کہ پتئی جواب ءِ
من وتی سیم کارت ءِ دومی گوشی ءِ مان کنناں بلے نوں بہ چارے۔۔۔۔۔ واجہ ءِ جند ءِ موبائل
واب انت۔“

گوں وت ءِ تران کنان ءِ آئی ءِ گلو ہے پہ مہران ءِ دیم دات۔

مہران ء مہج سک حراب ات کہ انچور وچ انت سمین ء ہم آپسو دیک ء زحمت
 نہ کش اتگ۔ چریشی ء آہے زانگ ء ات کہ سمین ء دل ء ہم پہ آئی ء ہیچ ارزشت نیست۔ آ
 گوں دل ء جیڑگ ء جورگ ء چہ مہراب ء لوگ ء دپ ء سڑک ء دیم پہ دیکھی سڑک ء روان
 ات کہ چہ پشتی دنگ ء بے دلگوشی ء یک کارگاڑی یے دیم ء اتک ء مہران ء چست
 کت ء فٹ پاتھ ء نزیک ء دورے دات ء وت تیزمی ء سرء چداں درکپت۔ مہراب کہ
 مہران ء پشت ء ات ء نوکی وتی لوگ ء ڈٹی دروازگ ء کبل جنگ ء ات انچوش مہران ء چم
 ء کپت، ہیچ گڑات ء ہامان ء مہران ء نیمگ ء تیک۔

نازین ء سہمی ڈرپ دیم پہ ہلاسی ء نیمگ ء ات کہ آئی ء کم کم ء وتی چم ہیچ کنان کت
 انت۔ پریاتون آئی ء سروناں نشنگ گریوگ ء ات ء نازاتون وتی دست ء تبری ء جنگ
 ات ء نازین ء تہت ء پہنات ء نشنگ آئی ء دم پہ ساعت ء دم جنگ ء ات۔
 نازین ء چم دو سے رند ء لہم لہم ء پلپٹینت انت ء وتی چپ ء چاگرد ء سرء چم ء
 شانک دات انت۔ مات ء سرء چم کیگ ء گوں گین سار تے کش ات ء ء پد ء وتی چم
 ء چپت کت انت۔ چہ چم ء کنڈ ء رس ء رچان بیت انت۔

”تووت ء پریچا چو کشتہ ایر کتہ۔۔۔ مہران ء تی سڈ نیست۔۔۔ آترانہ
 لوٹیت۔۔۔ تو پریچاوت ء آئی ء دیناں دیک لوٹے۔“ پریاتون ء وتی دست آئی ء سرء
 سرء مشان ء آسر پدکنگ ء جہد کت۔ نازین ء وتی چم دو بر ہیچ کت انت۔ لٹ ء گنٹ
 چنگ ء رندتاں شریں ساعتے ء بزرء چارگ ء رندوتی لٹ گنٹ چت۔ پد ء گوں جہلیں
 توار ء گشگ ء بنا کت:

”آودء۔۔۔ کہ من چہ مہران ء دیر اتوں۔۔۔ شہادست۔۔۔ منی سرء پہ زورات

ئے۔۔۔ بلے نوں۔۔۔ نوں من بے آئیگی بوت نہ کنوں۔۔۔ پر چاشما من ءء سنگ لوٹگ
ء ات۔۔ (گوں لبزانی ایر برگ ءء) آمن ءء ستر مہ لوٹیت۔۔ بلے ہنچو ءء مں زانوں کہ آ
من ءء دور نہ دنت۔۔۔ آمن ءء بڑگ نہ کنت۔“ نازین ءء تو انمبیگ ات۔

”اگس تو ہجے لوٹ ئے۔ گڑاما مہران ءء رازیک کنگ ءء جہد ءء کن ایں۔۔۔ آئی ءء
پد ءء لوگ ءء یار ایں۔۔۔ بس تو وتی جند ءء نوں زوت ذراہ بہ کن۔۔۔“

رئیس عبداللہ کہ چہ ایشاں کمو کے پشترا آشناگ ات دیم ءء اتلگ ءء نازین ءء سر ءء
وتی پرمہریں دست ءء سماران ءء گشگ ءء ات۔ نازاتون ءء دل ءء اپار گے در اتک۔

”یلان! تو مروچی پد ءء آئی ءء جند ءء گوشی (گوانکو) ءء سر ءء زنگ بہ جن بچار۔ اگس
پیشی رنگ ءء چست نہ کنت گڑاچہ ہمکاران ءء جسست بہ کس کہ کجام جاہ ءء وتی بدلی کنائیتنگ
ئے، ہمود ءء شمارہ ءء اوں پچ بہ گر۔۔۔“

یلان کہ نوکی چہ ڈاکٹر ءء نازین ءء تب ءء بارو ءء جسست پُرس کنان ءء اتلگ ات، رئیس
عبداللہ گپ ءء سر ءء حیران بیت بلے دمانے ءء رند گشے وتی ہوش ءء اتک ءء پے دلوارگی مات ءء
چارگ ءء لگ ات۔

مہران ءء دوئیں دستی گوانکو مہراب ءء دست ءء ات انت۔ انگت ڈاکٹراں آجنزل
وارڈ ءء دیم نہ داتگ ات۔ دو سے رند ءء یلان ءء سے چار رند ءء سمین ءء نام آئی ءء گوانکو ءء اسکرین ءء
سر ءء گندگ ءء رند مہراب پگرے ءء آماچ بیت۔ آئی ءء چہ مہران ءء دستی گوانکو ءء یلان ءء شمارہ
زرت ءء چہ وتی دستی گوانکو ءء یلان ءء زنگ جنگ بنا کت۔ دو سے زنگ ورگ ءء رند یلان ءء
دستی گوانکو چست کت۔

”یلان! من مہران ءء سنگت مہراب گپ ءء آل۔۔۔ تو مہران ءء گوشی ءء سر ءء زنگ

جنگ ات۔۔۔ آمنی گورء انت۔“ چہ مہراب ء گپ ء یلان ء گوں بے باوری ء سٹے گت۔
مہراب ء وتی گپ دیم ء بران ء گشت:

”سے چار روج بیت انت کہ مہران چہ اصفہان ء منی گورء پے گندوکی اتنگ۔۔۔
بلے زی سبائی چہ منی لوگ ء ڈنی درء دپ ء یک کسانوکیں تصادفے (ایکسیڈنٹ) بوتگ
ء۔۔۔ اللہ ء شکر انت کہ ساہ ء پردگ ء ایر گتگ۔۔۔ گلہو کے ٹپ ء لگت اتگ
انت بلے داکتر گشت کہ دراجیں بے سمائی ء سوب آئی ء ڈیپریشن انت۔ (دمانے
حاموشی ء رند)۔۔۔ پمشکا براتی صلاہ انت کہ اے ساعت ء شماوتی ذرائیں دل گر انیاں
یک کر بہ کن ات ء درست باید آئی ء نر یک ء بہ بیت۔۔۔“

ایکسیڈنٹ ء نام ء سرء یلان ء گشتے ساہ ء آیلا داتگ ات۔ نادراہ جاہ ء نازین ء
تب ء نگیگی ء گندگ ء رند آئی ء امان ء رئیس عبداللہ چہ وارڈ ء ڈن درکت انت ء سہیگ
گت انت۔

چل ء ہشت ادارء بے سمائی ء رند مہران مے مے ہوش ء اتنگ ات کہ سرء چہ
دردء تر لگی ات۔

داکتر ارامی ء سچین جنگ ء رند آدو بروا پیننگ ات۔ نیم بیل ء آچہ آئی سی یو ء
جنرل وارڈ ء دیم دیک بیتگ ات بلے یک رندے پدء آچہ واب ء ہنوش ات۔ سہی
سہب ء مہراب ء پے آئی ء چہ لوگ ء چیزے ورگ اڈگتگ یا ورگ ات۔

”بہ بکش یار! مس ترا اوں (ہم) دل سیاہ گتگ۔۔۔“ مہراب ء چم کپگ ء گوں
مہران ء پے حجاتی الوت گت۔

”گوں براتاں ہجر چوشیں گپ نہ جن انت۔“

مہراب ء گول و شیں تہے ء پٲودات۔ ورگ وارینگ ء رند مہراب ء آئی ء دوئیں
دستی گوانکو دست ء دات انت۔ آئی ء وتی بڈ گول سر جاہ ء پھ شری تکا دات ء دوئیں دستی
گوانکو ہاں سربری چارگ ء لگت ات کہ ہما دمان ء چہ جنزل وارڈ ء پراہیں دروازگ ء دپ
ء نازین ظاہر بیت۔

مہران ء سماکت کہ آبلکیں وابے گندگ ء انت کہ ہما دمان ء نازین ء پُشت ء
نازاتون، یلان، امان ء رئیس عبداللہ یکپار یک ء توک ء پُترت انت۔ مہران برے وتی
کش ء اُشنا تگیں مہراب ء ء برے وتی لوگ ء مردماں چاران ات۔ مات ء چم کپگ ء
گول مہران ء وتی دیم ترینت۔

یلان ء زوت دیم ء اتک مہران ء دوئیں دست گپت انت ء گریوگ ء بناکت:
”لالا۔۔۔ مارا پہل بہ کن کہ مادرستاں گول تو شتر نہ کتگ۔۔۔ ماسک شومان
ایں۔۔۔ مات ء اول (ہم) وتی سو گند چہ مارا پچ گپتگ۔ نون ترا لوگ ء یل ء دیگ ء
زلورت نہ ایں۔۔۔ بیابر گرد (واتر بہ کن) لالا! نون بے تنگی لوگ ہچ وش نہ انت۔۔۔“
تہت ء یک کرے ء نازین اتک نشت ء روک روک ء مہران ء چاران بیت کہ
اے وہد ء بے توار ء نشتگ وتی دل ء جوڑگ ء ات۔ نازین ء پُشت ء نشنگیں نازاتون ء سر
ہم جہل ات۔ مہران ء گین سار تے کتگ ء رند وتی چم چپت کت انت۔

تاں دیر ء درست ہمائی ء نیمگ ء چاران بیت انت۔ نازین ء وتی دست آئی ء
پیشانوک ء سر ء ایر کت۔ مہران ء وتی چم پچ کت انت، ارس ء تر مپے چہ کُند ء رتک۔
نازین ء چم کپگ ء گول دل ء ترکگ ء کت۔ رئیس عبداللہ ء ہم آئی ء کش ء اتک ء
تہت ء دوئی پہنات ء نشت۔

”منی چو! من تی پت ء جاہ ء ہجر گپت نہ کنوں۔۔۔ (دمانے بے توار می ء رند)
اگس گپت بہ کت ایں۔ ترا سر پد بوہگ ء جہد الم ء کتگ اتوں بلے تی اے ناکو ء، چہ ترا

رندتئی لوگ ء ویرانگی دیستگ --- رئیس دادرحمان ء ہما لوگ --- کہ گوں انچوز حمتاں
 وتی شپ روچ یک کتنگ ء جوڑ کتنگ ات ء شمارا تپاک ء کتنگ ات مروچی بے
 مہران نیگی آپروشتگ ء ویران انت --- تئی ما (مات) اوں نوں پہ شری زانت کہ چہ
 کینگ ء دگر ء لوگ ء آس دیک ء روچے نہ روچے وتی چند ء لوگ اوں (ہم) بئن
 گرایت --- وتی نابزانتیں مات ء پہل بہ کن منی چو --- وتی لوگ ء واتر بہ کن ---
 مادرست تئی ر ہچار ایں۔“

رئیس عبداللہ ء سرپد کنگ ء رند مہران ء گوں چم ء سر ء اشارہ ء وتی ایردستی ظاہر
 کت ء پہ تاہیریں دلے ء گین سارتے کش ات۔
 ہے دمان ء وتی دستی گوانکو ء چم ء کپت انت کہ سمین ء کلوه ء سر ء آئی ء چہ پیسر ء
 لنگگ جتنگ ات۔ گوں اُمیت ء نا اُمیتی ء کش مہ کشیں مارشتاں آئی ء کلوه ء نیمگ ء
 چارات نبشتہ ات :

”تو کہ زند ء درورے --- پرچا ترا جاگہ نہ بیت۔۔“

ہلاس

کارمرز بوتگیں گال ء گالریچ ء آبانی بزانت

بزانت

گال ء گالریچ

یک برے

یہ رندے

ہردور وچ ء سمرء

سردور وچ ء سمرء

موبائل / Cell Phone

گوانکو

گہارزتک، گہارء چک

گہارزات، گہارزہت

سرجم۔ کامل۔ درست

پہک

یتلگ۔ اتلگ

یاتہ

کمرہ۔ کوٹی

اوتاگ

ہیات۔ لاؤنج۔ دراجیں یا پراہیں انجیں اوتاگ

ہال

کہ گیشتر اے دگہ اوتاگانی میان ء بیت انت ء

روبرکتی بلوچستان ء گیشتر پہ ننگ ء ورگ ء

کارمرزکن انت۔

سرکاری۔ حکومتی

دوتی

موبائل۔ دستی گوانکو، گشتی گوانکو

گوشی

شریں کارانی حراب کنگ

نہ کشتگیں کار

گوں دگرے ء کار ء ہمکاری کنوک۔

شریک

اے گدار ء ہما مردم گشگ بیگ ء انت کہ زمینانی سمرء

واہند ء گشگ ء سمرء ہمکاری کنت ء دہقانانی کاراں

چار ء بچار ء ابید میلکانی سار ء سنبھال ء ہم کنت

کاریز کہ پہ ڈگارانی آپ دیگ ء چہ زمین ء چیر ء	گہن
کشگ بیت۔	
گواز۔ بارڈر	ردیگ
کار دیگ	گور رسگ
الم کنگ یا کنفرم کنگ	پک کنگ
چھٹی، موکل	تعطیل
ہم، آل	اول
مزن شاہ دربر جاہ	یونیورسٹی، دانشگاہ
سارتے ساہے کشگ	گین سارتے کشگ
چہ بازیں گریوگ ء گوات ء سہرتوگ	پٹوگ
ایرانی پولیس	گجر، سپاہ، پلس
گیسٹ روم	مہمان سرا
ڈرائینگ روم	مہمان جاہ
اسٹور	انبار
کمرہ، روم، کوٹی	اوتاگ
بیڈ روم۔ باسٹل	واب جاہ
پشومان	شومان
جاگیر	ملک
بلڈ پریشر	حون ء پشار
سک گل ء شادان	گل ء بال
حق مہر	جہاز

ارز بند	تہہاری، چاشت
ڈاڑی	رود پتر
سرطان	شومک
چُل۔ کنور جاہ	آشپز خانہ
کنور۔ کوکنگ	آشپزی
نپ چست کنگ	استفادہ کنگ
چابی	کلیت
پمیشکا	چمیشا، پمیشا
دل سپا	دل پہنکی
گڑیال	دستی ساعت
توک ۽ پترگ یادِ دخل اندازی کنگ	دور کنگ
تاں	داں
آلمی۔ لازمی	ہن مہ ہن
کموکے	کلبو کے
بُر برین	جراحی
وتی تب ۽ ٹیل ۽ لڈان ۽ روان	ملا ملاں
نام گپت، دشتار	نامزد
دُکسیچ، جن ۽ یامرد ۽ گہار	دُکسیچ
مروچی شپ، Tonight	انہشی